

و ما جویوای واقع خارجة عن الحد والحصر من غیر تکریر صکر و لامطافعة واقع تکان ذلک
 منهم اجماع علی قبولها و صحة الاحجاج بها فاما ما تواتر ان یوم السقیفة لما احتج ابو بکر
 رضی الله عنه علی الانصاف بولیه علیه الصلوة والسلام الائمة من قریش فبلو من غیر ان
 علیه و منها رجوعهم الی حراب بکر رضی الله عنه فی قوله علیه الصلوة والسلام الانبیاء ینون
 عبت بحوث و قوله علیه الصلوة والسلام من معاشرة الانبیاء لا نورث ما ترکوا و صدقة
 و قریزی در کتاب المصنوع و اثبات عمل بخر و ائمة المسلمین الرابع اجماع العمل بالخبر الذی لا یقطع
 بجمع علیه من الصحابة فیکون لعل به حقا انا قلنا انه بجمع علیه من الصحابة لان بعض
 الصحابة عمل بالخبر الذی لا یقطع علی صحته و لم یسد من احدهم بخار علی فاعله و ذلک
 یخص حصول الاجماع انا قلنا ان بعض الصحابة عمل به لو جبین الاول و هو انه سردی
 بالقرآن یوم السقیفة لما احتج ابو بکر رضی الله عنه علی الانصاف بقوله علیه السلام الائمة
 من قریش من کون مخصا لعمو قوله تعالی اطیعوا الله و اطیعوا الرسول و اولی الامر
 منکم قیارة و لم ینکر علیه اخذ و لم یقل حدیث صحیح علینا بخبر لا یقطع صحته فاما لم
 یقل احد منهم بذلك علما ان ذلك لا یصل المقصود عندم الثاني الاستکمال بامور کرا و التواتر
 فی کل واحد منها لیس مجموعها و تقریر ان الصحابة عملوا علی رفوع جبر الواحد ثم بین انهم
 عملوا به لا جبر و اما المقام الاول بینه بصور مرجع الصحابة الی خبر الصدیق برهمن
 فی قول علیه السلام الانبیاء ینون فلو جئت بعمو رضی الله عنه فی قوله الائمة من قریش و فی قوله علیه
 السلام من معاشرة الانبیاء لا نورث الخ و غیر ذلک کما فی المسئلة فالتا لاعتداله لا یخص عمو
 القرآن بل اخبار الاحد من الخبر لا یقطع باصله بخلاف انظر و تعالی لفتنه یخص به لانه
 یسأل علی جوابه و هو انه غیر مقطوع به و قال الفاضل انا انوقف فیه از ظاهر القرآن
 منقطع و الاصل الخبر غیر مقطوع و الاصل الخبر انما یخص لعلنا ان الصحابة کانوا یصرون
 حینما یصل الیهم الصدیق فی تخصیص عمو القرآن کیف کان یقبلون نقل التفسیر من
 الیاد و هو اعظم من التخصیص و لما عملوا بقسمة زوجة رسول الله علیه السلام نقل ابو بکر
 عنه صلی الله علیه و سلم انه قال من معاشرة الانبیاء لا نورث فترکوا و انما كانت یزاولون
 فسله بعمو الخ رسولی نظام الی بن برید علی و رجوع صادق شرح ما یستقام اثبات و جوب قوله
 خبره و کتبه و لم یضاه الاجماع و تفصیله علی ما فی الخبر بانه تواتر من الصحابة رسول الله

م

ص

ص

قال عليهم في تافع خرجت عن الاحصاء بقيد مجموعها اجماعهم على وجوب القبول لان
ايجابهم الاحكام بدل عليه والترقيها هم علوا ويجوز الاخبار فعلم انه لم يكن دليل لهم سواء
فلنجد جملة منها عمل امير المؤمنين ابو بكر الصديق بنجر الغيرة وابن شعبة ومحمد بن سلمة في
تورث الجدة التمس من رسول الله صلى الله عليه وعلى آله وسلم اخرج به مالك واحد واحدا
السنن قال الترمذي حسن وصحة ابن جبان والحاكم وعمل امير المؤمنين عمر بن عبد العزيز
بن عوف بن رسول الله صلى الله عليه وعلى آله وسلم اخذ الجزية من مجوس هجران في صحيح البخاري
ونجبر حل بن مالك ان امراته ضربت اخرى فقتلتها وجنيتها انقضت رسول الله صلى الله عليه و
على آله وسلم في حياها بفرقة عبدا وامه ان تقتل بها كما اخرجها صاحب السنن وابن جبان ا
ونجبر الخصال بن سفيان في ميراث الزوجة من دية الزوج حيث قال كتب الى رسول الله صلى الله
عليه وعلى آله وسلم ان امرأتك امرأة اشيم من دية زوجها اخرجها صاحب السنن واحد وقاف
الترمذي حسن صحيح ونجبر عمر بن خزم في يتر الاصابع عن سعيد بن مسيب قال قضى عمر
في الابهام بثلاث عشري في التخصر بست حتى وجد كتابا عند ال عمر بن خزم يذكر من انه
من رسول الله صلى الله عليه وآله في كل اصبع عشر هذا حديث حسن اخرجها الشافعي والنسائي
يعتقوب بن سفيان لا اعلم في جميع الكتب كتابا اصح من هذا الكتاب كان صاحب ^{الله} ^{سنة}
صلى الله عليه وعلى آله وسلم يزوجون اليه وعمل امير المؤمنين عثمان وعلى رضخ الله تعالى
عنها بنجر شريعة بنت مالك بن شيبان اخت ابى سعيد الخدري ان عدة الوفاة
في منزل قال بعض شراح التحدس ان النسبة الى عثمان ثابتة رواها مالك واصحاب
السنن وحسنه الترمذي وصحة ابن جبان والحاكم واما النسبة الى امير المؤمنين
على فاقه اعلم بما قال صاحب التحدس ثبت عندنا ليس عندنا في وايضا ان لا اجماع
قد ثبت على قول خبر ابى بكر الا انه من شريش ونحن معاشر الانبياء لا نورث من وراء
النسائي اما معاشر الانبياء يد فون حيث يموتون رواه ابن الجوزي وههنا
وعد غه فان ذلك يستلزم ان ينسخ بنجر الواحد فانه قبل انعقاد الاجماع كان خبر واحد
مضاهي في الكتاب تورث البنت مطلق فم ان ابى بكر اذ سمع من رسول الله صلى الله عليه
وعلى آله وسلم فلا شبهة عندنا فانه اتم من التواتر فمضاهي ذلك مخصصا او فمضاهي
تغير فانه انما خول وفسخ بنجر الواحد بعد الاجماع فانما الانسخ او التقييد بنجر الواحد

196

نورثة من شريش من اخباره

متضمن رو دعوی مالک

صدا
جزو سلسله شرح توره
بی کانت فی ابیر یا فکرا

در کتاب الکفا صنف
در ایام بن عبدالمطلب
نقول است که در آخرین روز است
و اختلفوا فی یوم نبوته فادعوا صنادید
من ذلک علی ما قال ابو بکر
علی است علیه و سلم انما است
نورث از کما صدقه و بعد ان گفته
یوم القیمه است تا یوم
و این کلمه تاریخی است
196

عند المحققين والجواب ان عمل امير المؤمنين ابي بكر بمنزلة قوله و قول غيره من الصحابة
ان هذا منسوخ و هو محذور في المنع مع ان طاعة اولي الامر واجبة و ابن ابي عمير معتزلي و شرح
شيخ البلاغه بنقل حديث استشهاد عمر از طلحة و زبير و عبد الرحمن و سعد و ربار و حديث لا نورث گفته و هذا
ايضا مشكل لان اكثر الروايات لم يرد فيها و هذا الخبر لا ابو بكر و هذا ذكر ذلك معظم المحققين
حتى ان الفقهاء في اصول الفقه اطبقوا على ذلك في احتجاجهم بالخبر الذي يرويه الصحابي
وقال شيخنا ابو علي رح لا يقبل في الرواية الا في ايتانين كالشهادة فخالفه المتكلمون
و الفقهاء في علم اجتهاد عليه بقبول الصحابة من ايتانين و غير ذلك من معاشرة الانبياء لا نورث
حتى ان بعض صحابته على تكلف لذلك جوابا فقال قد روي ان ابا بكر يوم حاج فظن
قال انشأ الله امره سمع من رسول الله في هذا شيئا فروي مالك بن اوس بن مالك
من رسول الله و هذا الحديث ينطق بانها استشهد عمر طلحة و الزبير و عبد الرحمن و سعد
فقالوا سمعنا من رسول الله فان كانت هذه الروايات ايام ابي بكر و ما نقل احمد
من هؤلاء يوم خصومة فاطمة و ابي بكر فروي من هذا شيئا انتهى يعني ابن حديث هم
مشكل است زیرا که اکثر روایات آنست که روایت کرده است ابن خزيمة و ابو بکر تنها ذکر کرده اند
این معنی را معظم محدثین تا اینکه فقها و اصول فقه اتفاق کرده اند بر همین را
در احتجاج نمودن بخبریکه روایت کند آنرا صحابی و حد
و گفت شیخ ما ابو علی که قبول کرده نمیشود مگر روایت دو کس باشد گواهی پس مخالفت کرده
قول او را همه مسلمان و فقها و حجت آنست بقبول نمودن صحابه روایت تنها ابو بکر که حدیث سخن
ساعترا الانبياء است تا اینکه بعضی اصحاب ابو علی تکلف پیدا کرد برای این اعتراف جوابی را پس
گفت تحقیق که روایت کرده شده است بر سینه ابو بکر روزیکه حاجه کرد فاطمه را گفت قسم میدهم
شخصی را که شنیده باشد از رسول خدا صلی الله علیه و سلم در معنی چیزی پس روایت کرد مالک بن اوس
بن سعد ثمان که او شنیده از رسول خدا صلی الله علیه و سلم این خبر را و این حدیث ناطق است بانکه طلب
شهادت کرد عمر از طلحة و زبير و عبد الرحمن سعد پس گفتند ایشان که ما شنیدیم از رسول خدا صلی الله
علیه و سلم پس کجا بود این روایات در ایام ابو بکر نقل کرده نشد که یکی از آنها در روز خصومت
فاطمه و ابو بکر از جهله چیزی روایت کرده باشد اما آنچه گفته زیرا که ابن خزيمة کتب است
خدیفه بن الیمان و زبير بن العوام الی قوله صحیح و ثابت است پس چون عرض کنم این حدیث

ابن الجوزی کے گزشتہ وہ تو لہذا میں سمانت ہذا ایات ایام ابی بکر و ما نقل ان احد من ہوا لا
یوم خصوصاً فاطمہ و ابی بکر ہدی من ہذا شینا اما آنچه گفتمہ اینہا اجلہ صحابہ انہا پس بولت
قد زبر من العلوم دا بود دا ابو ہریرہ و عثمان و عبدالرحمن بن عوف و سعد بن ابی وقاص و زید شیبان
و عیبت طاہرین ہرگز مسلمیت بلکہ این ہمہ را از برترین صحابہ و ہزارا نامی دہند و اگر ترو سنیہ اینہا
اور اجلہ صحابہ باشند ذکر آن درین مقام عبث محض است کہ ترو سنیہ اصل مقصود مخاطب خود صحیح و
احتیاجی گفتگو ندارد کہ خود ابو بکر را چنان رست گومی پذیرد کہ حاجتی تصدیق دیگری ندارد و ہذا
در حدیثی کہ برای استہاد ذکر کردہ در ان ام ابو ہریرہ دا بود دا و خذنیہ موجود نیست اما آنچه
گفتمہ در حق خذنیہ لا عبد اللہ شہد و اظہار الحق حدیث پنجم آورده کہ ما حدیثکم بہ خذنیہ صدقہ
پس در صورت تسلیم این حدیث دلیل صحیح حدیث سخن معاشر الانبیاء نمی تواند شد زیرا کہ کسیک از خذنیہ
حدیث را روایت کردہ اند صدق آنها ثابت نیست بلکہ ہمہ ہا اولیای ابو بکر اند پس از صدق خذنیہ
تصدیق ابو بکر درین حدیث لازم نیاید اما آنچه گفتمہ دا اجلہ اینہا مرضی علی است پس کذب محض
و اقزای صرف است زیرا کہ حضرت مرضی علی علیہ السلام ابو بکر اور روایت این حدیث کا ذوق و غلو
و در منع میراث حضرت رسول خدا صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم آثم و گنہگار و نمان و غادر سیدانست و ہذا
میراث حضرت فاطمہ علیہا السلام از ابو بکر و عمر اند و صحیح مسلم در کتاب الجہاد مذکور است عن الزہری ان
بن و سجد ثہ قال اصیل الی عمر بن الخطاب فحیثہ حین قال لہا قال فوجدتہ
فی بیتہ جالساً علی سریر مفضیا الی ہمالہ متکای علی سادۃ من ادم فقال لی یا مال
انہ ظننہ هل ایات من قومک و قد اسرت بنہم برضع فخذہ فاقسمہ بینہم فقال فقلت
لو امرت بهذا غیری قال خذہ یا مال قال فجاءہ منا فقال هل لک یا امیر المؤمنین فی شہر
و عبدالرحمن بن عوف و ابن ابی و سعد فقال عمر نعم فاذن لہم فادخلوا ثم جاء فقال اصل
لک فی عباس علی قال نعم فاذن لہا فقال عباس یا امیر المؤمنین افض بیض و بین
ہذا الکاذب الاثم الفادر الخائن فقال القوم اجل یا امیر المؤمنین فافض بینہم و
فقال مالک بن اوس فخیل الی انہم قد کانوا قد موہم فذلک فقال عمر اتدرون انشدکم
بالحق الذی تقوم لہ السماء و الارض تعلون ان رسول اللہ قال لا نور ہر ما ترکنا
صدقہ فالوانعم ثم اقبل علی العباس علی فقال انشدکم باللہ الذی باذنتہ تقوم السماء
و الارض اعلان ان رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم قال لا نور ہر ما ترکنا صدقہ

متن صحیح است
عینت ابی بکر را از صحابہ
ما نقل ان احد من ہوا لا
یوم خصوصاً فاطمہ و ابی بکر
قد زبر من العلوم دا بود دا ابو ہریرہ
و عثمان و عبدالرحمن بن عوف
و سعد بن ابی وقاص و زید شیبان
و عیبت طاہرین ہرگز مسلمیت
بلکہ این ہمہ را از برترین صحابہ
و ہزارا نامی دہند و اگر ترو سنیہ
اینہا اجلہ صحابہ باشند ذکر آن
درین مقام عبث محض است کہ ترو
سنیہ اصل مقصود مخاطب خود صحیح
و احتیاجی گفتگو ندارد کہ خود
ابو بکر را چنان رست گومی پذیرد
کہ حاجتی تصدیق دیگری ندارد
و ہذا در حدیثی کہ برای استہاد ذکر
کردہ در ان ام ابو ہریرہ دا بود
دا و خذنیہ موجود نیست اما آنچه
گفتمہ در حق خذنیہ لا عبد اللہ
شہد و اظہار الحق حدیث پنجم
آورده کہ ما حدیثکم بہ خذنیہ
صدقہ پس در صورت تسلیم این
حدیث دلیل صحیح حدیث سخن
معاشر الانبیاء نمی تواند شد
زیرا کہ کسیک از خذنیہ حدیث
را روایت کردہ اند صدق آنها
ثابت نیست بلکہ ہمہ ہا اولیای
ابو بکر اند پس از صدق خذنیہ
تصدیق ابو بکر درین حدیث لازم
نیاید اما آنچه گفتمہ دا اجلہ
اینہا مرضی علی است پس کذب
محض و اقزای صرف است زیرا کہ
حضرت مرضی علی علیہ السلام
ابو بکر اور روایت این حدیث کا
ذوق و غلو و در منع میراث
حضرت رسول خدا صلی اللہ علیہ
و آلہ وسلم آثم و گنہگار و نمان
و غادر سیدانست و ہذا میراث
حضرت فاطمہ علیہا السلام از ابو
بکر و عمر اند و صحیح مسلم در
کتاب الجہاد مذکور است عن الزہری
ان بن و سجد ثہ قال اصیل الی
عمر بن الخطاب فحیثہ حین قال
لہا قال فوجدتہ فی بیتہ جالساً
علی سریر مفضیا الی ہمالہ متکای
علی سادۃ من ادم فقال لی یا مال
انہ ظننہ هل ایات من قومک و
قد اسرت بنہم برضع فخذہ
فاقسمہ بینہم فقال فقلت لو
امرمت بهذا غیری قال خذہ یا
مال قال فجاءہ منا فقال هل لک
یا امیر المؤمنین فی شہر و
عبدالرحمن بن عوف و ابن ابی و
سعد فقال عمر نعم فاذن لہم
فادخلوا ثم جاء فقال اصل لک
فی عباس علی قال نعم فاذن لہا
فقال عباس یا امیر المؤمنین
افض بیض و بین هذا الکاذب
الاثم الفادر الخائن فقال القوم
اجل یا امیر المؤمنین فافض
بینہم و فقال مالک بن اوس
فخیل الی انہم قد کانوا قد موہم
فذلک فقال عمر اتدرون انشدکم
بالحق الذی تقوم لہ السماء و
الارض تعلون ان رسول اللہ قال
لا نور ہر ما ترکنا صدقہ فالوانعم
ثم اقبل علی العباس علی فقال
انشدکم باللہ الذی باذنتہ تقوم
السماء و الارض اعلان ان رسول
اللہ صلی اللہ علیہ وسلم قال لا
نور ہر ما ترکنا صدقہ

علیہ السلام
ابو بکر اور روایت
این حدیث کا ذوق
و غلو

بمخالفت حضرت رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم وطلب نصب آل سلیمین زیرا که هرگاه ایشان هر دو سید
 که حضرت رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم فرموده که وارث میگردیم پس طلب میراث محض مخالفت
 حضرت رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم باشد و عین اراده نصب جنوی سلیمین و نیز ابوبکر را در میراث
 حدیث مذکور صادق میدانند پس چرا ابوبکر را از میراث طلب میراث میکردند و این حجر مستحکم مستفاد
 و شرح این حدیث گفته است و فی ذلك اشکال شدید و هو ان اصل القصة مع حج في ان العباس
 و عليا قد علم بان النبي صلى الله عليه وسلم قال لا نورث فانكنا نأصعاه من النبي صلى الله عليه وسلم
 فكيف يطلبانه بعد ذلك من عمر الذي يظهر ان الله اعلم حل الامر في ذلك على ما تقدم في
 الحديث الذي قبله في حق فاطمة وان كل من على و فاطمة و العباس اعتقدت حق قول
 لا نورث مخصوص ببعض ما يخلفه دون بعض ذلك نسب و الى علي العباس انما كانا
 يعتقدان ظلم من خلفها في ذلك استحقاق من كلام ابن حجر بوجوه تام معلوم شد که جناب ابوبکر و
 عمر را با یاد خداوند ظالم میدانند و ابوبکر منی الفتن هستند و اگر چه بنی مخالفان همان بودی که ابن حجر
 گمان کرده اعنی اعتقاد تخصیص عموم حدیث ابی بکر از آن سابق و ظالم و نادر و همان پیرا میدانند
 زیرا که در این صورت ابوبکر که حل این حدیث بر عموم کرده تردیشان فاطمی فی الاجتهاد بوده باشد و خطا
 و جهلادی موجب کذب اثم و فخر و حیانت و ظلم نمی شود و بنا بر این حدیث یک امر میگردد و هرگاه جناب ابوبکر
 علیه السلام ابوبکر را تبعیح خلیفه ثانی کاذب نماید و اثم و ذم را بر او بگذرانند و با ترف ابن حجر اعتقاد ظلم
 او داشته قطعاً معلوم شد که انجناب میدانست که ابوبکر این حدیث خود وضع کرده بخلاف رسول خدا صلی الله
 علیه وآله وسلم با قرآن نسبت داده است و این ابی الحدید و شرح صحیح البلاغه گفته و همین اشکال الحذر
 و هو ان من ارشد عليا و العباس هل تعلمان ذلك فقالا نعم فاذا كان يعلمانه فكيف جاء
 العباس و فاطمة الى ابی بكر يطلبان الميراث منه على ما ذكر في خبر سابق على هذا الخبر قد وردنا
 نحن و هل يجوز ان يقال كان العباس يعلم ذلك ثم يطلب الميراث الذي لا يستحقه و هل يجوز
 ان يقال ان عليا كان يعلم بذلك و لكن من وجهه ان تطلبه لا يستحقه و هل خرجت من
 دارها الى المسجد و نازعت ابوبكر و كلمته بكلمته به الا بقوله و اذنه و ليه و غير هذا
 بعد نقل بعضی دیگر گفته و هذا الحديث يدل على ان عليا جاء يطلبان الميراث لا المولاية و هذا
 من اشكالات لان ابوبكر حرم المادة اطلاقاً و قد عند العباس على غير ما ان النبي لا يورث
 و كان عمر من المساعدين على ذلك فكيف يعود العباس على ابوبكر بعد و فاطمة ابوبكر

طعن بر دعوی

در اول کتاب شرح
 ازین مقام در کتب نقد خطاب
 مستفاد کس از حدیث صحیح

ازین حدیث معلوم شد که جناب
 ابوبکر و عمر را با یاد خداوند
 ظالم میدانند و ابوبکر منی الفتن
 هستند و اگر چه بنی مخالفان
 همان بودی که ابن حجر
 گمان کرده اعنی اعتقاد
 تخصیص عموم حدیث ابی بکر
 از آن سابق و ظالم و نادر
 و همان پیرا میدانند زیرا که
 در این صورت ابوبکر که حل
 این حدیث بر عموم کرده
 تردیشان فاطمی فی الاجتهاد
 بوده باشد و خطا و جهلادی
 موجب کذب اثم و فخر و
 حیانت و ظلم نمی شود و بنا
 بر این حدیث یک امر میگردد
 و هرگاه جناب ابوبکر علیه
 السلام ابوبکر را تبعیح
 خلیفه ثانی کاذب نماید و
 اثم و ذم را بر او بگذرانند
 و با ترف ابن حجر اعتقاد
 ظلم او داشته قطعاً معلوم
 شد که انجناب میدانست که
 ابوبکر این حدیث خود وضع
 کرده بخلاف رسول خدا صلی
 الله علیه وآله وسلم با قرآن
 نسبت داده است و این ابی
 الحدید و شرح صحیح البلاغه
 گفته و همین اشکال الحذر
 و هو ان من ارشد عليا و
 العباس هل تعلمان ذلك
 فقالا نعم فاذا كان يعلمانه
 فكيف جاء العباس و فاطمة
 الى ابی بكر يطلبان الميراث
 منه على ما ذكر في خبر سابق
 على هذا الخبر قد وردنا نحن
 و هل يجوز ان يقال كان
 العباس يعلم ذلك ثم يطلب
 الميراث الذي لا يستحقه و هل
 يجوز ان يقال ان عليا كان
 يعلم بذلك و لكن من وجهه
 ان تطلبه لا يستحقه و هل
 خرجت من دارها الى المسجد
 و نازعت ابوبكر و كلمته
 بكلمته به الا بقوله و اذنه
 و ليه و غير هذا بعد نقل
 بعضی دیگر گفته و هذا
 الحديث يدل على ان عليا
 جاء يطلبان الميراث لا
 المولاية و هذا من اشكالات
 لان ابوبكر حرم المادة
 اطلاقاً و قد عند العباس
 على غير ما ان النبي لا يورث
 و كان عمر من المساعدين
 على ذلك فكيف يعود العباس
 على ابوبكر بعد و فاطمة
 ابوبكر

۲۰۳

م
 نشان سابق

جاءها الذي يقوم من بعدك فابت ان امرهم على المسلمين قالت فانت وما سمعت من رسول الله
 اعلم يعني زمستا و حضرت فاطمة زهراء كسى را بنوا ابو بكر و گفت كه تو بارش هستى رسول خدا را با اهل او
 ابو بكر من و ارث رسول خدا نيستم بلكه اهل او و ارث او است حضرت فاطمة گفت پس كجا است سهم خدا
 گفت ابو بكر شنيدم رسول خدا را ميگفت كه بستميكند ايتعالى هرگاه داد و پذيرد اى اطعمه پس ز قبحش كز
 و در آننى اطعمه را ميگردد اندر برى كسيكه قائم شود بعد از او پس در م من كه در كنم اين را بر ساين النور و ديگر اعمه
 ابيست مثل ابن جرير و بهيمى و ابو يعلى هم اين حديث را روايت كرده اند چنانچه در كذا العمال ملاحظه
 بكر است عن ابى الطفيل قال جاءت فاطمة الى ابى بكر الصديق فقالت يا خليفة رسول الله
 انت ورثت رسول الله اما اهله قال لا بل اهله قالت فاما بالخير فقال انى سمعت
 رسول الله يقول اذا اطعم الله بتياطعة ثم قبضه كانت الذى يلى بعدك فلما وليت من
 ان امرهم على المسلمين قالت فانت ما سمعت من رسول الله اعلم ثم رحبت ثم و عن ابى بكر
 و محب طبرى در رياض النضر و اين روايت باين الفاظ آورده عن ابى الطفيل قال جاءت فاطمة الى
 ابى بكر فقالت يا خليفة رسول الله انت ورثت رسوله اما اهله فقال لا بل اهله
 قالت فاما بالخير فقال انى سمعت رسول الله يقول ان الله اذا اطعمه بتياطعة قبضه
 الذى بعدك فلما وليت رايت ان امرهم على المسلمين قالت فانت و رسول الله اعلم و رحبت
 خوجه ابن السمان فى الموافقة و محمدر برسانى فى اورد و جاءت فاطمة الى ابى بكر رضوان الله
 عنها فقالت يا خليفة رسول الله انت ورثت رسول الله اما اهله قال لا بل اهله قالت
 فاما بالخير فقال انى سمعت رسول الله يقول ان الله تعالى اذا اطعمه بتياطعة قبضه
 الذى بعدك فلما وليت رايت ان امرهم على المسلمين و اين حديث با اين الفاظ آورده است
 كرده اند ابو بكر تصريح كرده باينكه و ارث رسول خدا اهل است حضرت ابو بكر كه در حديث آورده است
 ما تركناه صدقة با متراف خود ابو بكر ثابت كرده و از اينجا انكه اگر عثمان تصديق خبر لا نورث ما تركناه
 صدقة ميگردد و خلافت خود فدك را تنها بر و ان چرا بايد او سانه مسلمان را از آن چرا محروم ميگردد
 مرقاة و شرح ميرى كه فاطمة بعد از اين نقل خواهد كرد و شيعت بزرگان مكرست ثم اقطعها من
 اى و من عثمان و العز جعلها قطيعة لنفسه و نواجه و القطيعة الطالفة من ارض الحجاز
 يقطعها السلطان من بين يديها و نيز در شرح سوطى تصنيف ملاحظه قارى مكرست عن ابى بكر
 ان رسول الله صلى الله عليه وسلم قال لا يقسم من شئى ديتارا ولا درها ما تركت بعد

صحة
 في لالون كتاب باره
 خلافت ابى بكر
 صحة
 احمد بن السنن و ابو داود
 في سنة و ابى بكر
 و ابى بكر

صحة
 في سنة و ابى بكر
 و ابى بكر
 ٢٠٥

صحة
 في سنة و ابى بكر
 و ابى بكر
 اول عثمان و ابى بكر

صحة
 في سنة و ابى بكر
 و ابى بكر

صحة
 في سنة و ابى بكر
 و ابى بكر

و نیز از جمله صحابه است موافق تفسیر حدیث مسلم و ولایت مفهوم حدیث صحیح بخاری است ابو بکر را در دعوی قهریت
 حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم در روایت حدیث مذکور کاذب و فادور و غائن و آثم میدانند و بنا
 بر حدیث مذکور اگر برابر آیت بوده باشد مراد از آیت تلك الترائق العلیی هو ابر بود که موافق روایات غیرین
 است حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم آنرا در روح منام در آنما می نمود سوره و پنجم خوانده بود
 و تفصیل این قصه در دفع کید ششم از مکارم خبریه مخاطب که در باب دوم بخار برده گذشت اما آنچه گفته
 زیرا که نام جماعه که مذکور شد خبر یکی از ایشان مفید یقین است پس در معنی دارد اول آنچه مقصود و مراد
 اوست و آن این است که خبر هر واحد از جماعه مفید یقین است و این معنی نزد شیعه باطل است بلکه نزد
 اهل سنت هم فاده یقین محصل کلام است لکن این خبر را در کتاب اصول دوم آنچه مقصود و مراد
 است و آن این است که خبر یکی از جمله ایشان یعنی حضرت امیر المؤمنین علی بن ابیطالب علیه السلام مفید یقین
 از جهت نبوت صحت آنحضرت و هستی که آنحضرت را وی این خبر را کاذب و غائن و آثم و فادور میدانست و در ما
 میدانی که آنحضرت بر اثبات یراث حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و ابطال حدیث لا نورث است
 بر و آیه قرآنی فرموده اما آنچه گفته با قطع نظر ازین همه این روایت در کتب صحیحیه و در کتب
 هم وجود است روای محمد بن یعقوب انرازی فی الکافی عن ابی الجحتری الحدیث است
 و این روایت موضوعی که در روایت کافی زنده است و مستحسن موجب استغراب است و حجاب است
 و معنی حدیث نه آنست که مخاطب فحیده و لینه است که بدان استدلال برده امیر اثنی عشر
 بلکه محتمل است که معنی حدیث آن باشد که انبیاء در هم و دینار را جمع کرده گذارشته اند که کسی وارث آن
 بشود بلکه هر چه از در هم و دینار بدست ایشان می آید آنرا در امور غیر صرف می نمودند و این امر نهایی
 توریث دیگر است یا مثل ارض و عقار نیست سلطان العلماء در حاشیه معالم گفته لعل المراد انهم ليعفظوا
 و لم یبق منهم شیء من بعد الموت بل یصرفونها فی حیوتم فی مصلوهم لانه لو بقی
 منهم شیء بعد الوفاة لم یکن میراثا کان هم الجهو و نقلوا فی ذلک حدیثا و اما ذلک
 فاعطاء رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم فاطمة علیها السلام فی حیوتم و لو بقی بعد الوفاة
 و صار ترکه کتله لکان لها ما یضابطریق المیراث و لهذا ادعت بالاعطاء و الا علی ما هو
 ثم المیراث ثانیاً علی سبیل التسلیم و التذلل ثم لا یخفی ان ما ذکرناه من عدم بقاء شیء
 منهم بعد القوت حتی یصبر میراثا لانه من مثل الدرهم و الذینار ما فی حفظه حساسه
 لا مثل الالات و الاثواب ما نقل بقاء بعد رسول الله صیراثا لاهل البیت حتی

۲۰۷

ص
 قول علی صلی الله علیه و آله
 ما لیس فی شیء من عیالی
 الا قهره الثانیة ۱۲
 نوشته

طعن در روایت

الفصل الثاني من كتاب

فلم يورثوا شيئا منها
لئلا يتوهم انهم كانوا
يطلبون شيئا منها

كتاب الحنف

٢٠٩

كتاب الاحكام

نشان سابق

و ابل سنت نیز این سخن تفریح کرده اند که انبیا چیزی از مردم و دنیا نگذاشته بودند چنانچه در شرح
مشکوٰۃ ملا علی قاری مذکور است که ان انبیا لم یورثوا بالثمن ویدون ان اولادهم اهل
شیئا من الدنیا و خصالها اغلب انواعها و ذلك اشارت الی رذالة الدنیا وانهم لم
یاخذوا منها الا بقدر ضرورتهم فلم یبق شی منہا یورث منہم و نیز می توان گفت که اصل
این حدیث آنست که انبیا علیهم السلام سوائی بجز چیزی دیگر از مردم و دنیا بجا میراث نگذاشته اند
و کلمه انما البته برای حضرت لیکن بر او ایل و ایل تصرف انسانی خواهد بود نه حقیقی و بر تقدیر تاویل ثانی حضرت
حقیقی است لیکن مفید مدعای مخاطب نه و نیز اگر تسلیم کرده شود که مراد از این حدیث همین است
که انبیا و ریبم و دنیا را مورث نمی شوند اگر چه آنرا بعد خود بگذارند پس از هم مفید مدعای او نخواهد شد
زیرا که ازین معنی نفی در حدیث دوم و در بیان او خواهد آمد و دیگر اشیا مثل منیاع و عقار چنانچه این
در فتح الباری این نیز بهیئت بجمعت فاطمیه نسبت کرده و نیز عبارته و اما سبب غضبها مع احتجاج
ابی بکر و فی الحدیث المذكور فان اعتقاد هاتان بل الحدیث علی خلاف ما تمسک به
ابی بکر فکانها اعتقدت تخصیص العموم من قوله لانورث و رأیت ان ما خلفه من
ارض و عقار لا یتبع ان یورث عندنا قس و باقر من این معنای این حدیث با معنای روایت کبری
متحد می بود و اما محمول بر تفسیر دیگر و خصوصاً بنظر اینکه ابو العباس راوی این حدیث عامی المذهب و
کذاب بود اما آنچه گفته و نیز خبر غیر در حق سیدک با واسطه از پنجاب شنیده مفید علم یقین است
بلاش پس مردود است اینکه چون کسی با واسطه شنیدن خود آن خبر را از پیغمبر خدا بر سنازع
و خاصه نمود بشاهد و یند اثبات کند تنها علم او موجب الزام و قطع حجت سنازع و خاصه نتواند شد با آنکه
بدلائل قاطعه اثبات رسانیدیم که این خبر کذب و دروغ محض است اما آنچه گفته که عمل بسام خود
و اوجب است پس مرفوع است بچند وجه اول انکرا اهل حجاز بنا بر زنده شده اند حاکم را که بعلم خود
حکم کند چنانچه بخاری در کتاب الاحکام از صحیح خود در باب الشهادة تلمون عند الحاکم الخ گفته قاف
هل الحجاز الحاکم لا یقضی بعله شهد بذلك فی ولايته او قبلها و لو اقر خصم عند
لاخر حق فی مجلس القضاء فانه لا یقضی علیه فی قول بعضهم حتی یدعوا بشاهدین من حجاز
اقرار را یعنی اهل حجاز گفته اند که ما کم حکم نمیکند بعل خود شهادت داده شده باشد آن در ولایت او یا قبل
از آن و اگر اقرار کرده باشد خصمی نیز او برای دیگری بجای در مجلس قضای پس مستی که حکم نمی کند بر او
در قول بعضی از ایشان تا اینکه طلبند دو شاهد را که حاضر کنند ایشان را تر اقرار او و این مجرد

شرح الباری شرح صحیح بخاری گفته قولہ و قال اهل الحجاز الحاکم لا یقضی بعله عندی و کانت
او قبلها هو قول مالک قال ابو علی لکن لا یقضی بما علم لوجود التهمة اذ لا یؤمن علی
ان تنظر فی الید التهمة قال و اظننه ذهب الی ما رواه ابن شهاب عن زبید بن الصلت ان ابا
قال لو وجدت رجلا علی حد ما اقمه علیه حتی یكون معی فیرجمه ثم ساقه بسند صحیح عن ابن
شهاب قال لا احسب مالک اذهب علیه هذا الحدیث فانما کان کذاک فقد قال کثیر هذا
الامه فضلا و علما قلت و یجوز ان یتصور ذهب الی الاثر المقدم مذکوره عن عمر بن عبد الرحمن
بن عوف قال و یلزم من اجاز للقاض ان یقضی بعله ان یعلم عدلی رجل مستور لم یجد منه
فجور قطان بن جده و یدعی ندرایه یزنی و یفرق بینه و بین ن و جهة یزعم ان یتقها
فان هذا اللب لو فتح لوجد کل قاض السبیل الی قتل عدوه و تفسیقہ و التفریق بینه
و بین من یحب انتہی و قاسم کہ کی از غلامی ایست است گفته کہ حاکم را حکم نمودن بعل خود از جهت نزدیکی
نیست کہ موجب بدنامیها و تهمت بر و خواہد بود چنانچہ بخاری در باب مذکور گفته قال القاسم لا
یفتی للحاکم ان یقضی بعلہ دون عد غیرہ مع ان علمہ اکثر من شہادۃ غیرہ و لکن
فیه تعرض الی عمه نفسه عند المسلمین و یقاعا علم فی الظنون و قد ذکرہ النبی الظن
فتلا انما هذا صفة ما سئل انک انک گفت قاسم کہ سنز او از نیست برای حاکم کہ حکم کہ بعل خود شود
علم غیر خود با انکہ علم او اکثر است از شہادت غیر او و لکن در ان تعرض است برای تهمت خود نزد
سندین و واقع شان در ظنون الخ و ابن جریر فتح الباری

گفته القاسم لئلا ذکر کذا لوانہ ابن محمد بن ابی بکر الصدیق واحد الفقہاء المتبصرین
اهل المدينة لانه اذا اطلق فی الغرض العقبة انصرف الی الید لکن رایت فی زوا
عن ابی ذر انہ القاسم بن عبد الرحمن بن عبد اللہ بن سعید و وہ ذکر بعض الزابل عراق
یعنی ابو حنیفہ و ابی داود اگر چه تجویز نموده اند کہ حاکم بعل خود حکم کند لیکن شرط کرده اند بانکہ علم بان سر او را
در مجلس قضایا حاصل شده باشد نہ قبل از ان چنانچہ بخاری گفته قال بعض اهل العراق ما سمعوا من اہل
فی مجلس القضاء قضی بده و ما کان فی غیرہ لم یقض الا بشاہدین یعنی گفته اند بعض اہل عراق
کہ آنچه دیده باشند یا شنیده باشد در مجلس حکم بان حکم کند و آنچه در غیر مجلس قضایا شنیده یا دیده باشد حکم کند بان مگر بدو
شاہد و ابن جریر فتح الباری گفته هذا قول ابی حنیفہ من تبعہ و شرح قولہ قال بعضهم
یقضی بعلہ فی الاموال و لا یقضی فی غیرہا گفته قال ابو حنیفہ اقیاس انہ یحکم فی ذلک کلہ بعلہ لکن

نشان سابق

ص

۲۰۹

ص

ص

ص

عنوان درجہ اول

کتاب

توضیح دعوی قوی است

جلد اول

ص

ص

۲۱۰

این تعقیب است حسن لا یقضی فی ذلک بعبارة ما صل انیک ابو حنیفه گفته است حسن مقتضی آنست که حکم
 را باید که در هیچ چیز حکم بطل خود نکند امثال باشد یا غیر امثال و نیز این حجر گفته قال ابن عمر لا یقضی
 الحاكم بعبله و الاصل فیہ عندنا الاجماع علی انه لا یحکم بعبله فی الحداد ثم احدث
 بعض الشافعية قولاً اخر جازاً انه یجوز فیها ایضاً حین را و انها لازمة لهم سوم انک سیکر
 تجوز زوجه که حکم بطل خود حکم نکند شطه نموده که خوف تهمت و بدگمانیها نه داشته باشد چنانچه بخاری
 در صحیح خود گفته باب من رای العاصی ان یحکم بعبله فی امر الناس اذالم یخف الظنون و التهمة یعنی کسی که
 داشته که حکم کند بطل خود را مرده دم و تمسکه خوف بدگمانیها و تهمت نه داشته باشد و ابن حجر در فتح الباری
 گفته اشارتی قول ابی حنیفه و من واقع ان للقاضی ان یحکم بعبله فی حقوق الناس
 و لیس له ان یقضی فی حقوق الله کالمحدود لانها مبنیه علی المسامحة و له فی حقوق
 للناس تفصیل قال ان کان ما علیه قبل ولا یتدلم بحکم لانه بمنزلة ما سمعه من
 الشهود و هو غیر طاکر بخلاف ما علیه فی کلا یتدلم و نیز ابن حجر گفته اما قوله اذالم یخف
 الظنون و التهمة فقید به قول من جاز للقاضی ان یقضی بعبله لان اللذان معوا ذلك
 مطلقاً اعتلوا بانہ غیر محصور فیجوز ان یلحق التهمة اذ اقاضی بعبله ان یتدلم ان یتدلم
 علی عدو و الخمس المادة چون ابو بکر در روایت بخیریت شهم بطلب نفع خود بود و بموجب حدیث
 صحیح سوار قرار بر حضرت علی علیه السلام و عباس ابو بکر در روایت نیز مذکور و در تصدیق ابو بکر کاذب
 و آنم و نادر و خان نیز آید پس معلوم شد که ابو بکر را عمل بخیر مذکور جائز نبود اما آنچه گفته چون بخیر
 ابو بکر خود شنیده بود حاجت تفتیش از دیگری نداشت پس دانستی که شنیدن ابو بکر این خبر را از
 پیغمبر اصلی الله علیه السلام بردگیان ثابت نمی تواند شد بلکه بدلیل قاطعه ثابت کردیم که این خبر را
 حجر بن عدی از ائمه نقل فرموده بلکه ابو بکر آنرا وضع نموده اما آنچه گفته خطاب است نسبت
 پیغمبر پس چون این معنی را بدلیلی و برانی اثبات کرده قابل قبول ارباب عقول نباشد بلکه
 عموماً قرآنیه شامل است نبی را اگر آنچه بدلیل خارج شود چنانچه از کتب اصول فقه ظاهری شود
 و ابو بکر جصاص در احکام القرآن در مقام رد تاویل روایت ان رسول الله صلی الله علیه و سلم کان
 یصحح بنیاسن غیر حلام ثم یصوم یوم ذلک که روایت از عائشه و ام سلمه گفته و ایضا فان قبل جائز
 ان یتدلم من روایة عائشة و ام سلمة مستعملة فیها و مردت بان یتدلم فی حق رسول الله
 علیه و سلم مخصوصاً بذلک و ان متدلم لانهما اضافة ذلک الی فعله و خبر ابی هریرة

قول علی صلی الله علیه و سلم
 و الحدیث المنعوم

ص ۲۱۱

ابو هریرة مستعملة في سائر الناس قيل له قد عقل ابو هريرة من ورايتهما مساواتا
 النبي لغيره في هذا الحكم لانه قال حين سمع رواية عائشة ولا علم لي بهذا وانا اخبرني
 الفضل بن العباس لم يقل ان رواية هاتين المرأتين غير معارضة لروايتي اذ كانتا
 مفصولة على حال التبعي ورايتي انما هي في غير من الناس فهذا يبطل تاويلك وايضا
 فانه عليه السلام مساو لادمية في سائر الاحكام الا ما خصه الله تعالى به واخره من الجملة
 بتوقيف تادم عليه لقوله فاتبعوه و قوله لقد كان لكم في رسول الله صلى الله عليه
 وسلم اسوة حسنة انتهى اين عبارت ظاهرست كه بناب رسالت صلى الله عليه وآله وسلم مساوي
 بود براي امت و مساوي احكام كرا آنچه خاص كرده اخذت راجع تعالى بان و علمده اخذت راجع است
 و چون ظاهرست كه حق تعالى تخصيص حضرت رسالت صلى الله عليه وآله وسلم درين حكم بيان فرموده
 بنخست هم مساوي است درين حكم باشد و اما آنچه گفته اين خبر بين تعيين خطاب است نه
 اين پس مخالف جمهور است چنانچه صاحب ابطال الباطل و ديگران بين گفته اند كه اين خبر
 مخصوص كتابت و تعيين تعيين خطاب گفته اند اما آنچه گفته و اين آيت بسيار تخصيص یافته
 است مثلا اولاد و افراد است جوالبش انكه چون بودن كفو درق از مواضع ارث بدليل
 قطعي ثابت شده آنرا مانع ارث و استيم و بودن وارث از خاندان نبوت از مواضع ارث ثابت
 شده آنرا مانع نهي و انهم حضرت فاطمه زهرا عليها السلام اين تخصيص قبول فرمود چنانچه فخرالدين
 رازي تفسير كبير تفسير بوسيد الله في اولادكم الي گفته الرابع من تخصيصها هذا الاية
 مذهب اكثر المجتهدين ان الانبياء عليهم السلام لا يورثون و الشيعة خالفوا فيه و
 ان فاطمة لما طلبت الميراث منعوا منه و اجتمعوا عليها بقوله عن معاشرا الانبياء
 لا يورث ما تركوا صدقة فندما اجتمعت فاطمة بجموع قوله للذكر مثل
 حظ الانثيين و كانها اشارت الى ان عموم القران لا يجوز تخصيصه بخبر الواحد
 و نيز در تفسيره شرط محقق است كه مقارن عام باشد و خبر صدوق تا حضرت چنانچه در توضيح ذكر
 و اختلف في تخصيص الكلام المستقل فعندنا في وجه الله يصح مترخيا و عندنا
 لا بل يكون فخا اى المترخيا لا يكون تخصيصا بل يكون فخا له و صاحب تلويح
 غواة قيود تعريف نسو گفته فخرج تخصيص لانه لا يكون مترخيا انتهى و از اين لازم مي آيد
 كه خبر صدوق نسخ كتاب الله باشد نسخ كتاب بخبر و احد ما نيز است چنانچه در تلويح و شرح

۲۱۱

ص

ص
این عبارت در رکن ثانی
وجود است...

مکتب

منضم به دعوی نوریت

جلد اول

در حدیث عائشه و سبل علی بن ابی طالب با سینه گفته اند که بجهت عدم التزلع فی ان کتابک شیخ
 بنیوی حاشیهی بقدر حاجت ما اما آنچه گفته اند نیز شیعیان از خود روایت میکنند که ایشان بعض
 و ایشان پدر خود را منع فرموده اند از الخلیف پس مدفع است باینکه از کجا ثابت شده که آن بعضی از ثقات این
 حکم ائمه را قبول نداشتند یا عصمت آنحضرات قائل نبودند و یا از جناب سول خدا صلی الله علیه و آله سلم
 و یا جناب امیر المؤمنین علیه السلام و یا امام سابق این حکم بایشان نرسیده بود و منافی این حکم بایشان
 تا عباس این منع بر منع ابی بکر توان نمود زیرا که حضرت فاطمه علیها السلام نه معتقد عصمت ابی بکر بودند
 حکم او را قبول داشت و نه از سول خدا و جناب آن خود بخلاف قائل ابی بکر حکم بجرمان وراثت در
 متروک جناب سول خدا صلی الله علیه و آله و سلم از کلام برای تأیید حضرت فاطمه علیها السلام احتجاج فرمود
 و در صحیح مسلم مسطور است که جناب امیر المؤمنین علیه السلام میراث حضرت فاطمه را از ابوبکر و عمر طلب فرموده
 اما آنچه گفته دلیل بر ثبوت این خبر و صحت آن الخلیف اولی بایست که این دعوی را از ایجاد
 صحیح شیعیه ثابت می نمود بعد از آن جواب می طلبید و بر تقدیر تسلیم جویش آنکه دستی که نزد شیعه
 عباس را میراثی نمیرسد محض بنا بر تمام حجت و معادنت جناب امیر المؤمنین علیه السلام و انظار ظلم و خیانت
 ابی بکر طلب میراث میفرمود پس اگر بالفرض اهل بیت بر میراث قاضی شده باشند و عباس اولاد
 او را فرج کرده باشند امر اضمی لازم نمی آید و اما نادانان از ادواج پس اولاد اثبات آن بایست ساخت بهر تقدیر
 تسلیم پس تا آنکه دست که قصد بر کباب از آنجا که تسع ثمن می باشد بزرگ بوده باشد با خبر تیکه در قبض نشان
 بوده و معجزه آورده و ایات شیعیه وارد است که از ادواج را در انسی و تقار صد نمی رسد و فدک را چونکه
 جناب سالتاب صلی الله علیه و آله و سلم بحضرت فاطمه علیها السلام بپه نموده بود و دیگر پاره او را نمی بود
 پس فکر آن در اینجا انو است اما آنچه گفته بجماع اهل سیره و تواریخ و علمای حدیث ثابت است معتبر است که
 متروک حضرت از خیر و فدک و غیره در عهد عمر بن الخطاب بدست علی و عباس بود پس کذب محض و افتراء
 صرف است زیرا که آنچه از حدیث بخاری ثابت است همین قدر است که متروک آنحضرت آنچه در زمین
 بود عمر بحضرت علی و عباس داده و خیر و فدک را نداده و الفاظ حدیث مذکور این است عن عائشه این
 فاطمة بنت رسول الله صالت ابا بکر الصديق بعد وفاة رسول الله ان يقسم لها ميراثها ما
 رسول الله اخذ الله عليه فقال لها ابي بکر ان رسول الله قال لا نورث ما تركناه صدقة ^{فصیبت}
 فاطمة بنت رسول الله فبجرت ابا بکر فلم تزل مهاجرة حتى توفيته و عاشت بعد رسول الله
 ستة اشهر قالت و كانت فاطمة قال ابا بکر فصیبا ما ترك رسول الله من خیر و فدک

این حکم شیعه را بواسطه میراث امیر المؤمنین علیه السلام

و ادعای شیعه از حدیثی که از کتف اهل
سقول غایب شده و انوع میشود
که آنحضرت هم

کتاب التفسیر

و صدقه بالمدينة فابی بوکر ذاک و قال لست فارقا شيئا كان رسول الله م يعمل به الا عملت
 به فاني انشوان تركت شيئا من امره ان يقع فاما صدقة بالمدينة فند فها عمر الى علي بن عبد الله
 و اما خبير و فداك فاسكها عمر قال هاصدقة رسول الله كانت الحقوقه اليه فمعه و فداك
 و اسها الى من قال فها على ذلك الى اليوم انتهى اما آنچه گفته پس بعمل از معصومين
 از ابيت معلوم شد که در ترک آن حضرت میراث جاری نیست **جوابش** آنکه درستی که از عمل ائمه
 بر تقدیر تسلیم مردم جریان میراث در ترک آن حضرت ثابت نمی شود اما آنچه گفته و در عمل این سوال نیز
 رجوع بقول معصوم نمودیم و بلبشید التاجیر و بروی الکلیس من لبه عبد الله الخ چه جوابش آنکه
 حدیث مذکور در تفسیر و تامل آیه مذکور و وارثان و غایت آنچه حدیث مذکور بران دلالت می کند
 آنست که استعمال لفظ میراث در غیر اموال نیز وارد شده و این معنی را کسی منکر نیست کلام درین است
 که لفظ میراث در وقت اطلاق بدون قرینه در غیر میراث اموال استعمال شده و از اثبات وراثت علی
 نقی توریت مال لازم نمی آید و چگونه حضرت جعفر صادق نقی وراثت مال می فرمودند حال آنکه **جوابش**
 فاحمد زبیر و حضرت علی مرتضی بآیه کریمه و وراثت سلیمان داود و آیه یرثنی و وراثت من اول
 استدلال بر اینکه انجاس وراثت و وراثت می شوند بمعا بله ابو بکر کرده بودند و در کتب الرجال مذکور است من
 ابی جعفر قال جاءت فاطمة الى ابي بكر تطلب ميراثها وجاء عباس بن عبد المطلب يطلب ميراثه
 وجاء معاوية فقال ابو بكر قال رسول الله لا نورث ما تركناه صدقة نقاب
 علی و وراثت سلیمان داود و قال و کذا یرثنی و وراثت من اول یعقوب قال
 ابو بکر هو هكذا وانت والله نعم مثل ما اعلم فقال علی هذا کتاب الله ينطقون فكنوا
 و انصرفوا انتهى **اما آنچه گفته** اجماع اهل تاریخ حضرت داود نوزدها پسر وراثت الخ پس و
 اجماع اهل تاریخ برین معنی تا وقتیکه وسیلی بر آن نشود غیر مسلم است و ابن ابی الحدید شرح
 شیخ البلاغ این معنی را بجنبه یهود و نصاری و بعضی مسلمانان نسبت داده و ادعا می کند اجماع
 بران کرده حیث قال و فی کتب اليهود و النصارى ان بنی داود كانوا خمسة
 عشر و قد قال بعض المسلمين ايضا ذلك بين يدي كتب يهود و نصارى و مذکور است
 که پسران داود نوزده بودند و تحقیق که بعضی مسلمانان نیز چنین گفته اند و بر فرض تسلیم

ص

ذكر كسرين داود على سبيل اذ كان عليه السلام من غير ان يثل ابن امير ارض مخاطب ابن ابي الحديد في ذكر كسرين و
 صاحب سادات و جواب ان كسرينه نظر اما اولادنا لان سلم صحة ما استدل به الى كتب
 اليهود والنصارى والى بعض المسلمين من قدام اولاد داود ولو سلم لان سلم بقاءهم
 بعد داود وكلا لالة في حكمه على ابقاء وامانا ثانيا فلانه يجوز ان يكون الوارث في
 ذلك الشرح لداود في غير سليمان وان كان له عدة بنين وعلما ليس اختصاص النبي
 ميراث النبي في شئ من الشرائع بعد ما ادعا ابو بكر من حرمان وراثته الانبياء
 من اموالهم في جميع الشرائع وامانا ثالثا فلان تخصيص سليمان بالذكور دون باقي اولاد علي ^{تقد}
 وجوزهم وبقائهم ووراثة لا يدل على فسخ وراثته الباقيين والادل قوله تعالى
 ووهبنا لداود وسليمان على انه لم يكن لداود ولد غير سليمان وهو يناقض ما
 ادعاه بل على انه لم يهب الله لداود ابنا غير داود وسليمان واما النكحة في ذلك ^{لتخصيص}
 فيحمل وجوها الاول الاهتمام بشان سليمان دون الباقيين وهو الظاهر الثاني اختصاص
 سليمان من بين البنين بوثاقه ابيه في شرعه او لاختصاص الوارث فيه لعدم غيره او عدم
 بقاؤه هذا سبى على بعض الوجوه التي تقدم ذكرها الثالث الدلالة على ان
 النبي يورث حتى يتم حجة الله على عباده ويضاهل كبد المبطلين واما ابا قحطان ما
 به كلامه من ان ذكر العلم في الآية السابقة قرينة على ان المراد ميراث العلم باطل ولو
 كان كما ذكره لكان المناسبا في الآية الاقتصار على ذكر داود بان يقول سبحانه
 ولقد آتينا داود علما ثم يقول وورث سليمان داود وهذا واضح لذى فطرة
 سليمة ثم ان الفخر الرازي في التفسير حكى عن الحسن انه فسر الوارثة في الآية بوارثة
 المال لان النبوة عطية مبتدأة لا تورث ثم قال واول ما سل الحسن لعلم ان المال
 اذا ورثه الولد فهو ايضا عطية مبتدأة من الله تعالى ولذلك يورث الولد اذا كان
 مؤمنا ولا يرث اذا كان كافرا وقائلوا لكان الله تعالى جعل الموت سببا لارث من يرث
 المال على شرط وليس كذلك النبوة لان الموت لا يكون سببا لنبوة الولد فمن
 هذا الوجه يعترقان وذلك لا يمنع من ان يوصف بانه ورث النبوة لما قام به عند
 موته كما يرث الولد المال اذا قام به عند موته واقول يظهر بالتمام الحسن ان الوارث
 ليست جارية عن القيام بشئ بعد موت احد فقط بل يعتبر فيما كون الموت سببا

٢١٣

سبباً لانتقال و لذلك يتولد من الميراث المال دون العلم والشيق هو غير ذلك و
 مراد الحسن بالعطية المبتدأة ما يقابل هذا المعنى لاما لا يتوقف على شرط اخر اصله
 و حاصل الكلام يرجع الى ان المعنى الحقيقي للميراث المال دون الشيق و هو ما كان سابق
 في تقدیر الدليل فتأمل ويزدلات يكذب بر انك حضرت سليمان ميراث ال از و او و ما يانته انهم
 بصادی و ذیل تفسیر قوال تعالی از عرض علیه بالعتی الصاقات الجیاد گفته منی انه علیه السلام
 غزاد مشق و نصیبین و اصاب الف فرس و قيل اصابها ابو من العالقة فو رثها
 منه فاستعرضها فلم تعرض عليه حتى ضربت الشمس و غفل عن العصار و عن و رث كان له
 انتهى و در کشف نیز در ذیل تفسیر همین آیه گفته و می آید سلیمان غزاهل و مشق و نصیبین فاصاب
 الف فرس و قيل و رثها من ابیه و اصابها ابو من العالقة و نیز در تفسیر در سبب الابر
 گفته و رث سلیمان من ابیه الف فرس فاستعرض صعائة منها فثقلت عمن
 ذكر الله تعالى فسمع بالسوق و لا عناق و بعيت مائة اتق و بفس و تفسیر عالم التبر
 قال الكلبي غزا سليمان اهل دمشق و نصيبين فاصاب منها الف فرس و
 قال مقاتل و رث من ابیه داو و الف فرس انتهى و وجهه الحيوان تفسیر آیه از عرض
 علیه بالعتی الصاقات الجیاد کورست و جمهور المفسرين على انها كانت خيلا سور و ثمة اما آنچه
 گفته نیز کلام آینه در هیچ مطلق است باینکه مراد از وراثت وراثت علم است حيث قال يا
 ايها الناس علمنا منطق الطير الخ پس بوجهش آنکه ازین قول لازم نمی آید که مراد از وراثت
 وراثت علم است زیرا که مانع نیست از اینکه حقتعالی بقول اول اخبار کرده باشد ازینکه حضرت سلیمان
 میراث مال از و او و یا اخت بعد ازین حکایت قول حضرت سلیمان متضمن تعلیم زبان طیر نموده
 باشد و شاه کرده باشد باینکه فضیلت علم و مال هر دو او را حاصل بود اما آنچه گفته شده در
 مما قلت قول مصوم است از کذب پس مقدم است باینکه قول مصوم در اینجا هرگز دلالت
 نمیکند که لفظ میراث ایبر معنی مجازی آن محل بگیرد و اما آنچه گفته نیز از آنکه که وراثت درنا
 حقیقت است پس از قبیل انکای ضروریات است کسی که ادنی فهمی دارد میدانند که هرگاه بدون
 و نظام قراین اطلاق وراثت می شود از این وراثت بالیه مراد میگیرند و آن حقیقت است
 در ان طبعی شارح مشکوة در عا شیه کشف گفته الراجح الوراثة انتقال نسبة الميراث
 من غیرك من غیر عقدی لاما یجری مجری العقد و سخی بذلك لانتقال عن الميراث

کتاب نوربیت

ص ۱۳۳

ص

ص ۱۳۴

ص

ص ۱۳۵

۲۱۵

در تفسیر آیه که است و می
 از تفسیر آیه که است و می
 الف فرس و نصیبین و اصاب
 الف فرس و نصیبین و اصاب
 الف فرس و نصیبین و اصاب
 الف فرس و نصیبین و اصاب
 الف فرس و نصیبین و اصاب
 الف فرس و نصیبین و اصاب
 الف فرس و نصیبین و اصاب
 الف فرس و نصیبین و اصاب

ص
 تفسیر نوربیت
 بر شنی و نوربیت من
 ال یعقوب

و يقال للقينة مورث و ميراث وارث و ترث و يقال وراثت مالا عن زيد و وثق
 زيد انا لثقال و وراثت سليمان داود و قال و وراثت ابوا فلا مالا لثقت انتي
 و حسن بصرى كذا ما علم ائمة علمى اهل سنت است از محل وراثت در آيه و وراثت سليمان بر وراثت
 نبوت ابا نموده و بر وراثت مال محمول نموده كاستبق اما آنچه گفته ليكن مجاز متعارف شهو است
 اذ لم يسم كاستعمال لفظ ميراث مطلق در علم بدون قرينه مجاز متعارف شهو است و در آيه كبر
 تقيد ميراث بكتاب بقرج واقع است نه اينكه از لفظ ميراث مطلق ميراث علم و كتاب مراد است اما
 آنچه گفته اما آيه ديگر يعنى يرث من آل يعقوب پس بداهت محتمل در نجا وراثت من نصب
 مراد است بالقطع پس مراد دست بانكه اكا بر مفسرين اهل سنت قائل شده اند بانكه در نجا ميراث مراد
 بوراثت وراثت ماله است و فخر رازى نيز قائل شده بانكه او مال وراثت ماله در آيه اولي است
 نبوى و در عالم التميز و تفسير اين آيه گفته قال الحسن معناه يرث من آل يعقوب من آل
 يعقوب النبوة و العبودية انتهى تفسير باب في علوم الكتاب تصنيف عمر بن محمد بن حنبله و تفسير
 اين آيه مذکور است و اختلافوا في المراد بالميراث فقال ابن عباس الحسن و الفضائل و اشارة
 المال في الموضعين و قال ابو صالح و مراد النبوة و قال السدي و مجاهد و الشعبي
 يرثون المال و يرث من آل يعقوب النبوة و فخر رازى در تفسير كبر گفته و اختلافوا في المراد
 بالميراث على وجهين احدهما ان المراد بالميراث في الموضعين هو وراثت المال و هذا قول ابن
 عباس و الحسن و الفضائل و ثانيها ان المراد به في الموضعين وراثت النبوة و هو قول ابو صالح
 و ثالثها يرثون المال و يرث من آل يعقوب النبوة و هو قول السدي و مجاهد و الشعبي و روى
 ايضا عن ابن عباس الحسن و الفضائل و مراد بها يرثون العلم و يرث من آل يعقوب النبوة و هو
 مروى عن مجاهد و بعد ذكر ذلك نراه من جانب خود گفته و الاولى ان يجعل ذلك على كل ما فيه
 نفع و صلاح في الدين و ذلك يتناول النبوة و العلم و السيرة الحسنة و المنصب الشان
 في الدين و المال الصالح فان كل هذه الامور مما يجوز توفرا له داعى على بقائها ليكون
 ذلك النفع دائما مستقرا انتهى پس از اين عبارات معلوم شد كه سدى و مجاهد و شعبى و ابن عباس و حسن
 و ضحاك كه از اكا بر مفسرين و مقبولين هستند انداز يرثونى و وراثت ماله مراد گرفته اند و فخر رازى نيز
 داخل در اشتمل و وراثت ماله را در آيه اولي و ستمسند بنده استه پس بشهادت ابن جاعه بطلان

ص
 ص
 ۲۱۶
 ص

نزد

بطلاق خبر سخن معاشره انبیاء ثابت شد و الهی در آن ذکر و برین سورت امراضاتیکه مطالب بسیار
 دارد کرده برین جمله نیز وارد خواهد شد پس هر چه یک از جانب است و هندیان جوایشیست
 و کفی الله للمؤمنین اتصال اما آنچه گفته اگر مراد از آل یعقوب اولاد یعقوب بود لازم آید که حضرت یحیی
 وارث جمیع بنی اسرائیل باشد پس ممنوع است باینکه مراد آنست که دل حضرت زکریا بسبب بیت
 وارث مال بعضی از آل یعقوب خواهد شد چنانچه حرف بن بعضیه بر آن ولایت در خود دارد و ازین بیان
 معلوم شد که آوردن این آیت درین مقام فی الحقیقه دلیل بر احوال خویش نمی نماید شیعیه است پس
 امراض نمودن بر آن دلیل مریح است برناهمی معترض اما آنچه گفته پس مراد وارث علمی نام
 نباشد این صفت لغو میشود پس جوایش اگر فائده این صفت آنست که آن ولایت یکدیگر باینکه بخانه
 چنان و بی از حتمالی درجه است که بعد و فائش باقی ماند گویند و خواست او بوقوع زیوسته
 اما آنچه گفته محال عادی است که از وارث مال و متاع که در نظر ایشان ادنی قدری نیست
 برسد پس متقنون است باینکه سبب رسیدن آن بود که بیاد ابوعمرو بر مال او تلف
 یابند و در مواضع غیر مجرب صرف کنند و بر معاصی بدان قوت گیرند پس این معنی محال نباشد
 و اگر این معنی محال می بود این عباس آن فحامت شان حسن بصری با این بلالت قدر
 و سکه و مجاهد و شبلی و ضحاک و فخر رازی هم باین محال تفسیر آید مذکوره نمیکردند بل محال
 عادی آنست که از وارث علم و نبوت برسد زیرا که هر کسی را که خدا تعالی لائق نبوت بید
 می یگیرد سبب رسیدن در آن چه بود اما آنچه گفته تمام مال را اند پیش از وفات خود
 خیرات و صدق میفرود پس مقصود او ازین دعایین بود که اگر حتمالی شانه او را
 چنین بی عطا خواهد فرمود که وارث مال او شود موجب تصاعف اجدد بقای آن تا مدت دراز
 خواهد بود اما آنچه گفته پس او در نیارثت منصب است که اشرا بر بنی اسرائیل بعد از
 من بر منصب نبوت مستولی گشته باشد و اگر تحریف احکام الهی و تبدیل شرائع ربانی نمایند
 و علم مرا محافظت نکنند و بر آن عمل بجان آرد پس دستی که رسیدن میراث علم نبوت
 کسی بدون امانت و اداء الهی ممکن نیست چون حضرت زکریا را علم بجلت و صلحت
 بار تعالی حاصل بود از و این معنی محال می نماید که بتعالی شانه چنان کند که نبوت بشخص
 دیگر تبدیل احکام و شرائع ربانی نماید و حسن بصری که قائل است باینکه در آیه ربانی در
 من آل یعقوب و وارث مال بر دست نیز همین معنی است لکن کرده و ما آنچه در علی تمام

۲۱۷

و غیر این هم

در شرح مشهوره گفته و مخالف الحسن البصري في المسئلة العامة قال وهذا الحكم
 مختص بنبينا لقوله تعالى يرثي ويرث من آل يعقوب وقال وهي وراثه قال
 لا نبوة والا ليعقل اني خفت الموالى من سرائى اذ لا يقاوم على التيقن وادلى الدين
 ابو زرعه راقى وشرح بحكام صغرى ورفوائد حديث عدم توريت گفته الثامنة لا يختص ذلك
 بنبينا عليه الصلوة والسلام بل سائر الانبياء عليهم السلام كذلك في انهم لا يورثون ويدل
 لذلك قوله في الرواية التي نقلناها في الفائدة الاولى من صحيح مسلم لا تورث تجمع
 القميين باعتبار مشاركة بقية الانبياء له في ذلك قد صرح به في قوله في حديث
 عمر بن حنبله عنده انما عاش الانبياء لا تورث ورواه النسائي في سننه وورد من حديث
 ابى بكر الصديق رضوا الله عنه وابى هاشم واهما ابن عبد البر بهذا اللفظ ايضا بهذا
 قال حبه ووالعلماء من السلف والخلف الا الحسن البصرى فانه قد حكى عنده ان ذلك مختص
 بنبينا صلى الله عليه وسلم لقوله تعالى يرثي ويرث من آل يعقوب ودم ان المراد
 به ائمة المال قال ولو اراد وراثه التيقن لم يقبل وانى خفت الموالى من سرائى اذ لا
 يخاف الموالى على التيقن الخ اما آنچه گفته و بعض علماء در نجابت كسند كه اگر چه سفير كه
 ميرت بيگير پس بجز حرات از دواج را در ميراث آنها و از ميراث پس نشان بايد داد كه در عالم
 و كدام مسلم در كدام كتابين بحث را وارد کرده اما آنچه گفته كه جناب سفير بر مجرده را بنام چه
 ساخته است او حواله فرموده بود پس بهر قصص متحقق شد نقوض است باينكه ساختن مجرود بنام
 زوجه و حواله فرمودن با و دليل بهر نمى تواند شد زيرا كه جائز است كه حواله فرمودن حجرات با زوج
 بنا بر محض اسكان و انزال بوده باشد نه بنا بر تملك چنانچه سيد مرتضى علم الهدى در جواب قاضى
 القضاة گفته فاما ما رواه من ان رسول الله قسم حجره على فسانه و بناته فن اين كه
 اذا كان هذا الخبر صحيحا ان هذا القسم على حجر التملك دون الاسكان و الا تزال
 لو كان قد ملكه لوجب ان يكون ذلك ظاهرا مشهورا انتهى و ابن ابى الحديد و شرح
 نهج البلاغه گفته و الذى ينطق به الواضح انه لما خرج من القار و دخل المدينة و سكن منزل
 ابى يوب و اخط حجر فسانه و بناته و صدق يدلى على انه كان المالك للموضع فاما خبر و جها
 من ملكه الى الان و اج فمالم اقف عليه انتهى و نیز ابن ابى الحديد گفته فاما احتجاج قاضى القضاة
 بقوله تعالى قرن فى بيوتكن و اعراض السيد عليه فقوى لان هذا الاضافة تقتضى

فضل اول باب ثانی
 توجیه بابت کلاماً
 و قبل باب قریش
 و ذکر لقبائل

تقتضی التخصیص فقط لا التملیک كما قال لا تخرجه من بیوتهن اما آنچه گفته با ما
 شیخ و سنی ثابت است که چون حضرت امام حسین را وفات تردید یک شد از امام المومنین عا
 صدیقه استیذان طلبید که مرا هم موضعی در جوار خود بدید پس استیذان حضرت امام حسن
 از عائشه برد ایات شیعه ثابت نشده آری انحضرت وصیت برای بردن جنازه خود در اینجا
 کرده بود لیکن مردان و عائشه مانع شدند این مجرد صواعق محرقه گفته و قتل و محلی حسن
 آن یدفن معهم ممنعه من فداك مردان و غیره و اگر بالفرض صحت استیذان مسلم کرده شود
 پس بجهت خوف فتنه و فساد بوده باشد و بیاست که مالک را احتیاج میشود که از جانب
 اجازت گیرد اما آنچه گفته دلالت بر مالک بودن ازواج خانهار از قرآن مجید نیز فهمیده
 که خانهار با ازواج اضافت فرموده و ارشاد نموده و قرن فی بیوتکن پس جویش آنکه
 این اضافت مفید ملک نیست بلکه عادت جاری است که از جهت سکنی نیز اضافت میکنند
 و يقال نه ابیت فلان و سکنه و یا یعنی ملک مراد نمی شود چنانچه حق تعالی شانه فرموده که
 تخرجه من بیوتهن لا یخرجن الا ان یاتین بفاحشه مبینه و شبهه نیست و نیک
 مراد از بیوتهن درین آیه زیمه خانهای مردان ایشان است و معنی اگر حجرات ازواج بی بیوت
 ملک ایشان می بود می بایست که در تصرف دارشان ایشان در می آمد و همانا که هیچ یک
 از ورثه آنها بر هیچیک از حجرات مذکوره تصرف نکرده چنانچه در فتح الباری شرح صحیح بخاری
 مذکور است آن وراثتهن لم یرثن عنهن منازلهن ولو كانت البیوت ملكا لهن
 لا نقلت الی وراثتهن حقوقهم منها لاله علی ذلک حاصل از ورثه ازواج و ابیت
 نشدند از ایشان منازل ایشان را و اگر این منازل ملک ازواج می بود هر آینه قتل میشد بسوی
 ورثه ایشان و در ترک نمودن ورثه ازواج این بیوت دلالت بر نیکه این بیوت ملک
 ازواج نبود انتهى پس سجده با متراف این حجر مستطانی که از اکابر متحصنین و ائمه معتمدین است
 است تکذیب دعوی باطل مخاطب ثابت گردید و بوضوح انجامید که مخاطب ای اصطلاح
 حال خلیفه خود بلا دلیل این ادعای کاذب آغاز نهاده اما آنچه گفته که این دادن خود مرجح
 دلیل است بر آنکه درست و که پیغمبر میراث نبود زیرا که حضرت امیر را بوجهی میراث پیغمبر نمیرسید
 پس جویش آنکه حدیث صحیح مسلم که سابق ازین نقل نموده شد دلالت صریح میکند که
 حضرت امیر المومنین از حضرت فاطمه زهرا طلب میراث میکرد پس اگر بان حضرت فاطمه

در راه ایام شیخ حسن بن علی
 و بیان زین استماع

جواب طعن صاحب از طاعت
 ابی بکر

باب اجاد فی بیوت ازواج
 البیوت من کتاب الخس
 و فی تفسیر شتهن ۴
 مستحق خود لازم

حضرت امير المؤمنين عمن زره وبنده شهاب قبض کرده باشد دليل نفي ميراث و در تركه حضرت رسول خدا
صلى الله عليه وسلم نفي تواند شد اما آنچه گفته خليفه وقت هرگز نخواهد پذيرد تخمين ناپسندان
ابو بكر را لازم بود كه حضرت فاطمه زهرا را با فدك بيدا و فاطمه را حضرت را از زره نفي ساخت و علامت
اين سنت و در دفع اشكال اعطاي ابو بكر سيف و بنده و غير آن بخت امير عليه السلام متخير شده
تا ديالات بارده بر سبيل اقبال ذكر کرده اند چنانچه سيد مرتضى از قاضى القضاة صاحب كتاب مشغول
تعلق کرده فاما خبر السيف البغلة و العامة و غير ذلك فقد قال ابو على انه لم يثبت
ان ابابكر دفع ذلك الى امير المؤمنين عليه السلام على جثة الارث و كيف يجوز ذلك مع الخبر
الذى مر الا و كيف يجوز لو كان ارثا ان يخصه بذلك ولا ارث له مع العلم انه عصبة
وان كان وصل الى فاطمة فقد كان ينبغي ان يكون العباس شريكاً في ذلك و ان ذاك النسيب
هو لو جيب ان يكون ذلك ظاهراً مشهوراً يعرف انهم اخذوا نصيبهم ان بدله ولا يجيب اذا
لم يدفع ابو بكر ذلك اليه على جثة الارث ان لا يحصل ذلك في يده الا ان قد يجوز ان
يكون النبي ع محله ذلك و يجوز ايضا ان يكون ابو بكر اى الصالح في ذلك ان
يكون بيده لما فيه من تقوية الدين و تصديق بيده بعد التقوى لان تلامه
ان يفعل ذلك و حكى ابو على في البردة و القضيبة انه لا يمتنع ان يكون جعله عدة
في سبيل الله و تقوية على المشركين فتد اولته الائمة لما فيه من التقوية و مر اى
ان ذلك اولى من ان يتصدق به ان ثبت انه عليه السلام لم يكن قد جعله غيره في جوف
وسيد مرتضى علم الهدى در جواب گفته فاما احكاميته من ابي على ان ابابكر لم يدفع الى امير المؤمنين
السيف و البغلة و العامة على سبيل الارث و كيف يجوز ذلك مع الخبر الذى رواه
و كيف خصصه بذلك دون العلم الذى هو العصبة فانرا لا زاد على التعجب مما يجب منه
عجبا و لم تثبت عصبة ابي بكر فتنتفى عن افعاله التناقض قوله يجوز ان يكون النبي
قد جعله اياه و تركه ابو بكر في يد الا ان في ذلك من تقوية الدين و تصديق بيده
فكل ما ذكر جا نزالا انه قد كان يجب ان يظهر اسباب الخلة و الشهادة بها و الحجته عليها و لم
يظهر من ذلك شئ فنعرفه من العجائب ان تدعى فاطمة فذلك عدة و تشهد على
قولها امير المؤمنين ع و غير فلا يصغى الى قولها و يترك السيف البغلة و العامة في
يد امير المؤمنين على سبيل الخلة بغير بينة ظهرت و لا شهادة قامت على انه

ص

۲۱

ص

اندر آن بجا علی بکران بیعتن ذلك و يذكر وجهه بعينه اى شى كان لما نازع العباس
 فيه فلو وقت لذكر الوجه في ذلك اولى من هذا الوقت والقول في البردة والقضيب ان
 كان نخله او على الوجه الاخر غير محسب ما ذكرناه في وجوب الظهور والاشهاد ولنا
 نرى اصحابنا يطالبون انفسهم في هذا الموضع باي طلبوننا بمثله اذا ادعينا وجوبها واسبابا
 وعلا بجملة لانهم لا يقنعون بتناها بوجوب بل يوجبون فيما تدعيه الظهور
 والاشهاد واذا كان هذا عليهم فتوى او تناسوا و ابن جرير وسوا من محرمه كفته ومن الثالث انه
 لم يبدف ذلك على ميراثه ولا صدقة لما سئل بطريق الوصية منه على ما ورد وعلى فرض
 عدم الوصية فيمثل انه دفعها اليه عادية او نحوها المستعين بها في الجهاد ولتبين عن غيره
 بالجماعة العظمى او ثبوت ذلك فيمثل ان غيره اشترى ذلك دفعه اليه والصدقة
 لا تحس عليه نقلها وصاحب بطال الباطل كفته والجواب انه اعطاها عليا لانه كان من
 المصالح والصدقة في هذا الحديث لا يراد بها الزكاة المحمودة على اهل البيت بل
 المراد انها من جملة بيت مال المسلمين وقد تطلق الصدقة بالمعنى الاعم وهي كل مال
 يرصد للمصالح المسلمين والجنود وبهذا المعنى يشتمل خراجهم والنفى والخراج ومال
 من الارث له من المسلمين والزكاة قد تطلق ويراد بها الزكاة المفرضة في الصدقة
 السنوية المتبرعة بها وهاتان الاخيرتان كانتا محرمتين على اهل بيت رسول الله
 فاعطى ابو بكر سيف رسول الله وعامته عليا لانه كان من جملة مال من الارث
 له من المسلمين اذ انما كفته في نجاة فائدة عظيمة بايدوانت كه شيعه در اول باب مطاعن
 ابو بكر منع ميراث مى نوشتند و مى گفتند چون از عمل ائمه معصومين و از روى روايات ابن
 خضرات عدم توريث بنعيمه ثابت شد از اين دعوى انتقال نموده دعوى ديگر ترا شيدند و
 طعن ديگر برآوردند كه اين طعن سيزدهم است پس كذب محض و اقترابى صرف است هرگز
 شيعه دعوى دوم بعد دعوى اول ترا شيدند بلكه هميشه بهر دو طعن ابو بكر را مطعون كرده اند
 و ترا شيدند طعن دوم معنى ندارد و روايات خود ليست حضرت فاطمه دعوى هبه فدك نموده
 كما سيجى و جناب علامه على حر و سولانا محمد باقر مجلسى و ديگر علمائى شيعه بر دو امر را در يك طعن
 نوشته اند و بر دو دعوى على الترتيب تا طعن زهرا بطهور آمده اول دعوى هبه فدك نموده
 چون ابو بكر زياد نمود دعوى ميراث و شيعه با ماخذ ابو على انكار اين ترتيب نموده

طعن در دعوى

ص ص در طعن سايج از مطاعن ابو بكر

ص

شرح نيج ابله انه كفته وما ذكره المرتضى من ان المال تقتضى ان يكون البداية بدعوى
التخل صحيح ونيز ابن ابى الحديد وشرح ذكر كفته واعلم ان الناس يظنون ان نزاع فاطمة
ابا بكر كان في امسين في الميراث والنخلة وقد وجدت في الحديث ثلثا فانعتت
امر ثالث ومنعها ابو بكر يا وهوسم ذوى القربى قال ابو بكر احمد بن العزيز الجوهري
اخبرني ابو زيد عمر بن شبة قال حدثني هارون بن عمر قال حدثنا الوليد بن مسلم
قال حدثني صدقة ابو معاوية عن محمد بن عبد الله بن محمد بن عبد الرحمن
بن ابى بكر عن زيد القاشعي عن انس بن مالك ان فاطمة اتت ابا بكر فقالت قد علمت انك
ظلفنا عند اهل البيت من الصدقات وما افاء الله علينا من الغنائم في القران من سهم
ذوى القربى ثم قرأت عليه قوله تعالى واعلموا انما غنمتم من شئ فان لله خمسة وللرسول
والذي اقرب واليتامى واليه فقال لها ابو بكر يا بنة انت علمي واللك وواللك
السمع واللماعة لكاتب الله ولحق رسول الله وحق قرابته وانا اقرب من كتاب الله الذي قرأ
منه ولم يبلغ على منه ان هذا السهم من الخمر يلم اليكم كاملا قالت انك هو و
لا قرابتك قال بل انفق عليكم منه وامرنا بالباقي مصالح المسلمين قالت ليس هذا
بحكم الله تعالى فقال هذا حكم الله فان كان رسول الله عبد اليك في هذا عهدا و
لكم حق صدقاتك وسلمت كلك اليك والى اهلك قالت ان رسول الله لم يهدا
في ذلك شئ الا انى سمعته يقول لما انزلت هذه الآية اشترى آل محمد فقه جاء
النفق فقال ابو بكر لم يبلغ على من هذه الاية ان اسلم اليكم هذا السهم كله كاملا ولكن
لكم النفق الذي يعينكم ويفضل عنكم وهذا من الخطاب وابو عبيدة بن الجراح وغيرهما
فاستلهم من ذلك واقتطري هل يوافقك على ما طلبت احد منهم فانصرفت الى عمر فقالت
مثل ما قالت لابن بكر فقال لها مثل ما قال ابو بكر فحجبت فاطمة من ذلك وتظنت
انها قد كانتا تذاكر اذلك واجتمعا عليه قال ابو بكر واخبرنا ابو زيد قال حدثنا
هارون بن عمر قال حدثنا الوليد عن ابى لبيعة عن ابى الاسود عن عروة قال ارادت
فاطمة ابا بكر على فداك وسهم ذوى القربى فابى عليها وجعلها في مال الله تعالى قال
ابو بكر واخبرنا ابو زيد قال حدثنا احمد بن معاوية عن هشيم عن جويبر عن ابي
عن الحسن بن محمد بن علي بن ابي طالب ان ابا بكر منع فاطمة وبني هاشم سهم ذوى القربى

جزء من شرح فضائل

و جمله فی سبیل الله فی الصلح و انکراغ حاصل انکه مردم بگمان میکنند که تراغ ناظر علیهم السلام
 با ابو بکر بود و امر بود که میراث قدم به و تحقیق کردن یا فخر در حدیث بدستیکه آنحضرت تراغ
 کرد و امر سوم و ابو بکر از آن امر بدستیکه تراغ کرد و آن سهم ذوی القربی است گفت
 ابو بکر محمد بن زبیر جوهری نبیره او را بوزیرت آنرا سنا و از آنس بن مالک که بدستیکه ناظر
 آن نبیره ابو بکر گفت تحقیق که سید که خدا ام کرده است بر ما الهیبت صدقات را و نیز سید است
 آنچه عطا کرده است حق تعالی را از عذاب و در قرآن از سهم ذوی القربی بعد از آن خواند بر او ولی
 او تعالی که ترجمه شایسته بنمید که آنچه تحقیق کردید از چیزی پس بدستیکه بر اس
 خداست محمد بن زبیر رسول و بر ذوی القربی و بیامی پس گفت با فخر ابو بکر در و ما در
 فدای تو در پس من تو بود که می شنوم و اذاعت یکم کتاب خدای تعالی را و حق رسول او را
 و حق قرابت او را بدستیکه بخیر نماز کتاب خدا آنچه که تو میخوانی از این و بر سید علم من با آنکه
 این سهم با آن سهم بدستیکه کرده میشود و شما گفت ای بزرگوار تو را قرابتی است گفت بلکه نفاق میکنم
 بر شما از آن و نیز میگن باقی را در مصالح سلیمین گفت نیست این حکم خدا پس گفت این حکم
 خداست پس اگر رسول خدا هم کرده باشد بسوی تو در یعنی خدی را و واجب کرده باشد ترا
 بر ذوی القربی تسبیح تو کم و تسبیح کل آنرا بسوی تو و بسوی آل تو گفت بدستیکه رسول خدا
 نذر کرده است بسوی من در یعنی چیزی که را بدستیکه شنیدم من که می گفت هر گاه که از آل
 است آنچه که شادمان شویدی ای آل محمد است تحقیق که آمد شما را خدا گفت ابو بکر رسید علم من
 ازین آیه که بدستیکه تسبیح کم بسوی شما این سهم تمام و کامل لیکن بر شماست شما که سید
 میکند شما را مثل میشود از شما و این محمد بن الخطاب است و ابو عبید بن جراح و غیر اینها
 پس سوال کن ایشان را از یعنی نظر کن آیا موافقت میکند ترا حدی از ایشان پس بازگشت
 آنحضرت بسوی عمر گفت آنچه گفته بود ابو بکر پس گفت عمر آنچه گفته بود ابو بکر پس عیب کرد فاطمه
 و گمان نمود که ابو بکر و عمر هر دو قبل ازین با هم ذکر این معنی کرده بودند و بدستیکه گفتند اجتماع کرده
 بودند از تهی و روایات دیگر معتمدین است هم دلالت دارد بر آنکه حضرت فاطمه ۲ مطالبه
 را بوی نموده چنانچه از ریاض النضره و فصل الخطاب آنفا منقول شده + +

و تحقیق ۳

۲۲۲

قال طعن بسیردهم

ابو بکر فدک را بفاطمه ۲ داد
 علانته بطریق برای او به نموده بود و ذوی فاطمه را سموع نه نمود و از ذوی گوا و شای

عربی

هیه نذک
در باب مرقد دعوی

جلد اول

لشاه طلبید پس چون حضرت علی و ام ایمن را برای شهادت آوردند شهادت ایشان کرد که
 یک زن و یک مرد در شهادت کفایت میکند بلکه یک زن دیگر هم با بیس فاطمه زهرا و فاطمه
 شد و ترک کلام کرد با ابو بکر حال آنکه پیغمبر تمام در حق فاطمه زهرا فرموده است من افضیها یعنی
 جواب ازین طعن آنکه دعوی همه از حضرت زهرا و شهادت داون حضرت علی و ام ایمن
 علی اختلاف روایات و کتب است اصلا موجود نیست محض از مغتربات شیعه است در مقام
 از ام ایمن آوردن و جواب آن طلبید کمال سفاقت است بلکه در کتب اهل سنت هم خبر
 آن موجود است در شکوة از روایت ابو داود و از غیره آورده که چون عمر بن عبد العزیز از بیس عبد العزیز
 بن مروان بود خطیفه شد بنوروان را جمع کرده گفت ان رسول الله ص کانت له نذک فکا
 ینفق منها و یعود منها علی صغیر بنی هاشم و بنی و ج منها ایهم وان فاطمة سالتہ ان یعملوا
 لها فانی فکانت کذلک فی حیوة رسول الله ص حتی مضی لسبیلہ فلما ان ولی ابی بکر
 عمل فیها با عمل رسول الله ص علی الله علی طالع سلم فی حیوة حتی مضی لسبیلہ فلما ان ولی
 عمر بن الخطاب عمل فیها با عمل حتی مضی لسبیلہ ثم اقطعها مروان ثم صارت لعمربن
 عبد العزیز فرایت لمرامعه رسول الله ص فاطمة ص لیس له بحق وانی اشهدکم
 انی مرددتها علی ما کانت یعض علی عهد رسول الله ص و ابی بکر و عمر پس چون بیس
 واقع تحقق نداشته باشد دعوی او وقوع شهادت ازین شخصان که نزد شیعه مسوم و نزد
 ما محفوظ اند امکان و گنجایش ندارد جواب دیگر گفته شیعه این روایت را قبول کنیم
 لیکن مسئله جمیع علیه شیعه سنی است که در سبب ملک سو سو بگردد نمی شود تا وقتی که در
 قبض و تصرف او نرود و نذک بالا جماع در حیات پیغمبر و در تصرف زهرا نیامده بود بلکه در
 دست انجناب بود و در وی تصرف مالکانه میفرمود پس ابو بکر فاطمه زهرا را آورد و دعوی
 به سبب تکلیف نکرد بلکه تصدیق نمود لیکن مسئله فقہیه را بیان کرد که مجرب و سبب موجب ملک نیست
 تا وقتی که قبض تحقق نگردد و در نسیب صورت حاجت گواه دشت طلبیدن اصلا نبود و اگر بالفرض
 حضرت علی و ام ایمن بطریق اخبار محض این همه را اظهار فرموده باشند این را در شهادت گفتن
 عجب جهل است اینجا حکم مکرر است بشهادت یک مرد و یک زن نه در شهادت آنها در شهادت
 است که شهادت بر او غایت و دروغ و غلو نهند دارند تصدیق شایسته چیزی دیگر است و
 حکم کردن موافق شهادت او چیزی دیگر و هر که در میان این دو چیز فرق نکند و عدم حکم را

مکذیب شایع بودی بنیاد و نماز علیا قابل خطاب نمی باشد چون سخطه شریک و انحراف است
 پس است که تا وقتیکه یک بود و وزن نباشد تکم کردن نیز سبب بود که درین حکم مجبور حکم
 شرع بود و آنچه گفته اند که پیغمبر ندانم فرموده است من غضبها غضبنی پس کمال نادانی است
 عرب زیرا که انصاف است که شخصی قبول یا بفعل انصاف آوردن شخصی قصید نماید و بظواهر است
 که ابو بکر هرگز قصد انزای فاطمه نداشت و بارها در مقام عذر میگفت و الله یا نبی رسول نه
 ان قرآبه رسول الله اصحابی من ان اهل قرابتی پس چون انصاف از جانب او متحقق نشود
 در وعید چه قسم عمل گردد آری حضرت زهرا هم بنا بر حکم بشریت در غضب آمده باشد لیکن چون
 بلفظ انصاف است نه غضب ابو بکر را ازین چه باک اگر باین لفظ وعید واقع می شد که من
 بت علیه غضبت طیه البتة ابو بکر را خوف می بود و غضب حضرت فاطمه زهرا بر حضرت ابوبکر
 در مقامات خانگی بارها بوقوع آمده از آنجمله تمسک خطبه نبی ابی جهل بر او نمود حضرت
 زهرا گریان پیش پدر خوردت و همین تقریب انصاف این خطبه فرموده ان فاطمه بضعة
 یوسفی ما اذنا دیرینی ما ازها من غضبها غضبنی و از آنجمله آنکه حضرت امیر با حضرت زهرا
 فرموده از زمانه بر آمده مسجد رفت در زمین سجده بی فرس خواب فرمود و جناب پیغمبر را برین
 ماجرا اطلاع است و او نیز زهرا آمده پرسید که این ابن عمک زهرا عرض کرد که غاصبتی فخرج
 ولم یقل عندی و این هر دو روایت متفق علیه صحیح است و از اجمالی بی بیات است که حضرت
 موسی بکرم بشریت بر حضرت مارون که برادر کان و بی مقرب خدا بود غضب نمود سجده که
 سر ویش مبارکش گرفت و کشید و غضب است که حضرت مارون قصد غضب حضرت موسی
 فرموده بود زیرا که انصاف نبی کفر است اما در غضب حضرت موسی هیچ شبه نیست پس اگر
 این معاد انصاف می بود لابد حضرت مارون در آنوقت متصف بکفر میگردد و معاذ الله
 من ذلک **جواب** دیگر سلمنا که حضرت زهرا بنا بر منع میراث یا بنا بر شنیدن دعوی
 بر غضب فرمود و ترک کلام با ابو بکر نمود و لیکن در روایات شیعه و سنی صحیح ثابت است
 که این اصولی بود ابو بکر شاق آمد و خود را بر سر زهرا با فر آورد و امیر المومنین علی را شافع
 خود ساخت تا آنکه حضرت زهرا از خوشنود شد اما روایت اله سنت پس در مدارج النبوة
 و کتاب الوفا بهی و شرح مشکوٰۃ موجود است بلکه در شرح مشکوٰۃ شیخ عبدالحق نوشته
 است که ابو بکر صدیق بعد ازین قضیه نجان فاطمه زهرا رفته در گرمی آفتاب بر در ستاده

و غرض خواهی کرد و حضرت زهرا را از راضی شد و در بعضی از نسخه‌ها نیز این قصه تفصیل مذکور است
 و در فصل الخطاب بروایت بیستم از شعبی نیز روایت شده است که در بیان ایشان در کتاب ابو فاخته
 از او زاعی روایت کرده که گفت بیرون آمد ابو بکر بر در فاطمه و در آن وقت فرمودم از اینجا بگذر
 مگر دو از من نبت پیغمبر پس در آمد بروی علی پس سوگند داد و بر فاطمه که راضی شو پس فاطمه را
 شد از روایات شیعه پس زیدیه خود بعینه موافق روایت است درین باب روایت کرده
 اند و امامیه پس صاحب مجاز السالکین و غیره از علمای ایشان روایت کرده ان ابابکر لما
 رای ان فاطمة انقبضت عنه و هجرته و لم تتكلم بعد ذلك في امر فداك و كبرك
 عند فاراد استرضاء هاناها فقال لها صدقت يا بنت رسول الله فيما ادعيت
 ولكني رايت رسول الله يقسمها فيعطى الفقراء و المساكين و ابن السبيل بعد ان
 يوتى منها قوتكم و الصالحين بها فقالت فعل فيها كما كان ابى رسول الله يفعل
 فيها فقال ذلك الله على ان فعل فيها ما كان يفعل ابى رسول الله فقال
 فقال و الله لا فعل ذلك فقال اللهم اشهد استخفى سره و لم يمتدحها
 العهد عليه و كان ابى بكر يعطيم منها قوتهم و يقسم اليك فيعطى الفقراء و ابن
 و ابن السبيل این است عبارت مردیه در مجاز السالکین و دیگر کتب معتبره امامیه و ازین عبارت
 صریح مستفادست که ابو بکر دعوی زهرا را تصدیق نمود لیکن عدم قبض زد تصرف پیغمبر
 تا مین و فوات مانع ملک است بود کما هو المقرند جمیع الامامیه و چون ابو بکر زهرا را آورد و
 تصدیق نموده باز شهادت امیرین حضرت امیر مومنان بود الحمد لله از روی روایات امامیه اظهار حق
 شد و طوفان و تهمتی که بر ابو بکر بسته بودند که دعوی رسوخ نمود و شهادت بار در کرد و
 بر آمد و تصدیق الحق و بطلان الباطل و در اینجا نیز باید دانست که علمای شیعه چون دیدند که
 بغیر قبض موجب ملک نمی شود پس حضرت زهرا را چهار مرتبه غضب می آمد و ابو بکر را چه نصیب
 تا پارو در زمان ما علمای ایشان ازین دعوی نیز انتقال نموده دعوی دیگر بر آورد طعن دیگر
 تراشیدند که آن طعن چهاردهم است **اقول** سید مرتضی علم الهدی بعد نقل تمام قاصد
 گفته سخن بنسبتی مندلی علی ان فاطمة ما ادعت من خلة فداك الاما كانت مصیبة
 فيه و ان مانعها و مطالبها بالبعینه متعنت عادل عن اصابك نهالا تحتاج الى شفاء
 و لا یبناه ثم نعطف علی ما ذکرته علی التفصیل و تکلم علیه و الذی یدل علی

۲۲۶

بأن لناقة النبي شهد بذلك من حيث علمه انه رسول الله ولا يقول الا حقا وامضى
 النبي ذلك على هذا الوجه ولم يدفعه من الشهادة من حيث لم يحضر لابتياح وقسليم الثمن
 فقد كان يجب على من علم ان فاطمة لا تقول الا حقا ان لا يظهر عليها بطلب شهادة او
 بينة هذا اما شرح گفته جواب زين لعن الله دعوى هبه حضرت زهرا و شهادت و ادن حضرت
 علي و اميرين با حسنين على اختلاف الروايات و در كتب اهل سنت اصلا موجود نيست محض از تقريرات
 شيعه است در مقام الزام اهل سنت آوردن و جواب ان بلبیدن كمال سفاقت است پس
 مردودست بانيك انكار وجود اين دعوى و شهادت و در كتب اهل سنت ناشي از كمال غنا و بصيرت
 است زيرا كه اين دعوى در كتب كثره از كتب معتده و اسفار معتبره ايشان مذکور است
 مثل تصانيف عمر بن شيبه و محمد بن سيرين و ابو جري و غيره و در بعضي نسخي كذا في
 و كتاب الوفاة ابن السمان و معجم البلدان يا قوت دعوى و محلي ابن خرم و نهايه العقول و تفسير كبرى
 في تاريخ الغيب و رياض النضر و كتاب لا كفاه فصل الخطاب مواقف و شرح مواقف جواب
 و في الوفاة و في الفقه الوفاة هر سه از سيد محمودي و حاشيه صلاح الدين رومي بر شرح عقائد
 نسفي از قضا زاني و مولانا محمد و برابرين فاطمه و مقصد قسي و معارج النبوة و جيب اسير
 و روضة الصفا و در بسياري از اين كتب قوع اين شهادت هم برين دعوى مذکور است و از سبب
 جاست كه خواجه گاهي كه پير و مرشد مخاطب است انكار اين دعوى نموده بود ليكن مخاطب از كمال
 وقاحت و عدم مخافت از فضيحت با و منيكره و جعل مباحث سارق خرافات رومي باشد در نجاب
 تكليله او را ترك كرده پاراز و هم فراتر نهاده و در پي انكار جنين امر واضح اقتاده زبان خرافت توان
 را بگذبه و رويع ظاهر كشاده و بيانگ بي هنگام سرسيده كه اين دعوى هبه فدك و شهادت
 بران در كتب اهل سنت اصلا موجود نيست محض از تقريرات شيعه است آري منقري را تمام جهان
 منقري مي نمايد المراد يقين على نفسه علامه ارباب تفسير اين دعوى بايد شنيد شهرستاني در عمل
 و شرح گفته الخلاف الثالث في الرد على التوارث عن النبي عن معاشر الانبياء لا نقول
 انك لا صدقة و قاضي لقضاء در كتاب مني گفته لسنا نكره حجة ما روي من دعائها بل
 فاما انها كانت بيد هاشم بن عبد الله لو كانت في يد هاشم كان الظاهر انها لها فاذا كانت
 في جلة التركة فالظاهر انها ميراث و اذا كان كذلك فغير جائز لابي بكر قبول دعوى
 يعني نيسينم كه انكار كنيم صحت آنچه روايت كرده است از اوعاى حضرت فاطمه هبه فدك را

در رد دعوی هیبه فدک

اما نیک بدستیکه فوک در دست آنحضرت بود پس غیر مسلم است بلکه اگر دست آنحضرت بود
 ظاهر خیال بود که او دست و هر گاه که در جمله ترک بود پس ظاهر نیست که میراث بود و هر گاه
 کوچین باشد پس جائز بود و ابو بکر را قبول دعوی آنحضرت و سید نورالدین سهرودی که شیخ
 عبدالحق او را در غیب الطوب مع بسیار کرده یعنی باین اوصاف یاد نموده سید عالم کامل
 او خدا لعن الا اعلام عالم مدینه خیر لانام نورالدین علی بن التیید الشریف عقیق
 الدین عبدالله بن علی الحنفی السمرقندی رحمه الله رحمة اهل البر و اسکنه الجنة دار
 الحیات فی يوم الخميس لیلۃ بقیت من ذی القعدة عام احدى عشر و ثمان و ذین
 فی المبیع عند قبر الامام مالک رحمه الله تعالی و کتاب وفاء الوفی با ^{بسیار} زکریا المصطفی که تفریح
 شیخ سید شیخ زینشهری و عمده ترین تواریخ است و کتاب بیت نافع مائل شامل احوال دین
 طیبه و کرم و قانع و حوادث که در وی واقع شده و احادیث و آثار که ورود یافته گفته ذکر الجهد
 فی ترجمة فداک ما یقتضون الذی دفعه عمری علی و العباس رضی الله عنهم و قیت
 الحنفیة فیہ هو فداک فانه قال فیها و هی التي كانت فاطمة و نواتها ان رسول الله
 صفاها فقال ابو بکر فیما یرید فداک شهودا تشهد لهما علی فطالب لهما شاهد اخر
 شهد لهما علی بن فقال علیت بانضو رسول الله انه لا یجوز الا شهادة رجل
 یؤمران فانصرفت ثم ادلی بجناد عمرانی رثه هالمادی و فحت الفتوح و کان علی
 یقول ان التیق جعلها فی حیاته فاطمة فكان العباس یابی ذلك فكانا یختصمان الی عمر
 فیابی ان یحکم بینها ویقول انما اعرف بشانكما انتی و خود سید نورالدین بیداین گفته
 لهما ما ذکره الجهد من ان فاطمة رها دعت غلة فداک فودی بن شسبة ما یشهد له
 عن النبی بن حسان قال قلت لزید بن علی ط فانا یرید ان یجمن امری بکون ابابکر
 انتم عن من فاطمة ففداک فقال ان ابابکر کان رجلا رجیما و کان یکره ان یتشر شیئا
 ترکه رسول الله فامته فاطمة فقالت ان رسول الله اعطانی فداک فقال لاهل
 لک علی هذا بینة یجوزت علی فشهد لهما ثم جاءت بام امین فقالت لیس تشهد ابی
 من اهل الجنة قال بلی قالت فاسد من التیق اعطاهما فقال ابو بکر بن جل و اخراة
 قسقتینها او قسقتین بها القصیرة قال زید بن علی و ایم الله لو وجع الامر الی
 قضیت فیها بقضاء ابی بکر و رجوا العتدین نیز از فاطمة عمر بن شسبة نقل کرده که در

محدث
 قول علی اصل و حواله
 در ایات استنبط شده
 فی المصنف الی فی صفة
 و غیره بیده شریف
 که در کتاب است

محدث
 لانت تو بکر العتدین فدا
 اسلام طیبی که قسقتین
 فدا لهما و رجوا العتدین
 فی کتاب

اشترع فدك فهو بازم امام زید گفت انه كان رجلا وكان يكنى به ان يفير شيئا تركه رسول الله
صلى الله عليه وسلم فأتته فاطمة مرضى الله عنها فقالت له ان رسول الله صلى الله عليه وسلم
اعطاني فداك فقال هل لك بينة فشهد لها على وام امين مرضى الله عنها فقال لها
برجل وامرأة فاستحقينا ثم قالن سيد والله لو رجع الامر فيما الى لقضيت بقضاء
ابي بكر مرضى الله عنه يعني ابو بكر مرضى الله عنه شخصي صحبان رقيق القلب بود و کرده میداشت که
ترکه رسول الله صلى الله عليه وسلم را از حالیکه بود تغییر نماید نگاه فاطمه مرضی الله عنها نزد او آمد و
گفت که رسول الله صلى الله عليه وسلم فدک را بمن داده است ابو بكر مرضی الله عنه گفت آیا ترا شایسته
درین باب است پس علی وام امین مرضی الله عنها گویم و او نیز نگاه ابو بكر مرضی الله عنه گفت بشهادت
مردی و زنی مستحق آن می شود باز زید مرضی الله عنه گفت بخدا سوگند که اگر این امر بمن رجوع کرد
شد بودم بر این حکم میگردم بطریق که ابو بكر مرضی الله عنه حکم کرد و در شرح موافق گفته فان
قيل ادعت فاطمة انه اعطاها اى عطاها نيك نخلها اى عطفاها نيك نخله و عطية و شهد عليه على الحسن
و الحسين و ام كلثوم و الصبيح ام امين فتر ابو بكر شهادت هم فيكون ظالما قلنا اما الحسين
فلغير عيبة لان شهادته الورد لا يقبل لاحد ابويه واجلادها عند اكثر اهل العلم و اما
كانا صغيرين في ذلك الوقت و اما على وام امين فلقصواهما عن نصاب البيعة و هو جليل
او رجل و امراة فان انتهى مختصرا فخر زیدى و زهراية بقول گفته قوله فانما انه منعها فداك قلنا
لوجب عليه تصديقها في هذه الدعوى لكان ذلك ما لا يذكر و نه من وجوب عصمتها
و قد سبق الكلام عليه و البيعة لكن البيعة الشرعية ما كانت حاصلة لا يقال فيلزم
ان تكون فاطمة رضى طالبة ذلك من غير بيعة و ذلك لا يليق بها لاننا نقول اعطاه كانت
تذهب الى ان الحكم بالشاهد الواحد واليمين جائز على ما ذهب اليه بعضهم و ان ابوبكر
عاطان يذهب الى ذلك و قاضى نور الله شوسترى در حقايق الحق از كتاب سجم البلدان تصنيف
ايقوت حموى نقل کرده ان فداك قرية بالجوار بينها وبين المدينة يومان و قيل ثلث
انماها الله تعالى على رسوله في سنة سبع صلحا و ذلك ان النبي لما نزل خيبر و فتح
حصونها و لم يبق الا ثلث و اشتد بهم الحصار فارسلوا الى رسول الله يسالون ان
ينزلهم على الجلاء و فعل و بلغ ذلك اهل فداك فارسلوا الى رسول الله ان يصالحهم
على ان نصف من اثارهم و اموالهم فاجابهم الى ذلك ففى ما لا يوجب عليه تجليل ولا

ص

ص

ص

ص

ص

ص

ص

رضی الله عنه یجریه علی هذا الحجر و مرد ذك فی آخر عهد عمر رضی الله عنه و قال ان بنا
غنی و بالمسلمین الیه فاجت و كان عثمان رضی الله عنه یجریه كذلك ثم صار الی علی
رضی الله عنه فكان یجریه هذا الحجری فالامة الامریة اتفقوا علی ذلك و ابراهیم بن عبد الله
یعنی شافعی در کتاب الاکتفا گفته ابن شیبہ عن النضر بن حسان قال قلت لزيد بن علی
و انا اريد ان اجن امری بک و عمران ابوبکر اتنع من فاطمة رضی الله عنها فکذا فقال ان ابوبکر
كان رجلا حليما و كان یکره ان یثیر شیئا رکه رسول الله صلی الله علیه و سلم فانت
فاطمة رضی الله عنها فقالت ان رسول الله صلی الله علیه و سلم اعطاني فذک فقال
لها هل ذک علی هذا بیته فجاءت بجلی رضی الله عنها فشهد لها ثم جاءت بام ایمن فقالت
الیس تشهد انی من اهل الجنة قال بلی قالت فاشهد ان النبی صلی الله علیه و سلم
اعطاها فذک فقال ابوبکر فبرجل و امرأة تستحقها و فتحققین بها القضية ثم قال
زيد بن علی و ایم الله ان رجوع الامر الی لقضیت فیها بقضاء ابی بکر اخرج فی الموافقة
و نیز در کتاب الاکتفا مذکور است و عزای ابی بکر و دستل زید بن علی عن امر فذک فقال
فاطمة ذکرت لابی بکر ان النبی صلی الله علیه و سلم اعطاها فذک فقال اثنتی علی
ما تقولین بالبیته فجاءت برجل و امرأة فقال ابوبکر رجل مع الرجل و امرأة مع المرأة
فامیت ثم قال ان ید و ایم الله لو رجع القضاء الی لقضیت باقضیه ابوبکر اخرج
فی الموافقة و ابن مزم از کتاب بحلی گفته و ای ان علی بن ابی طالب رضی الله عنه
شهد لفاطمة رضی الله عنها ابی بکر الصدیق و معلوم ایمن فقال له ابوبکر لو شهد معک
رجل و امرأة اخرى لقضیت لها بذلك و چون ظاهر است که سوان هبه فذک و اتعد و دیگر
که در ان شهادت بناب امیر المؤمنین علیه السلام و ام ایمن بر ای حضرت فاطمه علیها السلام واقع
شده باشد نشان نمی دهند پس مراد ازین شهادت شهادت بر او عانی فذک باشد و در حقیقت
مسلوب است و مقصد اقصی برین عبارت خود بر است که بعضی گویند حضرت رسالت بسوی ذک
امیر المؤمنین علی را فرستاد و صالحه بر دست امیر واقع شد بر ان هیچ که امیر قصد خواند ایشان
گفتند و حوائط نواص از ان رسول باشد پس بر میل فرود آمد و گفت حق تعالی میفرماید که حق خود
بره رسول گفت خویشان من کیستند و حق ایشان چیست جبرئیل گفت فاطمه است حوائط
فذک بوده و آنچه از ان خدا و رسول است و فذک هم برده پیغمبر علیه السلام فاطمه را بخوانند

عوهبه فذک

کتاب...

در باب...

جلد اول

و از برای او حجتی نوشت و آن وثیقه بود که بعد از وفات رسول صلی الله علیه و سلم پیش او بود
 آورد و گفت این کتاب سول خداست که از براس من و حسن حسین نوشته است انتهى کلامه
 و در روضه الصفا مذکورست و در مقصد قضی باین عبارت مذکورست که بعضی میگویند که حضرت
 رسالت بسوی فدک حضرت امیرالمومنین علی را فرستاد و مصالحه بردست امیر واقع شد بر آن نهج
 که امیر قصد او شان کند و حوائط فدک را از آن رسول الله باشد پس جبرئیل فرود آمد و گفت خدای تعالی
 میفرماید که حق خویشان بده رسول الله فرود که خویشان من کیسند و حق ایشان چیست جبرئیل
 گفت فاطمه است حوائط فدک را بروده و آنچه از این خدا و رسول است در فدک هم بود و در پیغمبر
 علیه الصلوٰة و السلام فاطمه را بخواند و براس او حجتی نوشت و آن وثیقه بود که بعد از وفات رسول الله
 علیه السلام پیش او بود آورد و گفت این کتاب سول خداست که برای من و حسن حسین نوشته
 است و عبارت معارج بعد ازین مذکور خواهد شد این همه عبارات برای تکذیب و تحجیل و تفضیح
 و تحجیل مخاطب نبیل که بشد و مبالغه انکار وجود روایت ادعای همه فدک در کتاب است
 نموده و انرا از فقریات شیعیه گذشته و آوردن آنرا در مقام الزام نیست و جواب از آن
 طلبیدن کمال سفاقت است انکاشه کافی و دافی است و هر چند مخاطب بظاهر باین خرافات خود
 طعن و تشنیع مینماید بر اهل حق زده لیکن بعد ملاحظه عبارات ائمه سنیه واضح می شود که بحقیقت کمال
 تسفیه و تحجیم انکار بر اساطین خود پیش نظر داشته که ایشان باین روایت تمسک نموده اند و
 احتجاج و استناد و استشهاد بآن فرموده بهر حال هیچ عاقلی بر چنین جبارت و خسارت شنیع اقدام
 نمی تواند کرد و ازین جااست که کابلی پیر فضل مخاطب چون بر افادات ائمه خود طلاعی بهم رسانیده
 با وصف آنهم تعصب فاحش و عناد قبیح که با انکار اسوثر ثابته ظاهره جبارت نموده تا ب رد
 و ابطال این روایت نیافته بلکه بطلب او بگزینی دیگر تا که نصاب شهادت تمام شود تصریح
 ساخته چنانچه در موقوف در مطاعن ابی بکر گفته السابغ انه منع فاطمه فدکا و قد ادعت
 انه و هبها ایاها فلم یصدقها مع عصمتها فجاءت بعلی و امرایین ففرغ شهادتها فغضبت
 عند ذلك و قد قال صلی الله علیه و سلم فاطمة بضعة منی من غضبها فقد غضبت
 و هو باطل لان المؤمن یبکی بصیرة لکن الله لا یبکی بعد التصرف و کان فی
 یدیه یغضب فیه کما یشاء الی ان قرضه خیده و امر ید شهادتها بل طلب امراته اخوی لیتم
 نصاب الشهادت فلهذا...

۲۳۹

ص

او عاصی حضرت فاطمه علیها السلام همه فدک را تموده بلا بدم قبض تصرف کنش آن نصبت محض و
 صریح نصبت است قشیش نموده و گفته که رو کرده ابو بکر شهادت حضرت علی علیه السلام و اتم این
 را بطلک طلب کرد ابو بکر زنی دیگر را تا که تمام شود نصاب شهادت و این تصریح صریح بوقوع او عاصی همه
 فدک و شهادت بران است زیرا که بری است که طلب ابو بکر زنی دیگر را تا که نصاب شهادت
 تمام شود فرج آنست که شهادت حضرت امیر المومنین علیه السلام و اتم این واقع شده باشد و آن فرج
 او عاصی حضرت فاطمه علیها السلام همه فدک راست پس کذب و دروغ مخاطب بصریح معتد
 و خواهر او طاهر شد و نه احدی علی ذلک عدا جز بلا جمیل و تحقیق نماید که بطلان انکار قبض و تصرف
 حضرت فاطمه علیها السلام بر فدک در این حد و اقل زیاد است لیکن خود این قول کالی که در این
 تصریح بطلب ابی بکر زنی دیگر نموده دلیل قاطع برای تکذیب این انکار است چه اگر فدک در قبض حضرت
 بود حاجت بطلب شاید نبود چنانچه مخاطب هم آن اعتراف نموده پس طلب ابو بکر زنی دیگر
 و صانع دو شاخه دلیل واضح و برهان قاطعست بر آنکه فدک در قبض و تصرف آنحضرت بوده و
 ابو بکر از اصل شهادت را سماع نمیکرد و بعد سماع شهادت حضرت امیر المومنین علیه السلام از امین
 زنی دیگر را طلب نمی نمود فتنه المذکر بطلان آنست کالی از میان خودش در میان دیگران
 نسبتی که از آن طلب ابو بکر شاید و دیده را واضح است که ادویت آنجا بنهایت ظهور و در سوح رسیده
 و محضی نماید که آنچه رازی و ابن حجر بحال رجحان لیس بر ابو بکر تجویز کرده اند که او حکم را بشاید در این
 شاید جائز است باشد پس بطلان آن بر ظاهر است و نشان آن خبر قتل تبع و زید نصبت است
 دیگر نیست بشارت تلمیح که از آن حکم ابو بکر شهادت حاصل می شود و غیر آنکه خواهد شد
 و در کتب الرجال مذکور است عن جعفر بن محمد عن ابیه عن علی بن ابیطالب ان رسول الله صلی الله علیه و آله
 علیه السلام با ابی بکر و عمر و عثمان کانوا یقضون بشهادة الواحد والیمن اما آنچه گفته بکر
 و کتب است بر خلاف آن موجود است الخ پس جویش که موجود بودن روایتی در یک کتاب
 و این نقلی خلاف آن از جمیع کتب نمی تواند شد لاسیما وقتی که آن روایت هم موضوعه و منقراه باشد زیرا که
 او سعید خدری که حاکم و ابن حجر و ابن ابی عمیر و ابن ابی عمیر و ابن ابی عمیر و ابن ابی عمیر و ابن ابی عمیر
 اند و در ابعد از کتب الرجال و در مشهور منقول خواهد شد معلوم میشود که حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله
 بود که دستم بوجوب حکم خدای تعالی فدک را بحضرت فاطمه داد پس نسبت ابانرا عطا بحضرت
 صلی الله علیه و آله محض اقتضای قبیح بر حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله است که از دشمنان است

طریق صحیح

کتاب ۲

فصل ثالث از کتاب شهادت
 کاتبان در این کتاب که در کتاب شهادت
 و فیضیه در باب شهادت الزانی
 ایشان ثابت کرده اند که حضرت فاطمه
 بیرون نماند و در شهادت جناب
 امیر المومنین علیه السلام
 پس اینها در این کتاب
 شهادت حضرت فاطمه

در تفسیر صحیح مسلم جلد اول
 در تفسیر صحیح مسلم جلد اول
 در تفسیر صحیح مسلم جلد اول
 در تفسیر صحیح مسلم جلد اول

تا وقتی که قبض متحقق نگردد پس مخدوش است و چه **اول** آنکه این اقزای صریح و کذب بیخ
 و پیمان شیخ و اتهام قطع است عجب قاحت دارد که از اقزای پیمان بر امام و مقتدای خود که جان
 بر او می باز و ز فرموده و اوقضای او می نوازند و دین و ایمان خود را وابسته باومی سازند و بخا
 و محلمات او تخطئه اهل بیت علیهم السلام هم سهله تر دانسته می نازند نیز باکی ندارد اقزای پیمان بر علما
 و محققان که جایجا از مخاطب صادر گردیده تا آنکه عجب زان بر خاسته لیکن بر علما و اعلام
 خود هم کما ظهیر نمودند فی طعن الخلف عن حبش اسامه و غیره من مقامات استحققه لئلا هم کذب و
 اتهام را روا داشته و از آن هم در گذشته این جا بر خلیفه اول دروغ صریح بر یافته و این هم در
 که این پیمان مسافری و مناقض انکار وقوع دعوی هبه فدک از حضرت فاطمه علیها السلام است چه هرگاه
 حضرت فاطمه علیها السلام دعوی هبه فدک نکرده ابو بکر چرا این بیزبان بر زبان آورده آری در غلو
 را مافطه نباشد خود باین زور و شور تکذیب دعوی هبه فدک نموده و باز ادعا کرده که ابو بکر تکذیب
 حضرت فاطمه در دعوی هبه فدک نموده بلکه تصدیق نموده لیکن مسئله شرعیه فقهی را بیان کرد
 که مجرد هبه موجب ملک نمی شود تا وقتی که قبض متحقق نگردد و ظاهر است که محض تسلیم و تنزل مجوز
 نسبت تصدیق و بیان این مسئله ای بکبر نیست پس آنکه تصدیق و بیان این مسئله ثابت
 نشود نفی آن سستی از جواز ندارد و هم آنکه بسط این تهمت باطله روایات سابقه است
 که ولایت صریحه دارد بر آنکه ابو بکر طلب شهود از حضرت فاطمه علیها السلام نموده چه اگر ابو بکر این
 مسئله بیان میکرد حاجت بطلب شهود چرامی افتاد چنانچه خود شناسی فاسد از بیگانه
 گفته و در این صورت حاجت گواه و شاهد طلبیدن اصلا نبود و چون طلب ابو بکر شهود را تمام
 شد بطلان تهمتی که بر ابو بکر یافته مثل صیغ روشن ظاهر گردید و اختراع این تهمت شیعه
 از متفردات مخاطب است و کابلی هم باین جنابت و بی باکی ذکر آن نموده بلکه برخلاف آن
 بطلب زن دیگر تا که نصایب شهادت تمام شود تصریح کرده چنانچه شنیدی پس اگر معتقدین مخاطب
 بتظرف چنین تفرقه تبیحه سلب نقیصه سرده از دین می زید سوهم آنکه اگر ابو بکر این مسئله
 را حضرت فاطمه علیها السلام بیان کرد صریح مخالفت از جناب رسالت صلی الله علیه و سلم نمود
 و خود را در میان خلق و تتر و خدا و رسول رسوا ساخت و در ورطه هلاک صریح زیرا که جناب رسالت
 صلی الله علیه و آله و سلم از تعلیم اهل بیت علیهم السلام منع فرموده و ارشاد نموده که تقدم نکنید
 تعلیم را پس هلاک شوید و تعلیم کنید ایشان را پس تحقیق که تعلیم و انما تراندا از شما در کتب

۲۲۲

۳ از جهت

ص

در کتب الرجال مذکور است انی لکم فرط وانکم وارثون علی الخوض عرضیه ما بین صنعاء
الی بصری نیده من الکوکب من قد جان الذهب والفضة فانظر کیف تخلفونی فی الثقلین
قیل ما الثقلان با رسول الله قال الاکبر کتاب الله سبب طر فیه بید الله و...
باید بیکر فتمسکوا به لن ترالوا ولا تضلوا ولا تصغر عترتی وانما لن یتفرقا حتی یرد
علی الخوض و سالت لها ذالک مرتبے فلا تقدموها فتهلکوا ولا تعلقوها فانها اعلم منکم
طب عن زید بن اسلم و سید نور الدین سیهودی در جواب العقیدین بعد ذکر حدیث ثقلین از
سند رک گفته و اخرجه الطبرانی و زاد و نیه عقیب قوله انما لن یتفرقا حتی یرد
علی الخوض سالت مرتبے ذالک لهم فلا تقدموها فتهلکوا ولا تقصروا عنها فتهلکوا
ولا تعلقوها فانهم اعلم منکم و نیز سید سیهودی در جواب العقیدین این روایت را از
کتاب الموالاته ابن عقده نقل کرده در آخر آنست الثقل الاکبر کتاب الله سبب طر فیه بید الله و...
باید بیکر فتمسکوا به ولا تضلوا ولا تصغر عترتی فانی قد نبانی اللطیف الخیر ان لا یتفرقا حتی
یلقیانی و سالت اندر بی لهم ذالک فاعطانی فقلت سبقتم فتهلکوا ولا تعلقوها فانهم اعلم منکم انتم
ازین روایات ثابت است که جناب سالک صلی الله علیه و آله وسلم از تقدم بر اهل بیت علیهم السلام
منع فرموده و هلاک را بر آن متفرع ساخته و از تعلیم ایشان نهی نموده و آن را با علمیت ایشان
معتل ساخته پس الحال که مخاطب بر ابوبکر تعلیم حضرت فاطمه علیها السلام بکذب و هتاک
ثابت می سازد و حقیقت هلاک و فساد و خسارت او بقدر و تعلیم و جسارت او خسارت
و نیز گنجه ثابت میگردد و بهر صورت مطلوب الحق ثابت است و قد الحمد علی ذاک و نیز
مخفی نماید که ابوبکر که بجناب مطالبه حضرت فاطمه میراث خود روایت سخن معاشره انبیا پیشتر
کرد و تعلیم آنحضرت معاذ الله خواست نیز بنا برین روایت مخالفت جناب رسالت صلی
صلی الله علیه و آله وسلم کرد و تقدم بر اهل بیت علیهم السلام نکند و فاسد گردد و بتجدد تعلیم
تابع شیطان رجیم گردد و مخالف نبی رسول کریم علیه و آله الاف تحیات الرب الرحیم کردید
و همچنین اسلاف و انلاف تسنید لایسما مخاطب فطین که داد طایب الی کبری و هفت
و بتصویب او در منع میراث و عدم سماع دعوی هبه که صریح خطیه اهل بیت علیهم السلام است
و اغنای کاری بر طلب اهل ایمان می پسند نیز نکند و گمراه و مایه و فساد و فتنه و سرور
و نبی از وی المعاصر علیه و آله الاف سلام الملک العاقرمی باشنید چه رحم آنکه از عبادت

۲۲۳

ببین مردم

در باب دعوی هبه

جلد اول

محمد بن یحیی که در روز قیامت ذکر کرده ظاهر است که حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام بعد مرگ ابی بکر در زمان عمر
هم دعوی هبه نکرد و بعبارت دیگر گفت که جناب رسالت صلی الله علیه و آله و سلم نکرد را بر سر
حضرت فاطمه علیها السلام گردانید پس ثابت شد که حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام نام فاطمه ثانی بر سر
هبه نکرد ثابت در اسناد بود پس اگر معاذ الله فی الواقع هبه نکرد بسبب عدم قبض صحیح نبود و ابو بکر
تنبیه هم بر آن کرده باشد لازم آید اصرار باطل و عدم تنبیه باوصف تنبیه و لایحه علی التزاکل معانده
ما تم فی تیه التمییز چه این تفسیر نظیر است فوق لقا انک تراصب خوارج هم از نسبت آن بان
حضرت شاید استحقاق کند که ادعای مالی بوجه باطل باوصف علم سلطان آن و حصول تنبیه بر آن از احوال
ناس تبعید است انصاف باید کرد که درین زمان کسی دعوی مال بجهت نماید و قبض و بران متحقق
نشده باشد محک اطفال میکرد و خصوصاً اگر بعد تنبیه او بر عدم صحت عبادت بر مطالبه آن نماید کافراً
در نحرف او از دین و بی مبالا است او بشرع بین شک نخواهد کرد چه چشم آنکه هیچ عاقلی و مسلمی
که او فی راتحه انصاف و ایمان و اسلام بمشام او رسیده گامی تجویز نخواهد کرد که حضرت فاطمه علیها السلام
و دعوی نکرد باوصف عدم قبض آن کرده باشد و جناب امیرالمؤمنین علیه السلام هم راضی بان باشد
و مانع از آن نگردد و بگوشه یک معاون درین مطالبه شود و ادائیگی شهادت عده فرماید این تجویز
جز منافعی محدودی که بقبض معاذ و ناجی مافد باشد از دیگری نمی آید که از آن نهایت از او تنقیص و
غایت عیب نام و تعمیر و تحقیر ظاهر میگردد و سبحان الله مطالبه نامحق و عدم علم چنین مسکله و وضع
که اطفال هم می دانند بر نفوس قاصد که سبب معلوم برانید و بیایم که حکم خداوند بر این است و نهایت
و شفا و در زمین و عصات و معاون و وحی و تمیز و کاشفان بسرا آنست که اول و سواد شمع است
و مسائل رحمت در افت و در آنکه در این نامهای و بیابطه ثابت الهی و تخریق علم و شهای علم و
ابواب ایمان و انسا و جهان در انسا و در انسا و بار و مختلف تا آنکه کرد و بین و معذ و بین
مقرین و عناصر برابر و در عالم اخبار و سلال بیستین و صفوه بر این است و عناصر و بی و اعلام حق و
کهوف دری و در رتبه انبیا و مثل اعلی و دعوت حسنی و حجی الله علی اهل التیاء و القمزة و الاولی
و محال سرفت ایزد ذوالجلال و مساکن برکت رب تعالی الی غیر ذلک جمالی بعضی ثابت است
و باز کردن کبر و غرور با دعای تمسک و ولای این حضرات انرا مشق و خود را فالج و ناجی در راه
شفاعت شان را می و دیگران را تا آنکه و خاسر و در اطاعت و اتباع این حضرات حاضرند است
چه قدر و ادشوخ و وطاحت و سبب باکی و صفاقت و دانست و کاش اگر دلائل زاهر و بر این

در باب دعوی هبه فدک

و بر این قاهره هیچ دلیلی و آیه ای لایحه را که نفوس قطعیه برطلان و غایت شهادت نسبت چنین نقیصه
 بجزات اہلبیت علیہم السلام است بخاطر ناورد نمودن کلمات خود را که بمقام رجز خوانی و نفس رازی و عمارات
 و افتخار و مبالغات و استبشار بر تمسک اہلبیت ائمه صلوات اللہ علیہم تا سابع اللیل و النهار بر آنستند و
 آورده بودند تصور میکردند و ازین جبارت و خسارت یعنی تخطیه حضرت فاطمہ علیہا السلام در طلب فدک که
 صریح تخطیه جناب امیرالمؤمنین علیہ السلام و همچنین تخطیه حسین علیہما السلام بلکه بحقیقت تخطیه سایر
 اہلبیت علیہم السلام بلکه بحقیقت تخطیه حضرت رسول مختار بلکه تخطیه پروردگارت و دم میکشیدند
 و نیل خرمی دنیا و آخرت و ظهور الحاد و عناد با اہلبیت امجاد صلوات اللہ علیہم الی یوم القیامه بر او
 خود نمیکشیدند مگر ندانی که خود مخاطب سید عالم با یازدهم از مطامن عمر گفته پس هرگز غزوه خیبر را تا پنج
 تحریم متعین میگویی یا دعوی غلطی در استدلال حضرت علی میکند و این دعوی شاهد جعل و حتمی است
 پس است انہی و والد مخاطب ہم در قرۃ العینین مثل این کلام گفته پس هرگاه دعوی غلط در استدلال
 جناب امیرالمؤمنین علیہ السلام با ترفان خود مخاطب و والد او که بتصریح او آیه من ابات اللہ و حجرتہ
 من معجزات رسول اللہ صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم بوده شاهد جعل و حتمی باشد پس در جعل و حتمی ابو بکر
 که بر طبق دعوی حضرت فاطمہ علیہا السلام و شہادت حضرت امیرالمؤمنین علیہ السلام حکم نموده است
 را از عالمیان ریب و شک نماند زیرا کہ هرگاه حضرت فاطمہ علیہا السلام طلب فدک کرد خواه بطریق
 ہبہ خواه بطریق ارث پس این بالبداحہ حکم آنحضرت است بانکہ فدک حق آنحضرت است و شہادت
 امیرالمؤمنین علیہ السلام بر ہبہ فدک ہم مطالبہ آنحضرت میراث جناب رسالتنا صلی اللہ علیہ و آلہ
 و سلم و ہم استدلال آنحضرت بر مورث شدن جناب رسالتنا صلی اللہ علیہ و آلہ و سلم کہ در اکثر احوال
 مذکور است نیز حکم صریح است بانکہ فدک حق حضرت فاطمہ علیہا السلام است و قطع نظر ازین مطالبہ
 استدلال و ادای شہادت نزدان اسوہ اہل ضلال اگر محض عدم انکار آنحضرت ہم بر مطالبہ حضرت
 فاطمہ علیہا السلام واقع می شد و منتقم باین شہادت و مطالبہ نمی شد باز ہم این معنی مثبت حکم آنحضرت
 بود باین معنی کہ فدک حق حضرت فاطمہ علیہا السلام است پس محض ندادن ابو بکر فدک را بآنحضرت فاطمہ
 مستلزم تخطیه آنحضرت است یا مثبت غصب و بعد از آن او علی تقدیرین مطلوب حاصل میکند
 چون او استدلال بر تہی میراث بخیر لائرت نمود و نفی استحقاق حضرت فاطمہ فدک را بطریق
 نقل بطلان حقیقت ابرجل دامرہ و مستحقها کرد و این صریح تخطیه آنحضرت است و تخطیه آنحضرت
 عین تخطیه جناب امیرالمؤمنین علیہ السلام است و آن عین تخطیه حسین و سایر اہلبیت بلکه

ص

حضرت رسالت و رب الارباب است پس در حق جهل ابی بکریری نماز و نیز ظاهر است که سید
نزده خیر را تاریخ تحریم شده سید و او صراحت نسبت خطا بجناب امیرالمومنین علیه السلام درین باب
نکرده است که نمیکند آری این را تر و شاه صاحب موی غلط در استدلال حضرت لازم است یا نه
لازم چنانچه لفظ گو یا بران دلالت دارد و باین جهل و حق چنین کس را سزا نابت میگردد پس جهل
و حق ابی بکر که در آن مخالفت حضرت فاطمه و جناب امیرالمومنین علیه السلام نموده و تخطی این حضرات کرده که
بر خلاف مطلوب این حضرات استدلال بر پایه ساخته و کلمات خلاف شان صراحت بشافه شان بر
زبان آورده باد لویت زائد بر ارباب ثابت و محقق خواهد بود باعتراف خود مخاطب و هم اعتراف
والکس و طرفه آنکه بنا برین جهل و حق خود مخاطب نیز کما یبغی ظاهر میشود زیرا که او در طعن سابق
نقی میراث جناب رسالت صلی الله علیه و آله و سلم باعتراف و سهالته نموده و تصویب ابی بکر بجد و
جهت بیخ خواسته دین عین تخطی حضرت فاطمه و جناب امیرالمومنین علیه السلام است که این حضرت
حاکم بودند بجزایان میراث و متردکات سرور کائنات صلی الله علیه و آله و سلم و نیز درین جا بعبقری قبضت
فاطمه علیها السلام بر مذک و عدم لزوم حکم شهادت جناب امیرالمومنین علیه السلام و ام ایمن تخطی
این حضرات در مطالبه مذک بطریق نقل کمال و ضوح و ظهور ساخته فقط الحمد و المذک این دعا
او شاه جهل و حق او باعتراف خودش بس است و نیز مخاطب در باب چهارم این کتاب گفته
باید دانست که با اتفاق شیعه و سنی این حدیث ثابت است که حضرت پیغمبر صلی الله علیه و سلم
فرمود انی تارک فیکم الثقلین ما ان تمسکم بهما ان تضلوا بعدی احدیما اعظم من الاثر کتاب الله و عترتی
اهل بیته پس معلوم شد که در مقدمات دینی و احکام شرعی ما را پیغمبر حواله باین دو چیز عظیم القدر
فرموده است پس فریبی که مخالف این دو باشد در امور شرعی عقیده و عملا باطل و ناسعبر است
و هر که انکار این دو بزرگ نماید گناه و خارج از دین عالا در تحقیق باید افتاد که ازین دو فرقه یعنی
شیعه و سنی کدام یک متمسک باین دو جهل تبیین است و کدام یک استخفاف این دو چیز
عالیه قدر میکند و امانت می نماید و از درجه اعتبار ساقط می انگارد و وطن در هر دو پیش بگیرد بر
خدا این بحث را بنظر اهل و انصاف باید دید که طرفه کاری و عجب ابراجی است الخ این همه دراز
و بالا خوانی و بلند آهنگه مخاطب عالا امام و معتدای او و او را بار البوار و سفل در کات ناز فرستاده
است و سیلاب قبا با ساس دین و اسلام سنیته و ائمه شان سرداده که هر گاه باعتراف خود مخاطب
جناب رسالت صلی الله علیه و آله و سلم در مقدمات دینی و احکام شرعی حواله باین بیت علیهم السلام

ص

علیهم السلام نموده و نهی که مخالف ایشان باشد در امور شرعی عقیده و عملاً باطل و ناسعبر است و منکر
 این حضرات گناه و خارج از دین است پس بویگر که خلاف صریح با اهل بیت علیهم السلام در نصب مذک
 نمود بجز از جواب سالکاب صلی الله علیه و آله و سلم ساخته و ندهد او در باره دعوی هبندک
 آنحضرت و عدم ثبوت نخله مذک و عدم لزوم تسلیم مذک بحضرت فاطمه علیها السلام و رد دعوی میراث و رد
 دعوی هبندک و رد شهادت جناب امیرالمومنین علیه السلام باطل و ناسعبر باشد و نیز مخاطب در باب
 امامت بچواب حدیث ثقلین همین قسم حدیث ثقلین است و حکایتی فیکم مثل سفینه نوح من کبها نجی و من تخلف
 منها غرق و لالت نمیکند که فلاح و هدایت مربوط بدوستی ایشان و منوط باتباع ایشان است
 و تخلف از دوستی و اتباع ایشان موجب هلاک و این معنی بفضل الله تعالی محض نصیب اهل سنت است
 و پس از جمیع فرق اسلامی و خاص است بذهب اهل سنت لایو جدی غیر سیم انتهی هر گاه با قرآن
 مخاطب بمطابق حدیث ثقلین و حدیث سفینه فلاح و هدایت بدوستی اهل بیت علیهم السلام مربوط
 و باتباع ایشان منوط و تخلف از اتباع شان موجب هلاک است پس مالا انصاف چه که آیا بویگر
 که در باب مذک مخالفت اهل بیت علیهم السلام بوجه شستی نموده آیا از هدایت و فلاح و نجات
 و صلاح برکنار تخلف از این حضرات اظهار هلاک و ضلال و نکال و وبال گرفتار گردیده یا نه و کلام
 خواجگ کاتب هم بچواب حدیث ثقلین برای تفصیل و تکفیر ای بویگر که مخالفت اهل بیت علیهم السلام
 و رد مذک نموده و برای ابطال جمیع خرافات مخاطب جمیع خرافات خودش و جمیع خرافات اهل
 و خلاف سنیه کافی و درانی است قال فی الصواعق کذلک حدیث مثل هل یخلف مثل سفینه
 نوح من تمسک بها نجی و من تخلف عنها هلك لا بدل علی هذا المدعی یعنی الامامة
 و لا شک ان الفلاح منوط بولا نعم و هدم و الهلاک بالتخلف من ثمة کان
 و الصحابة یرجون الی افضلهم فیا اشکل علیهم من المسائل و ذلک لان ولائم واجب
 و هدیم هذا النبى صلی الله علیه و آله انتهی این عبارت سرسره بشارت که بحقیقت ندرت
 سنیه را بسجاک سیاه برابر ساخته و جمیع سفوت و خرافات ایشان را و جمیع تسویات و تهوریات
 و تخدیجات و تمیجات و عز و نیجات خود کابلی را هم آید از آنکه الحق را طاری از توجه برد آن ساخته
 ابو بکر را که مخالفت صریح و تخلف صریح در باب مذک بوجه شستی و دشمنان متعدد و انواع بسیار
 وقسام متخالف نموده بلکه بتصریح نام خطاب مدینه کرده گفته که نمی دانم صحت قول تو کمانی
 یا نقل در کتب غیر نشانیده و از سنیه و ایمان گریزانه بجز حد کفر و هلاک و خسرت رسانیده

ص

ص

چون می بیند که کابلی با بیساط و ابتهاج تمام تصریح میکند که فلاح منوط است بولاد هر ی اهل بیت علیهم السلام
یعنی اتباع مرفیه ایشان و طاعت اقوال و افعال ایشان و هلاک منوط است بخلف از ولاد و اتباع
ایشان پس چون ابو بکر در باب فدک تخلف از هر ی اهل بیت علیهم السلام نمود قطعاً و صحتاً ناکند و ناکر
و فاسق و کافر باشد و چنان چنین نباشد که با عترت کابلی هر ی اهل بیت جناب سالک صلی الله علیه
و آله وسلم است پس جمیع احکام این حضرات در باب فدک از اثبات سخته آن و استحقاق حضرت فاطمه
و جریان میراث در متروکات جناب رسالت و اثبات میراث حضرت داود و حضرت زکریا و دلالت
بر دوای قرآنی بر ثبوت میراث انبیاء علیهم السلام احکام جناب سالک صلی الله علیه و آله و سلم باشد پس
ابو بکر که مخالفت این احکام نموده بلا ریب معانی بالغ در هلاک و ضلال نموده در خلاف اسلاف شیبه
و خود خواجه کابلی و مخاطب نیز که مخالفت این احکام در سردارند و عرفات و نهوات شگرف در
رد آن بر سینه شوم می آرد نیز بمقامات عالیه در کات حجم جا دارند و لله الحمد علی ذلک و اگر مکاتبه
و سیاهه و عدوان و دفع بداهت و سعادت مزاحمت را بغایت قصوی رسانیده هوس سلب
مخالفت مخالفه با اهل بیت علیهم السلام در باب فدک با وصف عدم عمل بر دعوی میراث بلکه اهل
آن با یاد خبری که سفرد آن بوده همچنین عدم عمل بر دعوی هبه فدک و شهادت برین دعوی
و تصریح بانیکه او صحت قول حضرت فاطمه می داند الی غیر ذلک در سر کنند پس نواصب و خوارج
و سایر ملاحده و منافقین هم ادعای عدم مخالفت اهل بیت علیهم السلام می توانند نمود و با وصف
آن همه مخالفت های سترک و سعادت های بزرگ می توانند گفت که ما بیهم تابع و متمسک ثقلین
و اهل اسلام را از آن بهره نیست چه هر گاه مخالفت این حضرات را قاطع تمسک و اتباع ندانند
پس سلب ذاتی شی از شی کردند و لفظ اتباع و اقتدا و تمسک را از معنی آن منسلخ ساختند محض الفاظ
باقی مانده عاری از معانی واقعی پس نواصب و خوارج و محدین و مشرکین را هم میرسد که اتباع
و اقتدای ثقلین را ادعا کنند بلکه اختصاص خود را باین اتباع مثل با تفوه به مخاطب و قطع نظر
از ظهور مخالفت الی بکر با اهل بیت علیهم السلام در امر فدک از روایات و اخبار متضمن این واقعه
اعتراف خود اهل بکر بمخالفت او باین حضرات در روایتی که اکابر ائمه و شیوخ اسلام سفیان در
صحیح و سائید و مجامیع خود نقل کرده اند ثابت است و آن روایتی است که بخاری و مسلم
و ابوداود و نسائی و ابن حبان و ابوالجارود و داحمد بن حنبل و ابن سعد و ابوعوانه و بیهقی
و غیر ایشان نقل کرده اند چه در کتب اعیان کورست عن عائشه ان فاطمه بنت رسول الله

بنا بر این که در بعضی کتب
باب الثامن من کتاب الاماره

میراث حضرت فاطمه

رسول الله صلى الله عليه وسلم ارسلت الى ابي بكر نساء من بني هاشم رسول الله صلى الله عليه وسلم
 عليه وسلم ما اتاه الله على رسوله وفاطمة حينئذ تطلب صدقة النبي صلى الله عليه وسلم
 التي بالمدينة وفداؤه وما بقي من حسن خبير فقال ابو بكر ان رسول الله صلى الله عليه وسلم
 وسلم قال لا نورث ما تركنا صدقة انا يا اكل ال محمد من هذا المال يعني مال الله ليس لهم
 ان يزيدوا على الماكل وفي والله لا اغير صدقات النبي صلى الله عليه وسلم عن حالها التي
 كانت عليه عهد النبي صلى الله عليه وسلم ولا علم فيها بما عمل النبي صلى الله عليه وسلم
 ما ابو بكر ان يدفع ال فاطمة منها شيئا فوجدت فاطمة على ابي بكر من ذلك فقال
 ابو بكر والله نفسي بيد لا لقرابة رسول الله صلى الله عليه وسلم احب الي ان اصل
 من تراثي فاما الذي شجر بيني وبينكم من هذه الصدقات فاني لا الو فيها واني لم
 اكن لا ازل فيها امر اريت رسول الله صلى الله عليه وسلم يصنعها فيها الا صنعته
 ابن سعد حم خم دن وابن ابي هريرة وابو ثعلبة حب حق انتهى وروى صحيح البخاري في ذكر
 احدنا يحيى بن بكير قال حدثنا الليث عن عقيل عن ابن شهاب عن عروة عن عائشة
 ان فاطمة بنت النبي صلى الله عليه وسلم ارسلت الى ابي بكر نساء من بني هاشم
 صلى الله عليه وسلم ما اتاه الله عليه بالمدينة وفداؤه وما بقي من حسن خبير فقال
 ابو بكر ان رسول الله صلى الله عليه وسلم قال لا نورث ما تركنا صدقة انا يا اكل
 ال محمد في هذا المال والله لا اغير شيئا من صدقة رسول الله صلى الله عليه وسلم
 وسلم عن حالها التي كان عليها في عهد رسول الله صلى الله عليه وسلم ولا علم فيها بما عمل
 به رسول الله صلى الله عليه وسلم ما ابو بكر ان يدفع ال فاطمة منها شيئا فوجدت فاطمة على ابي بكر من
 ذلك فخيرته فلم يتكلم حتى توفيت وبما شئت بعد النبي صلى الله عليه وسلم ستة
 اشهر لما توفيت دفنوا زوجها على ليلته ولم يوفون بها ابا بكر وصلى عليها وكان
 لعلى من الناس ومعه حياة فاطمة فلما توفي فميتا استنكرت على وجوه الناس فالتمس
 مصالحها ابي بكر وبما بعته ولم يكن يبيع تلك الاشرف ارسل الى ابي بكر ان تقبل
 ولا ياتنا احد معك كرامة ليحضر عمر فقال عمر والله لا ندخل عليهم وحدك فقال
 ابو بكر وما عسيتم ان يفعلوا بي والله لا يتهم فدخل عليهم ابو بكر فتشهد على
 فقال انا قد عرفنا فضل ان شاء الله تعالى فالتمس شخص بيك خيل ساقه الله

ص
 في سيرته وخبره في كتاب

الیک و ذلک استبدت علینا بالامر و کما نزی لقرا بقنا من رسول الله صلی الله علیه و سلم نصیبا حتی فاضت عینا ابی بکر فلما تکلم ابو بکر قال والذی نفسی بید لقرا بة رسول الله صلی الله علیه و سلم احب الی ان اصل من قرأ بته و اما الذی شجر بینکم من هذا الاموال فانی لم ال فیما من الخیر لانه ترک امر ایت رسول الله صلی الله علیه و سلم یصنع فیها الا صنعته الخ و ابن حجر عسقلانی و رفع الباری در شرح این حدیث گفته قول شجر بنی و ینکم ای وقع من الاختلاف و التنازع انتهى پس حسب این روایت بخار و دیگران سنیه اعتراف ابی بکر بجا لغت او با جناب امیر المؤمنین علیه السلام و حضرت فاطمه علیها السلام بحال و صوح ظاهرست و قول کابلی و من تمته کان الخلفاء الخ دلیل و نخست بر آنکه همین سبب که تلاح سنوط بولاد همی اهل بیت علیهم است و هلاک سنوط بخلف ایشان خلفا و صحابه رجوع بافضل اهل بیت یعنی جناب امیر المؤمنین علیه السلام می نمود پس ازین قول ثابت شد که بر ابو بکر در مقدمه فدک نیز رجوع باحضرت واجب بود و لیکن چون درین باب از رجوع باحضرت دست کشیده و از اطاعت و اتباع انحضرت باوصف اثبات انحضرت حضرت فاطمه علیها السلام را تکرار و تاکید سر پیچیده و از اقتدای انحضرت رسیده بلا ریب بر حد هلاک و ضلال رسیده و قول کابلی و ذلک لان دلائلهم واجب و هم همی النبوی دلیل و نخست در بیان طاع بر آنکه مخالف حضرت اهل بیت علیهم السلام در طریقه ایشان و تازک اقتدا و اتباع ایشان تا نوک دلای ایشان و بعضی و معاندان حضرت است زیرا که کابلی رجوع صحابه و خلفا بافضل اهل بیت سرور کائنات علیه وآله آلاف التحیات و مشکلات و معضلات محل ساخته بانیکه دلای اهل بیت واجبست و همی ایشان همی نبی است و ظاهرست که هر گاه و لا و این حضرات موجب و مقتضی رجوع با ایشان و اتباع و اقتدای ایشان باشد لازم آید بالبداه که تازک اتباع ایشان خطی از دلای ایشان نداشته پس ابو بکر که اتباع این حضرات در باب فدک ترک کرد بلا ریب تازک و دلای این حضرات هم باشد و تازک و دلای ایشان بلا ریب کافرست و بحقیقت این فقره بیغیه کابلی برای ابطال جمیع سفوات مخاطب در باب و دوازدهم و دیگر خرافات اختلاف و سلاف سنیه که مخالفت اهل بیت علیهم السلام را موجب ترک و لا و این حضرات نمی دانند بلکه باوصف مخالفات سر سیمه باین حضرات خود را واجب و موالی و افسوس می پذیرند کانی و دوافی است و نیز سابقا شنیدی که غمخواری در تقصیر کبیر بمقام اثبات جهل

چرا بسبب گفته من اقتدی فی دینه بجلی نقدا هندی و صاحب الحق و الدلیل علیه قوله علیه السلام
 اقلهم اور الحق معه حیثا و اریس هر گاه با متراف از منی عمده المتعصبین و رئیس المعتصین و امام
 مشککین و مقتدی الجاحدین و شیخ المعاندین اقتدار دین بجناب امیرالمومنین علیه السلام ^{علیه السلام}
 موجب اهتدای اصابت حق بسین و انحراف از حکم خطای بر شریعتین باشد و قول جناب سالک
 صلی الله علیه و آله و سلم بر آن دلالت کند پس البدیه ثابت شد که چون حضرت امیرالمومنین
 تفریر حضرت فاطمه در مطالبه فدک نموده بلکه خود مطالبه آن نموده و حکم بخریدن میراث در متروکات
 سرور کائنات علیه آله آلاف التحیات نموده و استدلال بدو آیه قرآنی بر آن فرموده و هم رسیده
 بدعوی حضرت فاطمه علیها السلام هبه فدک را و مطالبه آن باین وجه گردیده بلکه خود ادای شهادت
 آن فرموده لهذا این امور همه عین حق و صواب و مخالف آن معاند تراب و جامد سنت و کتاب
 و را در حکم حضرت رسالت است بلکه رتب الارباب و مستوجب شدید عقاب و مستحق الیم عذاب است
 فلقد اجماع که در ضلال و هلاک و خسران و هوان و عدوان و محارفت و طغیان و عداوت
 دشمنان پی بگرد اتباع که در پی تصحیح صنیع شنیع او در نصب فدک و ابطال جریان میراث
 در متروکات سرور انام علیه آله آلاف التحیه و السلام و عدم استحقاق حضرت فاطمه آنرا بطریق
 میراث و هم بطریق هبه بر عم فقدان القبض و عدم ثبوت الدعوی می باشند و تلو بطلان
 و اسلام را با نهاک و مخالفت و تخطی اهل بیت علیهم السلام می فرستند و خاک نذرت
 جهان و خزی و هوان بر روی خود می باشند باقی تا آنکه عجب که از ای را از آنکه شکر
 جلال خلق و خدا هم در شکر نشد که در غیر این اتهام عصمت سرور او بسیار و موجب اتباع
 و اقتضای آن خلیل اهل بیت است و لفظاً و لزوم اصابت حق و اقتدار اقتدی آن
 مستدار تضاد واضح می نماید و در نهایت العقول بقره تعصب و عقول تصویب الی بگردنم
 فدک می نماید و ثبوت حقیقت فدک برای حضرت فاطمه هم بطریق میراث و هم بطریق هبه
 که هر دو موافق ارشاد جناب امیرالمومنین علیه السلام است باطل مخص می داند و خرافات
 و تراش و طامات و خزعبلات غریب می نگارد و دست از حق می افشاند و نمی داند که این
 همه خرافات حسب افاده اش سرسره لغو و باطل است که مخالفت جناب امیرالمومنین علیه السلام
 که خودش اقتدای آنحضرت را در دین موجب اهتدای اصابت سواب و اتباع آنحضرت
 واجب و لازم و ملازم حق دانسته و نیز قبل ازین در یافتی که از تعصبات ولی اقتدوا له

در باب دعوی هتک

جلد اول

مخاطب ظاهر و باهرست که عصمت برای جناب امیرالمؤمنین علیه السلام تمام شده و افعال آنجناب همه حق بودند تا که آن افعال مطابق حق بود بلکه آن افعال حق بود بعینها بلکه حق امری بود که منعکس می شد ازین افعال آنحضرت مثل ضو از شمس و همین معنی اشاره فرموده حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم که فرمود در حق آنجناب که بارالها بگردان حق را با او هر جا که بگردد و نفرمود آنحضرت بگردان او را هر جا که بگردد حق پس دین و ایمانست که بعد نبوت عصمت و حقیقت آنحضرت باین است که حق نبود افعال آنجناب باشد و حق با آنحضرت بگردد و تابع آنجناب باشد نعمه تخطیه آنحضرت یعنی میراث در ستره که آنحضرت و عدم نبوت ملک آنحضرت فدک را بطریق نخله نوازند و تقویب ای بگردن فی میراث و عدم حکم نبوت نخله حسب دعوی حضرت فاطمه و شهادت جناب امیرالمؤمنین علیه السلام نظر دارند و الله که بعد آنکه حق تابع و واثق با جناب امیرالمؤمنین علیه السلام باشد و هم افعال آنجناب مبین حق و صواب و زهده و عدوان ای بکر اصلا ریب شک نمی ماند تا بعد الحق و ان الضلال و کفی الله المؤمنین القتال و نیز قبل ازین شنیدی که طیبی در شرح حدیث ان الله سیهد قلبک و یشد لسانک که جناب سالک علی علیه السلام و آنکه و تم خطاب حضرت ولایت علی علیه السلام لولای فرموده گفته آنچه محصلش اینست که مراد آنست که ارشاد خواهد نمود حق تعالی ترا بسوی راه استنباط قیاس بر آن که ممل قلبت پس شرح خواهد کرد قلب تو و ثابت خواهد کرد زبان تو پس حکم کنی مگر بحق و شیخ نورالدین علی شیرازی گفته که معنی این حدیث آنست که بارالها بگردان زبان او را مستقر و دائم بر نطق بحق پس حسب افاده طیبی و شیرازی ملازمست حق با جناب امیرالمؤمنین علیه السلام ثابت و متحقق گردید و چون حسب شهادت آنحضرت فدک ملک حضرت فاطمه بود علی طریق نخل و هم استحقاق آن علی طریق میراث بسبب مطالبه آنحضرت ثابت پس کلام هیچ مسلمی نیست که بعد ازین ریب نماید و حقیقت دعوی حضرت فاطمه علیها السلام و نبوت ملک فدک برای آنحضرت چنانچه اهل حق بیان می سازند پس ظلم و اعتدال و جور و جناب اول تمسین بخلفا بلا استنار و خاست و الحمد لله و کفی و سلام علی عباده الذین صطفی و لعمرة الله علی من ظلم و جفی و تعسف و هنی و قدر و اوفی و وفی و ما بعضی و من علی اهل الاصفیاء فخر و ملک و باطنی و از افع الشبهه فی کفره و نفی و نیز بجز جور و صواعق محرقه در فضائل جناب امیرالمؤمنین علیه السلام گفته الحدیث ثلث اربع و العشر و ان اخرج الطارقین فی الافراد عن ابن عباس ان النبي صلی الله علیه و سلم قال علی باب

باب حطه من خل فیدکان مؤمنان من خوج سنه کان کافران انان بود این حدیث شریف
چون ابو بکر در مذون فدک مخالفت حضرت امیر المومنین علیه السلام نموده بلاریب بسبب خروج از مدینه
باب مدینه علم و باب حطه از خطه ایمان و اسلام خارج باشد و بودی هلاک و خسران و کفر و الرج و انحداد
الموفق خاصه مباده للثبات فی اللجاج و التمییز بین الکاسد و المرشح و العروج باتباع اهل البیت
علیهم السلام علی اعلی المعارج و سابقا و الستی که مناوی در شرح ابن عربی شریف گفته است
که حقیقتی چنانچه گردانید برای بنی اسرائیل دخول ایشانرا در باب بجایکه متواضع و ناسخ باشند
سبب غفران گردانید اقتدار بهدی علی علیه السلام سبب غفران و این نهایت صوح است و علم و
شرح آن گفته که هر سیکه اقتدا کند بعلی علیه السلام دهنده شود بهدی آنحضرت و اتباع نماید حضرت
را در افعال آنحضرت و اقوال آنحضرت خواهد بود مؤمن کامل الا یان انتهى محصله پس ابو بکر که در
تقی استحقاق حضرت فاطمه علیها السلام فدک را مخالفت جناب امیر المومنین علیه السلام کرد و اقتدا
با آنحضرت درین باب نمود هم آغوش حرمان است از غفران و دورتر از ایمان و ایقان و ائمه الهی
و هو استعان و قبحا وقت لاهل العدوان و ارباب الشنآن و سابقا شنیدنی که حضرت امام محمد
علیه السلام در حالت صغر سن که عمر شریفش نه سال بود اختیار نجیب فرموده و نیز در حال صغر سن
بمقام معارضه و مقابله در امتحان و اختیار عباس سیمین یعنی بن کثم را که از اعظم علماء اکابر سنیست
ساکت و صامت ساخته و جواب مسائل او که بغرض امتحان و اختیار پرسیده بود با حسن
دوجه بیان فرموده و آنحضرت چنان سئله فامضه از یکی پرسید که او با عجز و هجرت دور ماند
دست دیگر بیان گردید و مثل ضرر کل باشد و جناب بیان آن سئله که عقل اکابر علماء و فضلا
و محققین و مدققین در آن عاشرت بیان فرموده پس هرگاه حضرت امام محمد تقی علیه السلام
در حال صغر سن چنین احاطه بمسائل فامضه داشته باشد هیچ ماقلی که ادنی بهره از انصاف
و فهم و ادراک داشته باشد تصور نتواند کرد که معاذ الله بر جناب امیر المومنین علیه السلام که بکار
براتب افضل و اکمل از حضرت امام محمد تقی علیه السلام بوده چنین سئله و ضحکه که اطفال هم آنرا
می دانند که هجرتی قبض صحیح نیست و مطالبه هجرت صحیح مطالبه ناحق است پوشیده باشد
و حضرت فاطمه علیها السلام را از ان علام کرده و از دعوی هجرت با جزا نه داشته بلکه خود ادای
شهادت بر آن کرده و اعانت و سوازت در آن فرموده و عبدالرحمن بن محمد بن علی بن احمد
نزهة الباطنی مشرب در کتاب مناجح التوسل و بسا حج التوسل گفته توفی جعفر الصادق رضی

۲۵۳

ص

عده ستمه ثمان و اربعین و مائة قد صنف الحاقیه فی علم الحروف و قد از دم علی بابه العلماء و ابر
 من شکوة انواره الاصغیاء و کان یحکم بنوامض الاسرار و العلوم الحقیقیة و هو ابن سبع سنین
 شیخ سبع عاقل و محویر متواکله کرد که باب حضرت امام جعفر صادق علیه السلام مزوم علما باشد و از شکوة
 انواره حضرت صفیاء ثبوت کانید و حضرت تکلم فرمایند بنوامض اسرار و علوم حقیقیة بحالت بیعت
 سالکی و بر باب مرید علم حضرت امیر المومنین علیه السلام معاذ الله علم بعد صحت هبه بدون قبض
 حقیقی از غیر سابقا در یاقنی که شیخ عبدالحق در رجال مشکوة در حق حضرت امیر المومنین علیه السلام
 گفته است که در آمده است احادیث کثیره در حانیت آنحضرت و عدم مفارقت آنجناب بر
 حق قطعا اتقی محقق پس هر گاه از جناب امیر المومنین علیه السلام حساب ما و حدیث کثیره حق قطعا
 مشهور و حانیت آنحضرت ثابت باشد در ثبوت هبه فک و صحت دعوی میراث ربیبی نامزد و مخالف
 آن و از آن مبطل و کذاب و مخالف سنت و کتاب باشد و الحمد لله الوهاب فی المبدء و الایات
 بین سبع شکوک و شبهات تخلف اول در رد دعوی میراث و رد دعوی هبه فک و همچنین در
 بیان احوال بطالی این بر رد دعوی اجبت و امن از حیفه و اقیح و اشنع از هر عصبیت تخلف و
 یعنی بر این نام قبیحه سخیفه خواهد بود و نیز ولی الله و اله مخاطب و راز اله الحقا گفته چنانچه در بعد
 هم است و الله تعالی منقول شود اما آنکه خلافت بر نفس منعقد شد پس از آن جهت که آنحضرت
 کردند از مفارقت حضرت مرتضی اخرج الحاكم عن ابی ذر قال قال النبی یا علی من فارقتنی
 فقد فارقت الله و من فارقتک یا علی فقد فارقتنی و اخرج الحاكم عن ام سلمة رضی الله
 عنها سمعت رسول الله علیه و آله یقول علی مع القران و القران مع علی
 ان یفترقا حتی یرد علی الخوف اخرج الحاكم عن علی قال قال رسول الله صلی
 علیه و سلم رحم الله علیا اللهم ادر الحق مع حیث امرتنی پس بنا برین احادیث بر
 که از آن ملازمت حق با جناب امیر المومنین علیه السلام حسب انما ولی الله هم كما یصح به استجاب
 واضح گردید که ابو بکر تصدیق دعوی هبه فک و هم دعوی میراث که جناب امیر المومنین علیه السلام
 آن بوده لازم بود و عمل حسب آن با تداوی آنحضرت واجب و چون ابو بکر در غصب فک مفارقت
 جناب امیر المومنین علیه السلام نمود با قطع و یقین مفارقت خدا و رسول نمود و چون عدم مفارقت
 آنحضرت از قران نص ارشاد سرور انس و جان ثابت است خود بمفارقت آنحضرت مفارقت قران
 گردید پس اگر معاذ الله فک و قبض حضرت فاطمه علیها السلام نبوده و حکم حسب دعوی آنحضرت

ص

انحضرت و شهادت حضرت امیر المؤمنین علیه السلام جائز نباشد و میراث در متروکات جناب رسالت
صلی الله علیه و آله و سلم جاری نشود و عدم مفارقت مفارقت انحضرت از خدا و رسول و اولاد نیز در کتاب
کل معاند جهول و ضال فغول و غیر این دلائل و وجوب اتباع جناب امیر المؤمنین علیه السلام که بعضی
آن سابقا گذرشته و بعضی آن بعد ازین مذکور خواهد شد و بسیاری از آن در کتب اهل حق مذکور و
مستور بوده و دلالت میکند بر بطلان سلب قبض حضرت فاطمه علیها السلام بر فدک و بطلان تقی میراث
جناب رسالت صلی الله علیه و آله و سلم واضح می سازد. انهم اک ائبی بکرو اتباع او در مخالفت
خدا و رسول و ایذای بتول و زوج بتول صلوات الله و سلامه علیهم اجمعین ماهیت الدبور و
القبول و علاوه بر این همه آنچه فخر رازی در نهایت العقول بوجوب منع ائبی بکرفدک را گفته و دلالت
واضح دارد بر آنکه دعوی عدم قبض حضرت فاطمه علیها السلام بر فدک باطل محض است زیرا که رازی
بعد کلام در عصمت حضرت فاطمه علیها السلام و تقی حصول بینه شرعیه بر دعوی انحضرت اعتراض را
باز هم طلب حضرت فاطمه علیها السلام بغیر بینه دفع نموده باینکه شاید نه سب انجناب جواز حکم نشاء
واحد و یمن باشد و نه سب ابو بکر جواز آن نباشد انتهی محصله و این کلامش دلالت صریح دارد بر آنکه
طلب بغیر طریق جائز حضرت فاطمه علیها السلام جائز نبوده و بر ظاهر است که اگر فدک در قبض
انحضرت نبوده طلب آن بسبب هبه آن سمتی از جواز نداشت که هبه بغیر قبض مثل عدم است
پس محمد بن عبد الله حسب افاده امام الامام سنیة بطلان خرافت مخاطب کابلی بکمال وضوح ظاهر شد
و علاوه بر این همه ثبوت قبض حضرت فاطمه علیها السلام بر فدک از اعتراف خود ائبی بکرو انحضرت
زیرا که ابو بکر حسب وایت ابن جریر در تفسیر جناب امیر المؤمنین علیه السلام گفته مدکت جل او امام ائبی
تقصیت لها بدلتک ازین کلام واضحست که اگر مردی دیگر یا زنی دیگر همراه جناب امیر المؤمنین علیه السلام
شهادت میداد برای حضرت فاطمه علیها السلام بک فدک ابو بکر حکم می نمود و بر ظاهر است که
اگر فدک در قبض انحضرت نمی بود بعد شهادت مرد دیگر یا زن دیگر حکم برای انحضرت جائز نمی گردید
پس با اعتراف ابو بکر قبض حضرت فاطمه علیها السلام بر فدک ثابت گردید و واضح شد که کابلی
و مخاطب و دیگر اسلاف سنیان بنفی قبض فدک تکذیب ائبی بکرمی نمایند و او تقضیح اومی دهند
و داغ رسوائی بر وجهین سنی اومی دهند اما آنچه گفته و درین صورت حاجت گواه و شاء
طلبیدن اسلام بود پس چون بنا بر روایات ائمه ثقات و اعلام اثبات سنیة ابو بکر طلب
شهود نموده حسب افاده مخاطب ثابت شد که فدک در قبض حضرت فاطمه علیها السلام

دعوی حقیقت این احادیث
و اقراق قرآن شریف از جناب
امیر المؤمنین علیه السلام

در باب دعوی هبوت

جلال

بوده والا با اقرار او حاجت گواه و شاهد طلبیدن است نه اینکه اگر او بگوید که با وصف عدم حاجت بشهود
 بسبب بطلان حبه و عدم صحت آن طلب شهود کرده باشد لازم آید نهایت جهل و سفاهت او چه برسد
 که اگر کسی تردید کند که قاضی دعوی باطل یا نکاح باطل یا اجاره باطل کند سببش قاضی را همین قدر
 کافی است که بگوید که این بیع باطل است یا نکاح باطل است یا اجاره صحیح نیست و هرگز نمی توان از جواز
 ندارد که قاضی ازین مدعی شهود این عقود باطله طلب نماید و اگر طلب شهود با وصف ظهور بطلان
 این عقود خواهد کرد این علم تحقیق و تفسیه خواهند کرد چه حکم بطلب شهود در مقامی است که ادعای
 صحیح نماید و طلب شهود بر عقد باطل کار سخاوت مجانبین است اما آنچه گفته و اگر بالعرض
 حضرت علی و ام ایمن بطریق اخبار محض این خبر را اظهار فرموده باشند این را در شهادت
 گفتن عجب جهل است پس از عبارات علمای انطام و امثال تمام سنیة مثل ابن حجر و غیره این
 شهودی و امثال شان دانستی که حضرت علی علیه السلام و ام ایمن بعد بطلب ابی بکر بقیه را از
 حضرت فاطمه علیها السلام شهادت دادند پس شهادت ایشان را بر حرف اظهار حبه نظر
 اخبار محض عمل کردن و باین حیده زوایه تقیصه در شهادت که مفضی بر دست و کتاب و
 دخول بزمره مردودین او شتاب است از مقتدای خود زائل ساختن محض تخمین شنیع و کارگاه
 کذب قطع است از قول او این را در شهادت گفتن عجب جهل است و اگر فرض آنست که سخن
 اخبار و اظهار جناب امیر المؤمنین علیه السلام و ام ایمن را کسی در شهادت میگوید پس مخدوش است
 اولاً باینکه دانستی که این با محض اخبار و اظهار نبود بلکه اخبار بطریق ادعای شهادت بود که بگو
 طلب شهود نموده و ثانیاً آنکه محض این اخبار و اظهار را کسی در شهادت نگفته آری عدم قبول
 این شهادت و عدم حکم حسب آن البته معتبر بر شهادت می شود و آنرا عجب جهل گفتن
 عجب جهل است و ثالثاً آنکه درین جا اخبار و اظهار جناب امیر المؤمنین علیه السلام و ام ایمن
 را سخاوت شهادت قرار داده حال آنکه بلافاصله بقول خود این جا حکم کردند است شهادت یک مرد و
 یک زن نزد شهادت ابطال ابطال اسم این اخبار شهادت و عمل آن بر محض اخبار نموده
 چه این قول دلالت واضح دارد بر آنکه ابو بکر این جا حکم بشهادت یک مرد و یک زن نمود تا که رد
 شهادت شان کرد پس انکار وقوع شهادت و عمل آن بر محض اخبار یعنی این کلام باطل باشد
 و نیز قول او و چون سئله شرع که منصوص در سنت است که تا وقتی که یک مرد و دو زن بنا
 حکم کردن نمی رسد ابو بکر درین حکم کردن مجبور حکم شرع بود استهی دلالت دارد بر آنکه این جا شهادت

را نمی داند تا آنکه تا سر نمی دهند و با این همه بجزید و باحت و جسارت دعوی تمسک الیهیت
و اتیان این حضرات بر زبان می رانند بلکه خلفاء خود را هم تابع تخلین و امی نمایند و ذلک من مجانب الهموم
و عزایب شرور پس عدم تصدیق عتیق حسب تصریح ادوات گردید و کذب خرافت کابلی در انکار عدم تصدیق
بکمال ظهور رسیده مگر آنکه اموان کابلی بجزید با چاری تصدیق عتیق در قول خودش امی لکنی لا عرف
سعه قولک نمایند و تلذیب و فرمایند و گویند که او در واقع صحت قول آنحضرت می دانست و بکذب بهتان
این بزبان بر زبان آورده و الحق کذب لکن با اینهمه نیز نسبت عدم تصدیق بعتیق صحیح خواهد بود
و تصدیق اللسانی و فعلی او استغنی لایستغنی تصدیق الجنانی فی خزیره جحد و ایها و استیقنتها انفسهم
عبارت نهایت العقول رازی که سابقا گذشته صاف ظاهرست که او و جوب تصدیق حضرت فاطمه علیها السلام
را بر ابی بکر منع نموده حیث قال فلما لودجب علیه تصدیقها فی بزه الدعوی لکان ذلک اما لایذکر و من
و جوب عصمتها و قد سبق الکلام علیه الخ پس اگر ابو بکر تصدیق حضرت فاطمه علیها السلام نموده بود منع و جوب
تصدیق این حرکات عقیقه چه سود داشت بارها مگر آنکه کذب رازی در نفی جوب تصدیق حضرت فاطمه
علیها السلام نمایند و کفر و ضلال او را بر عالمیان واضح فرمایند مجذبات الاتفاق و نعم الوفاق لیکن باز هم علم
خالصه از علم غیر ممکن چه نصیب مذکوره و صف تصدیق دعوی حضرت فاطمه علیها السلام شنید و فحشست
که سبق التنبیه علیه اما آنچه گفته و روایات است که شاهد اتمت دروغ دهند و دروغ
پندارند پس این تبیین و تفسیر اساس تخیل و کفایتی بکبر است که ساخته و پلاک دشمنان او را
بپایه عالی و منوح و ظهور برداشته زیرا که بصریحات ائمه سنیه ابو بکر بر حضرت فاطمه علیها السلام رد
کرده چنانچه این حجر در فتح الباری گفته قوله و کان لعلی من الناس و جوب حق فاطمة ای کانت
الناس محترمون و نه اکر اما الفاطمة فلما ماتت و استمر علی عدم المحصور عند ابی بکر قصر الناس
عن ذلک الاحترام لا یرادة دخوله فیا دخل فیا الناس فلذک قالت عائشة فی آخر الحدیث
لما جاء و بايع كان الناس قریبا الیه حین راجع الامر المعروف و کانهم كانوا یعدونه
فی التحلف عن ابی بکر فی حجة فاطمة فبغله بها و تمیضا و تسلیمها عامی فیه
من الحزن علی ابیها و لا تقوا لما غضبت من مرد ابی بکر علیها فیا سالت من المیراث رای
علی ان یوانقها فی الانقطاع عند اتق ازین عبارت ظاهرست که ابو بکر بر حضرت فاطمه علیها السلام
مذکوره در باب دعوی آنحضرت میراث را چون تزد مخاطب در مفهوم زد کذب و تخلیست یا
عین است ثابت شد که ابو بکر الایاد با تده کذب دعوی میراث نموده دشمنان و دشمنان از خود

ص
باب غزوه بدر من کتاب

اندوخته و آتش غضب پروردگار بر خود افروخته و تفریق در رد شهادت ورود دعوی معقول
 نمی شود که رد شهادت را کذب بگنم شود و رد دعوی بگنم متحقق شود از عبارت شرح قضا
 که سابقا گذشت صاف ظاهر است که ابو بکر در شهادت حسین علیها السلام در رد شهادت جناب
 امیر المومنین علیه السلام و امیر ایمن نموده و این رد را مطلق ساخته بفرست حسین علیها السلام و نیز
 شهادت جناب امیر المومنین علیه السلام و امیر ایمن نصاب نیند که از بسبب نزدیکی در اتباع شهاب
 زور و ملامت و تصور تصور تعبیر کرده قال فی شرح المواقف قلنا اما الحسن والحسین ظفر عتیه الی انا
 قال و اما علی و امیر ایمن فلقصورهما عن نصاب البیت الخ و ظاهر است که معنای قول او اما الحسن والحسین
 ظفر عتیه آنست که اماره کردن شهادت حسن و حسین بسبب فریب است و همچنین معنای قول او
 و اما علی و امیر ایمن فلقصورهما آنست که اماره شهادت علی و امیر ایمن بسبب قصور ایشانست از
 نصاب بینة و دلیل بر تقدیر لفظ رد شهادت کلام سابق است اعنی قوله فرد ابو بکر شهادت هم هرگاه
 حسب افاده شارح موقوف صاحب موقوف رد ابو بکر شهادت جناب امیر المومنین علیه السلام
 و حسین علیها السلام ثابت شد بنا بر افاده مخاطب واضح گردید که ابو بکر کذب نموده که فرود کمال
 و ضوح رسانیده و نیز حسب تصریحات ائمه سنیه شیخ قاضی رد شهادت حضرت امام حسن
 علیه السلام نموده و ابو حنیفه حسب روایت صاحب نوادر بر آن مردود بر تقلید تابعی که از ائمه
 تابعین باشد و اما در زین صحابه و تراجمت شان در فتوی نماید و تجویز نماید صحابه برای ائمه
 استدلال نموده و کشف الاسرار شرح اصول بزودی مذکور است و ذکر الصدقات الشهدی حقا
 الائمة فی شرح ادب الفاضلان فی تقلید التابعی عن ابی حنیفه رحمه الله و ابی
 احدی و ابی اشهرانه قال لا اقلدهم رجال اجتهدوا و عن رجال یجتهد
 و هو الظاهر من المذهب الثانیة ما ذکر من النوادر ان الذابحان کان من ائمة التابعین
 وافق فی من الصحابة و زاحم فی الفتوی و سوغوا له الاجتهاد فاننا اقلده لانهم
 لما سوغوا له الاجتهاد و زاحم فی الفتوی فقد صار مثلام بقسیمم تراجمه ایاهم
 الا انی ان علیا عاکم الی شیخ و کان عمر رضی الله عنه و لاه القضاة مخالف علیا
 رضوا لله عنه فی رد شهادت الحسن له للقرابة و کان من رای علی جواز شهادت الایمان
 الاییه و مخالف مروی بن عباس فی الذکر بدیع الولد فواجب منه رد شهادت
 بد ما و جبن بن عباس فیه مائة من الابل فرجع الی قول مروی و سئل بن عمر

و مع هذا

ص

۲۵۹

ص
قبل باب لا باجم
نحو مسوق

عن مسئله فقال سلوا عنه...
 سئل عن مسئله فقال سلوا عنه...
 الاجتهاد لنا بعد من يرجعون الى اقول اللهم...
 من جملة العلم لما كان كذلك...
 الصوابي انما جعل حجة الاحتمال...
 وذاتك منقوض ان في حوالنا...
 لهم فيما ذكرنا من الامثلة...
 سلمت لهم الاجتهاد ولكن المعاني...
 احوال التنزيل وبركة صحبة النبي...
 تقليد هم بحال انتهى ازين عبارات...
 شريح شهادت امام حسن عليه السلام...
 كشف الاسرار اگر چه در دلالت آن...
 اين قصه و ديگر قصص ابرائيم...
 نمودند و صحابه تسليم کردند...
 که اين حضرات معاذ افتد اين تکذيب...
 تکذيب بسوي جناب امير المؤمنين...
 فرق تکذيب و عدم حکم را تکذيب...
 مخالفت حکم قطعي و ثابت و در خلاف...
 آن ترک ولاي اين حضرات را ثابت...
 پس بجد و جهاد و در نفي تکذيب...
 اذعان باين معنی نکند نزد علماء قابل...
 و در شهادت جناب امير المؤمنين...
 تشریح مخاطب عبارت ابي بکر...
 مسئله شريح که مخصوص قرأنت...
 بود و در حکم کردن مجبور حکم...

دعوی حضرت فاطمه علیها السلام برای ثبوت حبه فدک کافی و واقعی بود حاجت با شهادت و استیفاء و
 نداشت زیرا که قطع نظر از دلالت آیه تطهیر و امامیث کثیره مثل حدیث ثعلبیین و غیر آن بر عصمت آنحضرت
 در کلام خود مخاطب ثابت است که دعوی غیر واقع از آنحضرت محال است حیث قال انفا لیس حبه
 در واقع تحقق یافته باشد صدور دعوی و وقوع شهادت ازین اشخاص که نزد شیعه محسوم و تردد
 محفوظ از اسکان و گنجایش ندارد انهی و نیز مخاطب تصریح کرده که ابو بکر حضرت فاطمه علیها السلام را
 در دعوی آنحضرت تصدیق کرد پس بعد ثبوت صدق دعوی و تصدیق صدیق سنی حاجت بشهود
 نبود و نیز خود ابو بکر حسب و ایت طبقات ابن سعد که منقول شده بحضرت فاطمه علیها السلام گفته
 فعلین ان اباء اعطا کما فوالله لئن قلت نعم لاقبلن قوالک ولا صدقتک بمعاذ
 کلام بود که قبول دعوی حضرت فاطمه و تصدیق آنحضرت بر ابو بکر واجب لازم بود پس کمال وضوح
 و ظهور ثابت شد حسب اقرار مخاطب و حسب اقرار خود ابو بکر که دعوی حضرت فاطمه بجز در اسلام
 با سداد آنحضرت ثابت و تحقق و واجب التصدیق بود حاجت بشاهد شد ثابت ان
 طلب الشهود کما وقع من العنود الکنود نشان الالهاک فی المعاد و المحمود و الحمد لله الودود علی
 و ضوح المقصود و هرگاه حبه فدک بجز دعوی حضرت فاطمه علیها السلام ثابت باشد شهادت ام
 و جناب امیر المؤمنین علیه السلام سدید مزید وضوح و ظهور است و صدق نور علی نور مقام تثبیت
 بجیل کذب و زور و من لم یجعل الله نورا فالله من نور و انما لا تعی الابصار و لکن تعی العلوب التي
 فی الصدور فظهر بان ان ابابکر ما کان مجبوراً ولا سذراً و انما کان فی عدم الحكم بجزور النور سذورا
 یومی بعضهم الی بعض خرف القول غرورا و هم انکه از عبارات تفسیر کبیر ظاهر است که هر چه
 فدک ام امین و مولای جناب رسالت صلی الله علیه و آله و سلم شهادت دادند و از روایات
 دیگر شهادت جناب امیر المؤمنین علیه السلام ثابت است پس این جا شهادت دو مرد و یک
 زن مستحق شد و از نصاب کامل شهادت هم زیادت ثابت شد پس صلاح فدک برای ابو بکر
 و اتباع او که بعضی کذب و زور دعوی مجبور بودند شمس می نمایند باقی نماند تثبیت بحمد الله
 انما کان مجبوراً و لانی ترک الحكم بعذر محسوم انکه حکم بشهادت شاهد واحد با امین با نرسد
 و احادیث و روایات بسیار بر آن دلالت دارد و مذ هب ابی بکر نیز جواز حکم بشاهد واحد و امین
 بود چنانچه سابقاً از کثیر العمال منقول شد و در تلویح شرح توضیح مذکور است المرفی عن علی
 رضی الله عنه ان النبی قضاة شهادة شاهد و بین صاحب الحق المرفی عن النبی

۲۶۱

نصل فی الانقطاع
من اركان التلخیص

استقضایا یهودی دنیا فقال رسول الله ص اوتوا قضای فطلب بیعتة فقال
 اصحابه ایتکم شهودی فقال خزیمه انا یا رسول الله قال وکیف تشهد بتدلیک
 ولم تحضره ولم تعلمه قال یا رسول الله عن نصدک علی لوی بن السائب وکیف
 لانصدک علی نای قضیه فانصد شهادته وتمامه تدلیک لاندهمیر شهادته
 بهلین برغیر شهادته برکتی وروی ان خزیمه بن ثابت شهد لرسول الله صلی
 علیه وسلم علی وروی دعواه فقال رسول الله صلی الله علیه وسلم کیف شهدت ایها
 یا رسول الله اصدک علی لوی بن السائب من فوق سبع سموات انک اصدق
 فی هذا القدر فصدق رسول الله صلی الله علیه وسلم وتمامه تدلیک ان لوی و
 تصد خزیمه بن ثابت بر حکم یهودی و شهادت رسول الله صلی الله علیه وسلم
 چیزی کار با ارباب صبیحت و روزی شهادت یهودی و شهادت لوی و شهادت
 سنن شهو که از علی و با علم رسول الله صلی الله علیه وسلم می شود پس با خبر است که بود او و
 سنن خود گفته بایک عالم الحجازی صدق شهادت لوی بن السائب قضی به حدیث
 محمد بن یحیی بن زاهر بن الحاکم بن اذاعه حاتم قال انما سمیت من لوی بن زهری عن عماره
 بن خزیمه ان عمه حدیثه و هو من اصحاب الشیخ صلی الله علیه وسلم ان النبی صلی الله علیه
 وسلم ابتاع فرها من اعزبی فاستقیح لیس علی الله صلی الله علیه وسلم ان یقضیه من فرقه
 رسول الله صلی الله علیه وسلم انشی وابطان الاخری و نطق برجال یعرضون الای
 نیا و فونه بالفرس و لا یسرون ان النبی صلی الله علیه وسلم ابتاعه فنادی الاقر
 رسول الله صلی الله علیه وسلم فقال ان کنت منا عاهد الفرس و لا یعتز فقام النبی
 صلی الله علیه وسلم حين سمع ذلك بالاعرابی فقال ان لیس قد ابعتک منک قال الاقر
 لا والله ما بعتک فقال النبی صلی الله علیه وسلم لیس قد ابعتک منک فطفقوا
 یقولون ایتکم شهودی فقال خزیمه انا اشدک انک قد ابعتک ناسیل النبی صلی الله علیه وسلم
 علی خزیمه فقال یتشهد فقال بتصد یقلی یا رسول الله صلی الله علیه وسلم فعمل النبی صلی الله علیه
 وسلم شهادته خزیمه شهادته و علی بن ابی طالب من اصحاب انما بعت که بود او و
 این روایت را بیل جوهر حکم شهادت و احد هر گاه حاکم را علم بصدق حاصل شود گردانیده و با
 خاص برای بیان این مسئله مستعد گردانیده و شهادت محمد که بعد از این همه در ظهور وجود خداوند

معنی سیزدهم

کتاب العیاشی
 سنن شهریار و غیره

۲۹۳

ابو بکر و عدول با او از طریق حق و ایقان اصلا در بی و اشتباهی باقی نماند و نیز از قصه فرمید بن ثابت
 می نویسد که در روز شهادت بر امر که با قطع و یقین ولو بمحض دعوی المدعی ثابت شد جائزست و چون
 خبری باب میزلم بنین علیه السلام با عتران خود مخاطب مفید یقین است و نیز با عتران مخاطب ابو بکر حضرت
 فاطمه علیها السلام را در دعوی هبنا صدق کرده پس ثابت شد که علم و قطع بصحت و صدق
 دعوی انحضرت داشته پس بنا برین اگر ابو بکر خطی از ایمان سید شت مثل فرمید او ای شهادت برین
 دعوی میکرد با کسی دیگر را امر با دای شهادت بر این دعوی میگردد و بعد استحصال حکم بصحبت انحضرت
 از قاضی دیگر با رجوع حکم سوی او علی التقدير الاول یا حکم خود علی التقدير الثانی دست از منصب
 برمی داشت و خود را رسوای هر دو جهان نمی ساخت و از ملاحظه صحیح بخاری هم ثابت است که
 حکم شهادت شاه واحد جائزست زیرا که بخاری در کتاب الهب بعد باب لا یجمل لاعدان یرجع
 هبنا و صدق گفته باب حدیثنا ابن ابراهیم بن موسی ثنا هشام بن یوسف ان ابن جریج
 اخبرهم قال اخبرني عبد الله بن عبد الله بن ابی ملیکه ان بنی صحیبیا مولی ابن
 جوعان اذ عوا یبتین و عمر بن الخطاب و ابی اذ الله صلی الله علیه و سلم اعطی ذلك صهیبا نقی
 مروان بن مروان فکلمه علی ذلك تا اول ابن عمر فدعا فشهد لا اعطی رسول الله صلی الله
 علیه و سلم صهیبا یتیم و حجرتی فقضى مروان شهادته امام ازین روایت ظاهرست که مروان
 قاضی سعاد و حکم شهادت تنها این عمر نموده و ظاهرست که بخاری برین حکم از عبادیه که با عتران ابن عمر
 در مواعق خلیفه بر حق و امام صدق بوده نیز نقل کرده اند و نیز از ابن عمر و نیز دیگر صحابه پس تقریر است
 مخاطب بر سواد و در تمام بعد هم بیکر بر افعال خالصا حقیقت این حکم مروان بالبداهه ثابت شد و
 نیز ایراد بخاری این روایت را در صحیح خود دلیل و صحت بر آنکه بخاری این حکم مروان را بر حق و
 سوابق السنه و الا بنحو نیز ایراد حکم باطل بتمام اثبات احکام شرعیه در چنین کتاب جلیل الشان
 که خلیف قرآن شمی دانند توجیه طعن عظیم و عیب فصیح بسوی بخاری است و ملا یعقوب لا یجوز
 در خبر بخاری در شرح قوله فقضى مروان الخ گفته هو ابن الحكم بن ابی العاص لا موی کان و
 بالمدينة من جهة معوية قال ابن بطال فان قيل کیف قضی شهادته و حد قلنا
 انما حکم شهادته مع عین الطالب لم یندک ذلك فی الحدیث انتهى و یجمل انیکون
 معلوما له و لکنه اراد ان یحکم بعلم نفسه دفعا للتممة عن نفسه انتهى ازین عبارت
 ظاهرست که علای سنیه این حکم مروان را باطل و ناجائز نمی دانند بلکه توجیه و تصویب آن می نمایند

ص

۲۶۳

ان جانی سال من اربعین و الاصلی ...
 ابو بکر قم فقد بید لک فاخذ فاذا هی خمسمائة درهم فقال عدو له الفاقسم بین الناس
 عشرة دراهم عشرة دراهم الخ ابن سعد و لم یقات کبری باسناد خود نقل کرده عن زید بن اسلم
 و عمر بن عبد الله مولى غفرة قال لما قبض رسول الله صلى الله عليه وسلم قال ابو بکر
 لما جاءه مال من المجدین من كانت له على النبی عدة فلیاثن قال فجاءه جابر بن عبد الله
 الانصاری فقال ان النبی صلى الله عليه وسلم و عدنی اذا انا مال المجدین ان اعطینی
 هكذا وهكذا و اشار بکفیه فقال ابو بکر خذ فاخذ بکفیه بعدة خمسمائة درهم
 فاعطاه اياها و انما جاءه ناس کان و عدهم رسول الله صلى الله عليه وسلم فاخذ کل
 انسان ما کان و عدة ثم قسم ما بقى من المال فاصاب کل انسان منهم عشرة دراهم و در شرح
 بخاری و کورست حدیثی بن عبد الله قال حدیثنا سفیان قال حدیثنا عمر بن سعید بن عبد بن
 عن جابر بن عبد الله قال قال النبی لو قد جاء مال المجدین امر ابو بکر یادی من کان له
 عند النبی عدة اودین فلیاثن فایته نقلت ان النبی قال لی کذا و کذا قال فحقی علی
 حشیه فعدت فوا فاذا خمسمائة و قال خذ مثلها و جلال الدین سیر طری و تاریخ الخلفاء گفته
 اخبرني الشيخان من جابر ان قال رسول الله لو جاء مال المجدین اعطيتک هكذا
 وهكذا فلما جاء مال المجدین بعد فاته رسول الله قال ابو بکر من کان له عند رسول الله
 دين او عدة فلیاثن فاجتته فاخبرته فقال خذ فاخذت فوجدتها خمسمائة فاعطائت
 لها و خمسمائة انتهى و کذا فی شرح خود نمودن عن الطحاوی گفته اما سهل ابی بکر بعد تواتر النبی قد لکم
 لان الوعد منه يلزم فیکون لا یجان لانه من کلام الاخلاق و انه لعلی خلق عظیم و اما الله قد
 ابی بکر رضه جابری و دعواه فله من کذب علی سعدا فلیتنبوا مقعدا من الناس
 فهو و عید و لا یظن بان مثله یقدم علیه حاسل آنکه اما سهل ابی بکر و عدوه رسول خدا را بر آن
 آن بود که و عدوه انحضرت را انجا رواه ایضا لازم است زیرا که ایضاً و عدوه از کلام اخلاق است
 بدستیکه انحضرت بر اینست بر خلق نظیم بود اما تصدیق ابو بکر جابری در دعوی پس بیعت قول
 است که فرود کسیکه دروغ بتدویر من از روی تعدد و قصد پس باید که مهیا کند جای خود را
 در آتش و دروغ و آن عید است و گمان کرده نمی شود بانیکه بدستیکه مثل جابری اقدام کند بر
 دروغ بستی بر انحضرت با وجود این و عید و این مجروح الباری در شرح این حدیث

ص
 در باب
 در باب
 در باب

در باب
 در باب
 در باب

در باب
 در باب
 در باب

در باب
 در باب
 در باب

در باب
 در باب
 در باب

گفته و فيه قبول خبر الواحد العدل من الصحابة ولو جرد ذلك نفعاً لنفسه لان ابا بكر لم
يلتص من جابر شاهدا على حجة دعواه وعين شرح خود گفته قال بعضهم وفيه قبول خبر الواحد
العدل من الصحابة ولو جرد ذلك نفعاً لنفسه لان ابا بكر لم يلتص من جابر شاهدا على
حجة دعواه انتهى **قلت** انما يلتص شاهدا منه لانه عدل بالكتاب والسنة
اما الكتاب فقوله تعالى كنتم خير امة اخرجنا لكم امة وسطا قل جابر ان
لم يكن من خير امة من يكون واما السنة فلقوله من كذب علي متعمداً ائخذ
به ينزل بكذالك بسلم فضله عن صحابي فلو في نعت هذه المسئلة اليوم فلو يقبل
الايمية پس اي بروين و سلام اهل سنت كه بر او اتقي صحابه تجويز كذب كنند و دعوى
ایشان را با استدلال كتاب سنت و حجب القبول و اتدوا العیاذ بالله بر حضرت فاطمه تجويز
كذب و دروغ بر حضرت رسول خدا نماید و تصدیق دعوی انحضرت و حجب القبول چه جائز است
هم ندانند اگر ترد اهل سنت حضرت فاطمه بیخ شرفی و فضیلتی و ثنای و مدحی كه موجب تصدیق
و جناب باشد نداشت آخر شرف محبت كه انحضرت هم داشت مگر آنكه این شرف را هم انحضرت
نموده بانه حقى نماید اما آنچه گفته اند كه پیغمبر خدا فرموده است من اغضبها اغضب
پس كمال نادانی است بغت غزب زیرا كه اغضاب آنست كه شخصی بقول یا بفعل در غضب آورد
شخصی قصد نماید جوایش از كه قصد موضوعه خطبه بنت ابی جهل دلالت صریح دارد بر آنكه در اغضاب
قصد شرط نیست زیرا كه در آن مذکورست من اغضبها فقد اغضبته و ظاهرست كه نزد سنتیه هم
جناب امیر و در غضب آوردن حضرت فاطمه قصد مكرده بود و سیوطی در روز شهور گفته اخراج
بن بكار فی الموفقیات عن ابن عباس قال سالت عمر بن الخطاب عن قوله يا ايها
الانبياء لا تسالوا عن اشيائنا ان تبدلكم شئ كما قال كان رجال من المهاجرين في
انسابهم شئ فقالوا يا الله لو دنا ان الله انزل قرآنا في جنبنا فاتزل الله ما قرأنا
ثم قال ان صاحبكم هذا يعني علي بن ابي طالب ان ولي زهد ولكن احبب نفسه
ان يذهب به قلت يا امير المؤمنين ان صاحبنا من قد علمت الله ما نقول انه عن
ولا يدل ولا يحظر رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ايام صحبته فقال ولا في بنت
ابو جهل و هو يريد ان يخطبها على فاطمة قلت قال الله في معصية آدم عليه السلام
فنبى ولم نجد له عزوا فصاحبنا لم يعزم على استخاطب رسول الله صلعم ولكن

ص

ولكن الحق انما يريد من هذا ما هو عليه في قوله تعالى فاقبلوا بيعة النبي من قبل الله
العالم بما اراد الله فاذا نبه عليها رجح واناب فقال يا ايها الذين امنوا من قبل الله هربوا من
فيعوض فيها معكم حتى يبلغ قدرها فقد ظن عجزا من روایت ظاهرست که عمر سخا حضرت
رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم را العیاذ بالله بر حضرت امیر المومنین علیه السلام ثابت ساخته و سخا
بمعنی اغصاب است پس اگر در اغصاب قصد شرط باشد لازم آید که عمر قصد غضب حضرت رسالتا
صلی الله علیه وآله وسلم بر حضرت امیر المومنین علیه السلام ثابت کرده و قصد غضب نبی صیحه تفریح
مخاطب کفرست پس لازم آید که عمر سخا و الله کفر ثابت کرده کافر گردید پس با حکم کفر می باید بود
و یا باید گفت که در اغصاب قصد شرط نیست و نیز در کلام حضرت علی روح و کلام سعید مرتضی و علامه
این حدیث مذکور نیست بلکه در آخر کلام علامه روح مذکورست و حدیثی در او جمیعاً ان النبی قال
يا فاطمة ان الله يغضب بغضبك ويرضى لرضائك پس تعرض بمعنی لفظ اغصاب مع
کلام سعید مرتضی و علامه روح کند و مخاطب خود در جواب طعن آینده گفته اگر است ضای خاطر مبارک
حضرت زهرا علیها السلام مقدم می شد بود و بهر جهت عظیم در این راه می یافت و بعد بیان این دو
وجه گفته و همراه این دو وجه دینی وجه دیگر هم بود بنوی که در این صورت حضرت عباس و ازواج
مطهرت نیز در آن طلب کرده برای خود همین قسم زمین و دیهات میخواستند و کار برابر ابوبکر تنگ میکرد
و اگر این مصالح را رعایت میکرد این را شدم می ساخت حضرت زهرا آزرده می شد ناچار
بحکم حدیث نبوی المومن اذا ابتلی بیاثین اجار اهلها همین شوق را اختیار نمود زیرا که تدارک
این ممکن بود چنانچه واقع شد الخ و این کلام بغایت مراحت و لذت دارد بر آنکه ابوبکر عدا دیده
و دانسته بقصد و عدازدگی حضرت فاطمه را جعل آورد زیاده ازین صریح تردلیل بر نمیخورد
بود و در خیاب دعوی کاذب می نماید که ابوبکر بقصد حضرت فاطمه بغضب نیامورد و عمر خود اقرار
و اقرار کرده که از او از ابی بکر غضب آنحضرت مستحق گشته چنانچه این قتیبه در کتاب التبیان
والامامة در بیان ذکر خلافت ابوبکر گفته فقال ابوبکر اعم انطلق بنا الى فاطمة فاننا قد
اغضبناها فانطلقا جميعا فاستاذنا على فاطمة فلم تاذن لنا اخر قصه و این مجرد
فتح الباری در شرح حدیث یر یعنی ما را باها و یوزنی ما اذا ما گفته آنچه حاصلش این است
که هر کسی که واقع شود از در حق حضرت فاطمه چیزی پس متاذی شود آنحضرت بان همز پس آن
چیز از او میگذرد صلی الله علیه وآله وسلم را الشهادت این خبر صحیح و سچی عبارتت فیما بعد

ص

و ازین کلام ثابت است که علی الاطلاق و المعلوم هرگاه از کسی چیزی واقع شود که آن حضرت قائم
 علیها اسلام متاخری شود این معنی موجب ایضای جناب رسالت صلی الله علیه و آله و سلم است
 و این قدر را ثبات نمودی بودن ابوبکر حضرت رسالت صلی الله علیه و آله و سلم را کافی و کافی است
 خواه مخاطب اعضاب قصد شرط کند یا شرط دیگر مثل تحریک اس و نیز اطراف دار کتابت
 افعال سلفه و اصلاف و ان اقراید خواه ازین محل نامعقول که بتقلید کابلی جسارت بر آن کرد
 اما آنچه گفته بر ظاهر است که ابوبکر هرگز قصد ایضای فاطمه نداشت الخ چون این
 نزد معتقدان عدالت ابوبکر بوده است و نزد شیعه ظاهر است که ابوبکر و عمر را عرض از اخذ فدک
 و دادن میراث حضرت رسول خدا همین بود که اهل بیت رسول خدا را در نظر مردم قوتی و وقیعتی
 حاصل نشود و ضعیف بناچار بمانند و هیچگونه چنان قدرت ایشان را حاصل نشود که اعتد خلافت
 بکند اما آنچه گفته آری حضرت فاطمه زهرا بنا بر حکم بشریت و غضب آمده باشد پس
 در نوع است بانیکه دانستی که حضرت فاطمه زهرا هم بحکم آیه تطهیر بموجب حدیث مشهورین اذا
 فتناذانی از غضب ناحق میراد مقدس است و نیز اگر غضب آنحضرت بموجب حکم بشریت می بود
 می بایست که بر فور زائل میشد و امتداد نمی کشید و همانا که در حدیث صحیح بخاری صحیح مسلم
 مذکور است فوجدت فاطمه و هجرت ابابکر و کله شکله حتی توفیت اما آنچه گفته
 لیکن چون وعید لفظ اعضاب است نه غضب ابوبکر ازین چه یک اگر باین لفظ واقع میشد که
 غضبت علیه غضبت علیه البته ابوبکر را خوف می بود پس مقروح است بانیکه نفی وعید لفظ غضب
 کذب باطل و دروغ بی فروغ است که بسبب مزید عصیت عناد یا کمال قصور و فقدان اطلاق
 جسارت بر آن کرده و بر تنبیح کتب اعماد است و اخبار هویدا و آشکار است که وعید لفظ غضب
 هم واقع شده و نهایت عصیت و عناد و کابریه و وقاحت تعصبتین ائمه سنی است که
 در ثبوت غضب حضرت فاطمه علیها السلام بر ابوبکر نیز تشکیک می نمایند و برای تخدیع عوام
 و ضلال جهال و میانیت بروی خود و ائمه خود پیش ناواقفین حقیقت حال کلمات ترفیق
 و تضعیف می افزایند مگر نمی بینی که کابلی در عواقب گفته دلائل قریح فیه غضبها ان صح فان الوعید
 نامورد فی اعضابها الخ این وقاحت نادره و عصیت شدید قابل تماشای اولی الابصار
 که کابلی در محبت غضب حضرت فاطمه علیها السلام که بر دایت بخاری و سلم و دیگر ائمه سنی ثابت
 و متحقق است نیز تشکیک می نماید و مخاطب هم بتقلید خوابه منصل خود اینجا بطور شک و ریب

در باب غضب آنحضرت در بیان می نماید و اعتراف به وقوع آن نمیکند یعنی میگوید که آری حضرت فاطمه زهرا
 بنا بر حکم بشریت در غضب آمده باشد حال آنکه در مابعد اثبات روایات استرتهای ابو بکر حضرت فاطمه
 علیها السلام و عذر خواهی نبوت آنحضرت که دلیل صریح بر نبوت غضب آنحضرت است و ادب تفسیح و
 تفسیح خود و خواه خود درین تشکیک رکبیک و تخریج شنیع داده ابواب کمال لوم خواص و عوام
 بر خواه خود و خود کشاوه و در کلام آنی مخاطب بچند وجه دلالت است بر نبوت غضب حضرت فاطمه
 علیها السلام بر ابی بکر که پرده چینی زان برای تفسیح کابلی و خود او کافی است **اول** آنکه قول او سلما
 که حضرت زهرا زینب را بر منع میراث یا بنا بر شنیدن دعوی هبه غضب فرمود و ترک کلام با ابو بکر
 نمود لیکن در روایات شیعه و سنی صحیح و ثابت است که این امر خیلی برای ابو بکر شاق آمد آنتهی دلالت
 واضح دارد بر آنکه خیلی شاق آمدن غضب حضرت فاطمه علیها السلام بر ابی بکر در روایات شیعه
 و سنی هر دو صحیح و ثابت است چه ظاهر است که مراد ازین امر غضب حضرت فاطمه علیها السلام
دوم آنکه قول او و خود را بر سر از هر حاضر آورد و امیر المومنین علی را شفیع خود ساخت
 آنتهی دلیل واضح است بر آنکه حضرت فاطمه علیها السلام بر ابو بکر غضب فرموده بود که حاجت
 شفاعت جناب امیر المومنین علیه السلام افتاد **سوم** آنکه قول او تا آنکه حضرت زهرا خوشنود
 شد آنتهی دلالت واضح دارد بر آنکه حضرت فاطمه علیها السلام قبل ازین بر ابو بکر غضبناک بود
چهارم آنکه قول او اما روایات اهل سنت پس در مدارج النبوة و کتاب لوفاء بهقی و شرح
 مشکوٰه موجود است آنتهی دلالت صریح دارد بر آنکه درین کتب خیلی شاق آمدن غضب حضرت
 فاطمه علیها السلام بر ابو بکر موجود است و همچنین استشفاع از جناب امیر المومنین علیه السلام که آنهم
 دلیل مستقل غضب است و همچنین ادعای خوشنود شدن حضرت فاطمه علیها السلام که آنهم مستند
 سابق غضب است **پنجم و ششم** آنکه قول او بلکه در شرح مشکوٰه شیخ عبید
 نوشته است که ابو بکر صدیق زنه بعد ازین قضیه گمانه فاطمه زهرا را گرفت و در گرمی آفتاب بر در
 با ستاد و عذر خواهی کرد و حضرت زهرا زنه از و راضی شد آنتهی سه وجه دلالت دارد بر تحقق
 حضرت فاطمه علیها السلام **هفتم** آنکه قول او در ریاض النفره نیز این قصه تفصیل مذکور است
 دلالت دارد بر آنکه در ریاض النفره این قصه که بوجه متعدده دلالت بر تحقق غضب حضرت فاطمه
 علیها السلام دارد موجود است **هفتم** آنکه قول او در فصل الخطاب بر روایت بهقی از شیخ
 نیز همین قصه مر ویست آنتهی نیز مثبت غضب حضرت فاطمه علیها السلام است بر ابو بکر بوجه

۲۴۹

عزیزه و هم آنکه قول ابو ابن التمان در کتاب المواقف از او از می روایت کرده که گفت بیرون
 آمد ابو بکر بر در کاظم در روز گرم و گفت نمی روم ازین جا تا ناراضی نگردد و ازین بیت پیغمبر است
 دلیل مرحبت بر آنکه حضرت فاطمه علیها السلام بر ابو بکر غضبناک شده بود یا نزد هم آنکه قول او پس
 در آمد بروی علی بن ابی طالب پس سوگند داد بر فاطمه که راضی شواستی حالت مر سجد دارد بر آنکه حضرت فاطمه
 علیها السلام بر ابو بکر مقرب فرموده بود و او از هم آنکه قول پس راضی شد فاطمه زهرا زهرا
 دولت مر سجد دارد بر سبق تحقیق غضب آنحضرت بر ابو بکر پس هر یک ازین دو وجه چه جا
 آن بنایت الهی برای تفضیح کابلی و تفضیح خود مخاطب که در تحقیق غضب حضرت فاطمه علیها السلام بر
 ابو بکر آریاب کرده اند کافی و روانی است و کفی الله بالبین السائل و اگر تا ولی بلید و جا علی عنید
 بعد و توجیه بر آمده بگوید که فرض کابلی و مخاطب تشکیک و غضب حضرت فاطمه علیها السلام
 بحیثیت نشینن ابی بکر و عوی هبه فک است نه بحیثیت عدم استماع ابی بکر و عوی میراث
 پس قطع نظر از آنکه قید این حیثیت در کلام این هر دو مذکور نیست و علی الاطلاق تشکیک در
 غضب آنحضرت کرده اند در فروع است یا که مطلق ثبوت غضب حضرت فاطمه علیها السلام بر ابو بکر
 برای اثبات بودن ابی بکر مورد غضب او رسول کافی است و کلام در حیثیت غضب نفسی
 باهل سوال تسویل نمی رساند این جزو موانع محرقه آورده اخراج ابو سعید فی شرف النبوة و
 ابن المشی از معلم قال یا فاطمه ان الله یغضب لغضبك یرضی لرضاک و در کثر العمل لا علی
 تنقی مذکور است عن علی قال قال رسول الله لفاطمة ان الله یغضب لغضبك و
 یرضی لرضاک و ابن النجار ایضا و در اصحاب مذکور است اخراج ابن ابی عاصم عن عبد الله
 بن عمر عن سالم المفلوج یسند من اهل البیت عن علی ان الشبی قال لفاطمة ان الله
 یغضب لغضبك و یرضی لرضاک و نیز در اصحاب مذکور است عن ابن الحسین بن علی
 عن ابیه عن علی قال قال النبی لفاطمة ان الله یرضی لرضاک و یغضب لغضبك
 و نیز در کثر العمل مذکور است ان الله یغضب لغضبك فاطمه و یرضی لرضاکها الذی یلی عن علی
 و در شرح النجا تصنیف فرزند محمد بن معتمد خان بدخشان فی مسطور است اخراج ابو جعفر الطبرانی
 فی الکبیر و الحاکم و ابونعیم فی فضائل الصحابة بن عباس که عن علی عن رسول الله
 قال لفاطمة ان الله یغضب لغضبك یرضی لرضاک و در اصحاب مذکور است حدیث
 حسین بن زید بن علی بن الحسین بن علی بن ابیطالب عن عمر بن علی بن جعفر بن محمد عن

۲۶۰

مفصل ثالث از آیه راجع
 فضائل البیت
 ص
 ترجمه حضرت فاطمه

ص

مفصل ثانی باب ششم
 فی بیت من عرفت الخ

مفصل ثالث فی الخ
 فی الخ فی الخ
 فی الخ فی الخ
 فی الخ فی الخ

۳۳۱

من ابیه عن علی بن حسین بن علی عن علی بن النبی صلی الله علیه و آله قال لفاطمة ان الله یغضب
 لغضبك ویرضی لرضاک وحاکم ورسد که گفته شد ثنا ابو العباس محمد بن یعقوب ثنا
 الحسن بن علی بن عثمان العامری و اخیرا محمد بن علی بن رحیم بالکوفه حدیثا حدیثا حدیثا
 حاتم بن ابی مرزوق قال حدیثا عبد الله بن محمد بن سالم حدیثا حسین بن زید بن علی
 عن جعفر بن محمد عن ابیه عن علی بن حسین عن ابیه عن علی قال قال رسول الله صلی
 علیه و سلم لفاطمة ان الله یغضب لغضبك ویرضی لرضاک هذا حدیث صحیح الا
 و لم یخرجه و قال عبد الله بن محمد المطری فی کتابه الریاض الزاهرة فی فصل ال بیته
 و عترته الطاهرة الحدیث الثالث والثلاثون بعد المائة عن علی بن ابي طالب رضى
 و كرم وجهه ان رسول الله قال يا فاطمة ان الله یغضبك لغضبك ویرضی لرضاک
 اخرجه ابو سعد فی شرف النبوة و الامام علی بن موسی الرضا فی مسنده و ابن المشی
 فی وجهه و قال الشيخ بن عبد الله بن الشيخ بن عبد الله العیدری س یا علوی فی المقدم
 النبوی و التر المصطفوی آخره ابن سعد فی شرف النبوة انه صلی الله علیه و سلم
 قال یا فاطمة ان الله یغضب لغضبك ویرضی لرضاک و ابن العزازی در کتابه
 گفته اخیرا الفاضل ابو جعفر محمد بن اسماعیل العلوی الواسطی رحمه الله ابنا ابو محمد
 عبد الله بن محمد بن عثمان المزنی الملقب بابن السقاء الحافظ ثنا ابو عبد الله حمزی بن
 محمد بن اسحاق الکی ثنا ابو عبد الله سعید بن عبد الرحمن ثنا حسین بن زید عن
 جعفر بن محمد عن ابیه عن جده عن علی بن النبی صلی الله علیه و سلم قال یا فاطمة
 ان الله یغضب لغضبك ویرضی لرضاک و در راجح النبوة گفته و بجهت پیوسته که پیغمبر صلی
 علیه و سلم فرموده فاطمه بصدقه شی من اذا فاطمة اذانی و من انصها فقد انصت و نیز آورده است
 که ان الله یغضبک بغضب فاطمه و یرضی برضاها انتهى پس آگاه که خداوند تعالی شانه بر
 غضب فاطمه زهرا و غضب ید غضب حضرت فاطمه زهرا بنابر حکم بشریت محال باشد
 زیرا که اگر امکان داشت که حضرت فاطمه زهرا بنابر حکم بشریت در غضب ید حضرت پیغمبر خدا
 علیه و آله و سلم علی الاطلاق نمیفرمود ان الله یغضب لغضبك ویرضی لرضاک ذکر مطلق
 واقع است و تصدیق بوقتی و حالتی نیست معلوم شد که غضب حضرت فاطمه زهرا هر وقت و هر حال
 که بوده باشد مستلزم غضب الله تعالی است و غضب الله تعالی در صورت بودن غضب حضرت

طعن سید دم
 قول علی اصل المسند
 و قد اجماع علی ذلك

ص

ص

ص ۲

ص

کتاب الفتح باب
ذنب الرجل عن ابنته

بنا بر حکم بشریت محال است پس غضب آنحضرت بنا بر حکم بشریت محال باشد و این مجرد تفریح الباری
 و شرح قوله فانما هي بضعة مني بر یعنی مال را بها و یون دینی ما اذاها گفته و فی الحدیث
 تحریم اذی من یتاذی الشبی بتأذیه لان اذی الشبی حرام اتفاقاً قلیله و کثیره و قد
 جزم بانه یونذیه ما اذی فاطمه فکل من وقع منه فی حق فاطمه شیء فتأذت به فهو یونذی
 التبع بنهاده هذا الخبر الصحیح و لا شیء اعظم من دخول اذی علیها انتی و اما قول
 قال الله تعالی الذین یونذون الله ورسوله لعنهم فی الدنیا و الاخرة واعد لهم عذابا
 مهینا و میجو که ازین مقدمات بر می آید باید دلی تا مل و واضح می شود و از کلام خود مخاطب ظاهر است
 که اگر محض غضب حضرت فاطمه مستلزم غضب رسول خدا می شد مطلوب شیعیان حاصل می شد
 و یو بگردش ملاکت و غضب او رسول او می افتاد و بحد اقدس بر او ایات متعدده اهل سنت
 ثابت شد که غضب حضرت فاطمه مستلزم غضب خداست پس ثابت شد که برای بکر خدا و رسول
 او غضبناک شد و رسید علی حدانی و کتاب سوذة العزبے روایت فرموده عن زادن علی
 قال قال رسول الله یا سلمان من احب فاطمة ابنته فنیخ الجنة معی من ابغضها
 فنیخ النار یا سلمان من احب فاطمة یتفع فی مائة من المواطن ایس من تلك المواطن
 الموت فی القبر المیزان و الحاسبة فن رضیت عنه ابنتی فاطمة رضیت عنه و من
 رضیت عنه رضی الله عنه و من غضبت علیه ابنتی فاطمة غضبت علیه غضب الله
 علیه یا سلمان و یل لمن یظلمها و یظلم بعلها علیا و یل لمن یظلم ذریتها و شیعتها انتم
 فزین حدیث صحیح معلوم می شود که جناب سالت آب علی الله علیه وآله وسلم از ظلم دستم ظالم جناب
 فاطمه و جناب امیر المؤمنین علیهما السلام اخبار داده و بر ظالم جناب مای بر فرموده و غضب آنحضرت
 مستلزم غضب خود که مستلزم غضب الهی است ارشاد کرده اما آنچه گفته و بار آورده ام
 عذر میگفت و الله یا بنته رسول الله الخ پس اول گفتن ابو بکر این کلام را و ثانیاً قید بار را از کتاب
 الحقیق ثابت باید نمود و الا بخالفتم شرط صدور کتاب و تبصریح دیگر ابواب باب نکث مهد و غیر
 بر خود نباید کث و ذلیل کذب و دروغ بر ناصبه خود نباید نهاد و ثالثاً این کلام لسانی با وصف ظالم
 و ایضاً آنحضرت بغضب ذک و مخالفت آنحضرت و حضرت امیر المؤمنین علیه السلام و عدم سماع
 دعوی میراث و دعوی هبه و عدم سماع شهادت جناب امیر المؤمنین علیه السلام با وصف سماع
 مجرد دعوی احاد و اس عدم مطالبه شهود از ایشان بچهارمی آید و غیر تقضیح و تبصریح ابی بکر و غیر

سورة احزاب جزء
بست و دوم

سوذة ثالثة عشر

و من غضبت علیه

و اتباع او نمی افزاید اما آنچه گفته و غضب حضرت زهرا بر حضرت امیر و مقتدرات خاندانی بار بار تکرار شده
از جمله وقتیکه خطبه بنت ابی جهل برای خود نمود و از آن پس جوایش آنکه حدیث خطبه بنت ابی
جهل از موضوعات نواصب و خوارج است که بیاس خاطر سعویید و اخذ اجرت و جلاله از او و همچنین
امادیت را وضع کرده چنانچه ابن ابی الحدید در شرح نهج البلاغه از شیخ ابو جعفر اسکانی نقل کرده
که او گفته آن معاویه وضع قومان القحطابه و قومان التابعین علی را و آیه اخبار قبیله
فی علی یقتضی الطعن فیه و البراءة منه و جعل لهم علی ذلك جعل یرغب فی مثله
فاخلقوا ما ارضاه منهم بوهسویه و عمرو بن العاص و المغیره بن شعبه و من التا
عروه بن الزبیر و من الزهری عن عروة بن الزبیر قال حدثنی عائشة قالت كنت
عند رسول الله اذا قبل العباس و علی فقال یا عائشة ان هدی بن یمنان علی غیر
ملکی او قال دینی و روی عبد الرزاق عن معمر قال کان یقول عند الزهری
حدیثان عن عروة عن عائشة فی علی فسالته عنها یوم ما فقال ما تصنع بها و یجد
الله اعلم بهما انی لایهما فی بنی هاشم قال فاما الحدیث الاوّل فقد ذکرناه و
اما الحدیث الثانی فهو ان عروة بن زعمان عائشة قالت كنت عند النبی اذا قبل
العباس و علی فقال یا عائشة ان سرور ان تنظر الی الرجلین من اهل البیت
فاظفر الی هدی بن قد طلعا فنظرت فاذا العباس و علی بن ابیطالب اما عمر بن العاص
فروی عن الحدیث الذی اخرج البخاری و مسلم فی صحیحهما مسندا متصلا بعمرو
بن العاص قال سمعت رسول الله یقول ان الی ابی طالب لیس و الی ابی طالب لیس
ولی الله و صالح المؤمنین و اما ابو سعید بن ذری عن الحدیث الذی مضاه ان
علیا خطب بنته ابی جهل فی حیوة رسول الله فاسخطه فخطب علی المنبر فقال لاها الله
لا یجتمع ابنته ولی الله و ابنته عدو الله ان فاطمة بضعة منی یوذنی بها فان
علی یرید ابنته ابی جهل فلیفارق ابنته و لیفعل ما یرید او کل ما هذا معناه و الحدیث
مشهور من آیه الکرابیة قلت هذا الحدیث ایضا مخرج فی صحیح البخاری و مسلم
المسور بن مخرمة من الزهری و ذکره المتوفی فی کتاب التسمی بتزیه الانبیاء و الائمة
و ذکره فی آیه حسین الکرابیة و انه مشهور بالاضراف من اهل البیت و علی
و المناصبه لهم فلا تقبل فی آیه و سید مرتضی علم الهدی در کتاب تشریح الانبیاء فرموده

در جز سوم ذیل شرح
من کلام لانه سینا علیکم
رجل بدست

قلنا هذا الخبر باطل من نسخ غير معروف فثبت عند اهل النقل وانا ذكر ذلك لذكر ابي
 طائفة على امير المؤمنين معارضاً بذكره لبعض ما يذكر شيعة من الاخبار مما عده
 يجهل ان يشبه الحق بالباطل ولو لم يكن الا في اية الكرايمية واعتماد عليه
 هو من اهل الغدوة ولاهل البيت المناصب لهم والازراء على فضائلهم وما تروم
 على ما هو مشهور لكفى على ان هذا الخبر قد تضمن ما يشهد بطلانه ويقض على كذبه
 من حيث ادعى فيه ان النبي ذم هذا الفعل وخطب بانكاره على المنابر
 وعلو ما ان امير المؤمنين لو كان فعل ذلك على ما حكى لما كان فاعلام المحظور في الشريعة
 ان نكاح الامهية رحل على لسان نبينا والمباح لا ينكره الرسول ولا يصح بدعيه
 او بانه متاذه منه وقد رفته الله تعالى عن هذه المنزلة واعلوه عن كل منقصه ومد
 ولو كان نافر من الجمع بين بنته وبين غيرها بالطباع التي تنفر من الحسن والقيح
 لما جاز ان ينكره بلسانه ثم لما جاز ان يبالغ في الانكار ويعلم به على المنابر وفوق
 رسال الشهاد ولو بلغ من ايلامه لقلبه كل مبلغ فاختص هو من العلم والكلم
 ووصفه الله تعالى بانه من جميل الاخلاق وكرم الاداب ينافي ذلك ويحيله
 ويمتنع من اضافة اليه وتصديقه عليه واكثر ما يفعل مثله عليه السلام في الا
 اذا ثقل على قلبه ان يعاتب عليه ثم ويكلمه العدل عند خضيا على وجه جميل ويقول
 اما شيخ كفته از انجد انك حضرت امير با حضرت زهرا رخش نموده از خانه بر آرد بمسجد قده الخ
 پس جوابش انك شيخ صدوق ابن بابويه عليه الرحمه و در كتاب غسل الشرايع بعد ذكر روايتي كه
 مشهور است مضمون اين روايت است گفته ليس هذا الخبر عندى بمعتد ولا هو لى بمعتد
 في هذه العلة لان علياً وناطمة ما كان يقع بينهما كلام يحتاج رسول الله الى الاصلاح
 بينهما كلام لانه عليه الصلوة سيد الوصيين هي سيدة نساء العالمين يقتديا
 بنبي الله في حسن الخلق ولكنى اعتمد في ذلك على ما حدثني به اخذ بن الحسن القطان
 قال حدثنا ابو العباس احمد بن محمد بن يحيى بن زكريا قال حدثنا ابو الحسن العبدى عن سليمان
 بن مهران عن عبيدة بن ربيعة قال قلت لعبد الله بن عباس لم كفى رسول الله علياً
 ابا تراب قال لانه صاحب الارض و حجة الله على اهلها بعد و به بقاءها واليه سكونها
 باقى حاصل انما اين خبر نزد من معتد نيست و نه آن معتقد من است زيرا كه على و طايفه چنان

۲۶۲

ص
 في باب العلة التي من
 اجلها كثر رسول الله
 علياً ابا تراب

چنان بودند که در میان ایشان کلامی واقع شود که رسول خدا ص محتاج با صلاح آن گردد زیرا که حضرت
 علی سید و سیاست و حضرت فاطمه زهرا علیها السلام سیده زنان عالمیان است پروردی میکنند
 پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله و سلم اما آنچه گفته حضرت موسی بکم بشریت بر حضرت مارون که
 نبی مقرب خدا بود غضب نمود پس دلیل غلط فیهی اوست زیرا که غضب حضرت موسی و حقیقت
 بر امت عاصی خود بود نه بر حضرت مارون چنانچه مولانا محمد باقر مجلسی ص در کتاب حق یقین فرموده
 در قرآن بسیاری از معاصیات با رسول خدا صلی الله علیه و آله نسبت غرض از آن تهدید و تاراج
 دیگران است و ازین قبیل است آنچه از حضرت موسی ص صادر شده در سبیکه بسوی قوم خود بر
 و ایشان عبادت گو ساله کرده بودند از ادائن الواج و سریش مارون را گرفتند و پیش
 کشیدن با آنکه میدانست که مارون خود تقصیری ندارد و آنکه بر قوم ظاهر شود شناخت
 عمل ایشان و مانند عتابی که حضرت عیسی کرد که آیا تو گفتی با مردم که مرا و مادر مرا خدا
 بدانند با آنکه میدانند که او تکلفه است و مثل این بسیار است اما آنچه گفته لیکن در روایت
 شیعه و سنی صحیح و ثابت است که این امر خیلی بر ابوبکر شاق آمد و امیر المومنین علیه السلام شفیع
 خود ساخت تا آنکه حضرت زهرا ص از او شنود شد پس رضای حضرت فاطمه ص از ابوبکر کذب
 صحیح است و همان شفیع زیرا که در بعضی جواب طبع و از دهم از صحیح بخاری حدیثی نقل کرده
 شد در آن حدیث واقع است فغضبت فاطمة بنت رسول الله ص و هجرت ابابکر
 فلم تزل مهاجرة حتى توفيت عاشت بعد رسول الله ص سنة اشهر و در حدیثی
 دیگر که در صحیح بخاری و عزوه غیر مذکور است واقع است فوجدت فاطمة ص عطابی بکرم
 في ذلك فهجرت فلم تكلمه حتى توفيت عاشت بعد النبي ص سنة اشهر و این حدیث در صحیح
 مسلم در کتاب جهاد نیز مذکور است و عدم تکلم حضرت تا آخر حیات با ابوبکر و مهاجرت او دلیل
 صحیح است بر غضب حضرت است و شیخ عبدالحق دهلوی در شرح مشکوٰۃ در ترجمه روایت
 بخاری گفته پس در غضب آن فاطمه پس بجزان کرد ابوبکر را پس همیشه بود هجرت کننده مراد را
 تا آنکه وفات یافت و در تقریر اشکالی که گذشته گفته چهارم از غضب آنکه با سید
 و تازنده ماند مهاجرت کرد ابوبکر را انتهى این مهاجرت حضرت از ابوبکر دلیل سلب اسلام او
 بر جای استحقاق خلافت زیرا که در صحیح بخاری مذکور است لا یحکم المسلم ان یهجرا مناه
 فوق ثلثة لیال معنی حلال نیست مسلمانى را که هجرت کند برادر خود را زاده از سه شب پس

۲۶۵

ص

ص

ط
الفصل الثالث من کتاب
الغنی من کتاب الجهاد

ص

ص
آنر فصل اول در بحث
فک جزو سادس عشر

اگر حضرت ابو بکر مسلم میدانست چگونه تا آخر حیات خود از مهاجرت می فرمود و این را
 در شرح نهج البلاغه از ابو بکر هر سه نقل کرده که او گفته حدیثی المومل بن جعفر قال حدیثی
 عن ابن عمیر بن عوف بن اود بن المبارک قال اتینا عبد الله بن موسی بن عبد الله بن الحسن
 و نحن ارجوز بن الحج فی جامعه فسالنا عن مسائل و کنت انا احد من ساله فسالته
 عن ابی بکر و عمر فقال سئل جدی عبد الله بن الحسن عن هذه المسئلة فقال کانت امی
 صدیقة بنت فوسل و ماتت و هی غضیبه علی اذان فخر غضاب لبعضها التی بعد من
 اما آنچه گفته بلکه شیخ عبد الحق در شرح مشکوٰۃ نوشته است که ابو بکر صدیق بعد ازین قضیه بخانه
 فاطمه رفت الی قول و حضرت زهرا را منی شد پس عجب است از شیخ عبد الحق که خود در شرح
 مشکوٰۃ گفته که غضب آنحضرت امتداد کشید تا زنده بود مهاجرت نمود ابو بکر را و باز این دو
 کاذب را ذکر کرده و از قول خود که موافق صحاح اوست کلمه غفلت در زبده مگر آنکه گویند که
 چون شیخ عبد الحق این مضمون را بعضی از روایات منسوب ساخته و گفته و در بعضی روایات
 آمده است که چون واقع شد میان ابو بکر و فاطمه رخساره آنچه واقع شد رفت ابو بکر نزد فاطمه
 و استاء بر او در گرمی آفتاب الخ فرشتش افتاد برین روایت است بلکه تلخیص
 است پس البته اعتراضی بر او وارد نخواهد شد لیکن سخفان عقل مخاطب زیاده تر ظاهر خواهد
 شد که بروایتی که خود عبد الحق اشاره بتضعیف آن کرده با وصف آنکه روایات صحاح تکذیب
 آن میکند احتجاج کرده اما آنچه گفته در فصل الخطاب بروایت بیعتی از شعبی نیز همین قصه
 مروی است پس بدانکه روایت شعبی قابل اعتبار نیست بحد و بر اول آنکه او از دشمنان
 حضرت امیر المومنین علی بن ابیطالب علیه السلام بوده چنانچه در محل خود ثابت شده و در نقض باب
 بیعتش گذارش آمد و دوم آنکه شعبی این روایت بطریق مرسل مذکور ساخته چنانچه ابن حجر
 در فتح الباری شرح صحیح بخاری تصریح باین معنی نموده و در بیان اشکال غضب حضرت فاطمه
 گفته فان ثبت حدیث الشعبی زال الاشکال انتهى یعنی اگر ثابت شود حدیث شعبی زایل
 کند اشکال را و مصدر گردانیدن این جبراین قضیه را بحر فایان شرطیه دلیل است بر اینکه حدیث
 شعبی ترد او ثابت نشده و این قول ابن حجر چنانچه دلالت بر عدم ثبوت حدیث شعبی میکند
 همچنان بر عدم ورود حدیثی صحیح درین باب غیر از طریق شعبی نیز میکند زیرا که اگر غیر از طریق
 حدیثی صحیح مروی می بود این حجر در مقام بهره ازاله اشکال البته ذکر میکرد و سوم آنکه این

ص
نخل ثانی باب الفی
من کتاب الجهاد

۲۶۶

ص
۴۴
اما آنچه گفته در روایات ابن سنی
در بیان الجوه و کذب انما یحیی شیخ
شکوه و در حدیث شعبی قابل اعتبار نیست
اول سنن ابن سنی روایت کرده
و در فتح الباری شرح صحیح بخاری
تصریح باین معنی نموده و در بیان
اشکال غضب حضرت فاطمه
گفته فان ثبت حدیث الشعبی زال
الاشکال انتهى یعنی اگر ثابت شود
حدیث شعبی زایل کند اشکال را و
مصدر گردانیدن این جبراین قضیه
را بحر فایان شرطیه دلیل است بر
اینکه حدیث شعبی ترد او ثابت
نشده و این قول ابن حجر چنانچه
دلالت بر عدم ثبوت حدیث شعبی
میکند همچنان بر عدم ورود حدیثی
صحیح درین باب غیر از طریق
شعبی نیز میکند زیرا که اگر غیر
از طریق حدیثی صحیح مروی می بود
این حجر در مقام بهره ازاله اشکال
البته ذکر میکرد و سوم آنکه این

این روایت سنائی روایت صحیح بخاری و صحیح مسلم است که است دعوی اجماع خود بر قبل این
 بود و صحیح دار ز پس روایت سنائی صحیح که صحیح است چگونه مقبول شود و آنچه بعضی هستند تفکر
 از صحیح الفاظ حدیث صحیح کرده گفته اند که مراد آنست که جناب فاطمه در مال میراث کلام نفرمود پس
 آنرا خود منصفین اهل سنت رد کرده اند چنانچه این حجر در فتح الباری بعد نقل این تاویل از ترمذی گفته
 و تصدیه البیاسی بان قرینه قوله غضبت تل علی انها استغفرت من الکلام مطه و کذا لکنه و در شرح
 شرح صحیح بخاری سلطوت فحیرت ابابکر و لم تنزل مهاجرة حتى توفیت هذا اللفظ
 برده ما حکاه الترمذی عن شیخه علی بن عیسیٰ انها لم تکلمه فی هذا المیراث خاصة انتی
 و محتمل نماند که این همه روایاتی که مخاطب درین جا ذکر کرده یعنی روایات مدارج و کتاب لوفاء و غیره
 شرح مشکوٰه و ریاض النضره و فصل الخطاب کتاب الموافقة ابن السمان همه منسخت در روایت
 یکی روایت شعبی و دیگری روایت اوزاعی چنانچه از رجوع باین کتب ظاهری شود چه در مدارج
 اوله روایت شعبی از وفاء بیعتی آورده و بعد آن در روایت از ریاض نضره آورده که یکی روایت
 شعبی است و دیگری روایت اوزاعی و بعد آن روایت فصل الخطاب آورده که مخاطب آنرا از
 بیعتی از شعبی گفته در روایت وفاء بیعتی هم همان روایت شعبی است و صاحب ریاض النضره دو
 روایت ذکر کرده یکی روایت شعبی و دیگری روایت اوزاعی و روایت فصل الخطاب خود همین
 روایت شعبی است که ما صرح به الخطاب روایت کتاب الموافقة روایت اوزاعی است و عدم ثبوت
 روایت شعبی واضح شده در روایت اوزاعی هم لاین اعتماد نیست چه علاوه بر آنکه روایات صحیح
 کذب آن یکند آنهم مثل روایت شعبی مرسل است چنانچه در ریاض النضره مذکور است عن اکوذا
 قال بلغنی ان فاطمة بنت رسول الله م غضبت علی ابی بکر فخرج ابو بکر حتى قام
 علی بابها فی یوم حار شمساً ابرح مکانی حتی ترضی عنی بنت رسول الله فدخل علیها
 علی فاقسم علیها الترضی فرضیت خیرها ابن التان فی الموافقة انتی و پر ظاهر است که
 اوزاعی نام راوی که باو این حکایت روایت کرده ذکر نکرده این قدر گفته که مراد این روایت است
 پس این روایت بدون ثبوت اعتماد و فوق این و جمله لیاقت اعتماد ندارد و کذب صحیح آنرا
 علاوه بر این است و مقام حیرت نیست که مخاطب درین مقام روایات موضوعه فصل الخطاب و
 ریاض النضره را درین جا معتقد و محبت الله با و صغیر که خود علمای او در ثبوت بعضی از آن کلام دارند
 و هنوز شک و ریب در آن می نمایند و صحیح او هم کذب آن می نماید و روایات همین فصل الخطاب

ص ۱۰۰ کتاب فزول
 ص ۱۰۰ کتاب فزول

۲۶۶

ص ۱۰۰
 ذکران فاطمة لم تمت الا
 عن الفصل التاسع من
 الاول من القسم الثاني

در بابش المنقره را که در باب او عامی حضرت فاطمه هبه فدک را سابقا گفته بنظر بصیرت نمی بیند
 و بر ملاکتذیب آن میکند و از مقررات شیعه میداند و از غایت وقاحت میگوید که اصلا در کتاب نیست
 موجود نیست و این طرفه ماجراست که در بابش المنقره اگر چه روایت او عامی هبه فدک بنحاصله چند وقت
 از روایت موضوعه رضا مذکور است لیکن در فصل الخطاب این هر دو روایت نهایت متقارب است یعنی
 در یک صفحه هر دو روایت مذکور است پس نهایت عجیب است که چنان از این قطع نظر کرده لیکن عجم
 تدرین ولی سبالاتی باعث بر این کاذب و خرافات و انکار و انحرافات می شود اما آنچه گفته اما اما می
 پس صاحب مجله ایستالکین و غیره از علمای ایشان روایت کرده اند الخ پس جماعت است که ما
 مجله ایستالکین و صاحبش را نمی دانیم و نمی شناسیم و مخاطب هم با وجود اینکه اسامی اکثر علمای
 شیعه و تصانیف ایشان در باب سوم ذکر نموده نام مجله ایستالکین و صاحبش را مذکور نکرده پس
 روایت چنین کتابی که علمای امامیه آنرا و مصنفش را نمی شناسند بر ایشان محبت آوردن دلیل
 کمال جهل و نادانی است از ادب علم مناظره و هر گاه که محال صاحب کتابی که نامش برده بود چنین باشد
 حال غیره از علمای امامیه که نامشان برده و بعضی نوشتن همین لفظ گفته نموده بر آن قیاس بگیرد
 و همچنین است حال قول که بعد تمام عبارات منسوبه کتاب مجله ایستالکین گفته این است عبارت مرویه
 در مجله ایستالکین و دیگر کتب معتبره امامیه پس آنچه بعد از این روایت تفریح نموده گفته و از بیعبارت
 صریح استفاد شد الخ قابل جواب نباشد اما آنچه گفته در اینجا نیز باید دانست که علمای شیعه چون در
 کعبه غیر قبض موجب و کس نمی شود پس حضرت زهراء پر او غضب می آمد و ابو بکر را چه تقصیر ناچار
 در زمان ما علمای ایشان نیز دعوی نیز انتقال نموده دعوی دیگر بر آوردند و طعن دیگر تراشیدند
 که آن طعن چهاردهم است پس کذب محض همان حرف است و مخاطب لازم بود که برای تصدیق این
 قول خود نام آن علمای زمان خود که ازین دعوی انتقال نموده دعوی دیگر تراشیده اند در اینجا
 مذکور میکرد تا نظر بحال ایشان کرده میشد که قول ایشان محل اعتماد است یا نه و چون از نام آنها نشانی
 نداده این قول او قابل جواب نباشد و عجیب است آنکه درین کلام از کمال وقاحت خود استیفاء که
 بطلان غضب حضرت زهراء برای بزرگ کند چنانچه قول او پس حضرت زهراء پر او غضب مدبران اول
 ولیکن چون این معنی بر روایت اصح صحاح الهست ثابت شده از دست باز کردن او هیچ فائده جز
 ضحیعت و رسوا محاصل نخواهد شد و هر گاه که ما از ابطال اقوال این منحل و ضلال طریقه شدیم خود هستیم
 که تحقیق آن پروا داریم که فدک چه بود و محاصل آن چه قدر بود پس بدانکه این مجله در فتح اسلامی

فتح الباری شرح صحیح بخاری گفته اند که در فتح الغار والذال الملهمة بعد ما کافی است
 و بینای بین المدینه ثلاثه مراحل و کانت لرسول الله صلی الله علیه و آله خاصه یعنی آن شهر است بسیار
 سه مرحله از مدینه بود و خاصه برای رسول خدا و شیخ عبدالحق هروی و صاحب الباطل گفته اند که
 قریه ایست از قریات خیبر و قاضی نور الله شوشتری در کتاب باحق الحق و در کتاب مجالس المؤمنین
 از معجم البلد ان یا قوت حموی نقل کرده که او گفته مذکور است در مجاز میان آن و مدینه دو روزه
 راه است و بعضی گفته اند سه روزه و این قریه در سال هفتم از راه سلج بر نفس بدست آنحضرت آمده
 بود و در آن چشمهای آب روان و درختهای فرا بسیار بود و مولانا محمد باقر مجلسی شرح در کتاب
 حیره الطوب و در مدینه طویل آورده که حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله با اهل مذکور معامله نمود که هر سال بیست
 و چهار هزار دینار بدهند که بحساب این زمان تقریباً سه هزار و ششصد تومان باشد انهمی اما
 میگویند که بحساب هندستان یک لک است هزار و پیر می شود و او در سن خود بعد
 روایت خبر که مخالف از مشکوه نقل کرده آمده قال ابو یوسف یوسف بن عمر بن عبد الله
 الخالدی و غلته ای غلته قد ذکره یوسف بن الفتح بن ابراهیم **قال عن جده**
 انک یومئذ اسلی الله علیه و آله و سلم و غلته ای غلته قد ذکره یوسف بن الفتح بن ابراهیم
 ندان پس خلاف نیست یغیر شود همچو اسپین طعن است و بیست اولی دعوی و صاحب
 از حضرت زحران باز اثبات آن دعوی است با کتابی از کتب معتبره این است
 بیوت باید رسانید بعد از آن جواب باید طلبید و قوم آنکه وصیت باطل شیعه سنی اجت
 میراث است پس در مالیکه میراث جاری نشود و وصیت چه قسم جاری خواهد شد زیرا که وصیت میراث
 هر دو انتقال تک بعد الموت اند و بعد الموت انبیاء مالک هیچ چیز نمی مانند بلکه مال ایشان مال خدا
 می شود و در اصل بیت المال میگردد و سرورین است که الانبیاء را بشهرون لکامع الله پس هر چیزی را
 که در دست ایشان افتد عاریتند امید اند و بان منتفع می شوند و لهذا از کوه بر ایشان واجب نمی
 شود و نه ادای دین از ترکه ایشان واجب میگردد و در مال عاریت بالبدیهه وصیت کردن و میراث
 دادن ناقض نیست و چون عدم توریث در مال انبیاء بروایت معصومین باقطع ثابت شد عدم
 تقاضو وصیت بطریق اولی بموت رسید زیرا که توریث بر اتساق قوی است از وصیت و وصیت
 بر اتساق ضعیف است از توریث نسو هم آنکه وصیت برای شخصی بالمخمس و قتی درست
 می شود که سابق از آن بر خلاف آن وصیت افسوس صادر نشده باشد و در اینجا لفظ ما ترکتا

این کتاب در سنن ابوداؤد
 در کتاب طهارت است
 در کتاب طهارت است
 در کتاب طهارت است

خلداول

صدقه کار خود کرده زفته است و جمیع ترو که پیغمبر و صفائی بیجان اند کردید گنجایش و وصیت نامند
 چنانچه اگر با عرض و وصیت واقع شده باشد انوکیز بر آن اطلاع نشد و ترو او
 بیوجب شایان نبوت نرسیده او خود مغذور شد آیا حضرت امیر علیه السلام را در وقت خلافت
 خود چه عذر بود که آن وصیت اجباری نفرمود و دستور سابق در فقر او مساکین و ابن السبیل تقسیم
 می نمود اگر حقه خود را در راه خدا صرف کرد حسنین و خواهران ایشان را چرا از میراث مادر محروم ساخت
 شیعه ازین سخن چهار جواب گفته اند هر چهار را باطلی که در آنهاست نوشته می آید **اول** آنکه طبیعت
 مفضوب را با زخمی گیرند چنانچه حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله مفضوب خود را که در کعبه داشتند بعد از آنکه
 نگرفتند و درین جواب سبیل است زیرا که خود در وقت خود عمر بن عبدالعزیز فک را بجزوت امام
 محمد باقر ع و او ایشان گرفتند و در دست ایشان بود باز خلفای بنی عباسی بر آن تصرف شدند
 تا آنکه در سنده و صد و بیست ماسون عباسی بمامل خود قسیم بن جعفر نوشت که فدک را با ولاد فاطمه بده
 در وقت امام علی رضا اگر نقد باز متوکل عباسی بر آن تصرف شد بعد از آن مقتدر و آن نمود باز
 ملحق تصرف شد از مقتدر و آن نمود چنانچه قاضی نورانی در بحال المومنین تفصیل ذکر نموده
 پس اگر طبیعت مفضوب را نمی گیرند این حضرات چرا گرفتند و نیز حضرت امیر المومنین علیه السلام خلافت
 مقصوب را بعد از شهادت عثمان چرا قبول نموده و حضرت امام حسین علیه السلام خلافت مقصوب را
 از زیر پلید چرخوان تزع شد و منبر شهادت گردید **جواب دوم** که شیعه گفته اند آنست که
 حضرت امیر اقداب حضرت فاطمه نموده از فدک منتفع نشد و درین جواب سهر خلیل است زیرا که بعض
 اند که فدک را گرفتند و آن منتفع شدند چرا اقداب حضرت فاطمه زهرا نموده نیز این اقداب عرض
 بود باینکه فرض بود آنکه دیگر هر ترک فرض نموند و اگر نبود حضرت امیر چرا برای نقل ترک فرض کرد
 که حق بختار رسانیدن است و نیز اقداب را فعال اختیار پیشخص میباشند در افعال اضطراری
 اگر حضرت زهرا از راه ظلم و ستم کسی قدرت بر استغفار از فدک نیافت ناچار بود و در نطلوبت
 که سهر مجبوری و اجبارگی است اقداب معنی دارد و نیز اگر اقداب میفرمود خود بآن منتفع می شد
 حسنین و خواهران ایشان را چرا محروم المیراث می ساخت **جواب سوم** که شیعه گفته اند آنست
 که محروم بدانند که شهادت حضرت امیر علیه السلام برای جرفع خود نبود حسبته بود درین جواب
 نیز ظلمهاست **اول** آنکه مردمی که گمان فاسد بجزت امیر علیه السلام داشته باشند در نیمه قدیم
 همان مردم خواهند بود که در شهادت ایشان در باب هب با وصیت نموند و آن مردم در زمان

در زمان خلافت حضرت امیر مود بود و از کفر فتن در زمان خلافت خود آنها چه قسم اینست را فرستادند
 و دوم آنکه چون بعضی از اولاد حضرت امیر گرفتند نیز نوبت و خوارج را توهم شده باشد که شهادت
 حضرت امیر برای جبر نفع بود و خود بود بلکه در زمین و ملک مانع نفع اولاد بیشتر است که می تواند نفع خود پس
 می بایست که اولاد خود را نیز وصیت میفرمود که هرگز این را نتوانند گرفت تا در شهادت من نقل نیاید
 و نیز بر اولاد او را در اوقات مانع گرفتن میشد یکی اوقات بجزرت زهره دوم اوقات بجزرت امیر و چنانچه
 چهارم از طرف شیعه آنکه این همه بنا بر تفسیر بود و درین جواب نقل آنست که هرگاه که امام خروج
 فرماید و جنگ و قتال مشغول شود او را تفسیر حرام میگرد و چنانچه در سبب جمیع امامیه همین است
 و لهذا حضرت امام حسین هرگز تفسیر نفرمود و جان خود را در راه خدا صرف کرد پس در زمان خلافت
 حضرت امیر اگر تفسیر میفرمود مرکب حرام میشد سزا دادند من ذلک با قطع نظر از نهر در کتاب شیخ الطبرانی
 شیخ ابن مطهر علی چیزی گفته است که بسبب آن اشکال از بیخ و بن برکنده شد و اصلاحی طعن
 بر ابو بکر نامند و همانند عطف فاطمه ابابکر میگوید کتب لها کتابا و دره اعلیها پس بر تقدیر صحت
 این روایت هر دعوی که بر زهره ابو بکر بود خواه میراث خواه همه خواه وصیت ساقط گشت پس
 شیعه را هیچ دعوی جای طعن نامند باقی نامند اینجا و شبیه که اکثر بخاطر شیعه سنی میگذرند شبیه
 اول آنکه هر چند دعوی میراث و دعوی همه که از حضرت زهره بود وقوع آمد نزد ابو بکر قبوت نرسید
 اما اگر مرضی حضرت زهره اگر فتن ناک بود پس چرا ابو بکر استادگی کرد و بخدمت ایشان گذراند
 تا این گفتگوی بخش در میان نمی آمد گو بصلح و سخا انجامیده باشد رفع این شبهه آنست که ابو بکر
 را درین مقدمه بتلای فطیم پیش آمده بود اگر استر عنای خاطر مبارک حضرت زهره مقدم میشد
 بود و بر زهره عظیم درین راه می یافت اول آنکه مردم یقین گمان می بردند که تظیف در راه
 مسلمانان تفاوت حکم میکند و رعایت می نماید و بی ثبوت دعوی برود از آن دعای اثبت
 حواله میکند و از دیگران که موام الناس از اثبات دعوی و شهود و گواه خاطر خود می خواهد و این
 گمان بد موجب فساد عظیم بود درین تا قیام قیامت دیگر قضاة و حکام این دستور العمل را
 پیشوای کار خود می ساختند و با بجا مانده و مسالمة و جانب مدارها باین دست آورید و وقوع
 می آمد و هم آنکه در صورتیکه حضرت زهره این زمین لبرقی ملک میداد و ملک و ارث
 و حقیقت ملک مورث است زیرا که خلافت نیابت اوست پس اعاده این زمین که مورث
 رسول بود بیک مائتر گناه صدقه در خانه ای رسول لازم می آمد تا آنکه از جناب پیغمبر شنیده

بود از الحاق فی الصدقه تا کلب بود فی قیسه این حرکت عظیم از ابو بکر هرگز ممکن نبود که صدور را بر
 و همزه این دو وجه دینی و جوی دیگر هم بود و نبوی که در منصورت حضرت عباس و از واج مطهرت
 نیز از آن خطاب کرده برای خود همین قسم زمینها و دیهات میخواستند و کار بر ابو بکر تنگ میکردند و
 اگر این را مصالح را رعایت میکرد و این را مقدم میساخت حضرت زهراء آزرده میشد ناچار بحکم
 عدالت نبوی که المؤمن اذا ابتلی بلیتین اتقوا هوانها من شق را اختیار نمود زیرا که تدارک این
 ممکن بود چنانچه واقع شد و تدارک آن شق امکان نداشت و باعث فساد عام بود و درین **شبهه دوم**
 آنکه چون در میان ابو بکر و حضرت زهراء بابت نیمه مدیصلح و صفا انجامید دروغ که درت بنجوبه
 حاصل گردید چنانچه از روی روایات شیعه و سنی ثبوت رسید پس باعث حبسیت که حضرت
 زهراء را در اوج حضرتش ابو بکر بر جنازه شد و حضرت امیر ایشانرا شبها شب بموجب وصیت
 ایشان دفن فرمود در غایت این شبهه آنکه این وصیت حضرت زهراء بنا بر کمال قسرت و حیا بود چنانچه
 مرویست بروایت صحیح که حضرت زهراء در مرض موت خود فرمود که شرم دارم که مرا بعد از موت بی پرد
 و حضور مردان بدون آرزو عادت آن زمان چنان بود که زمان برای پرده بستور مردان بدون
 می آوردند اما بنت عمیس گفت که من در حبشه دیده ام که از شاخهای خرما غشی با تکه کجاده می سازند
 حضرت زهراء فرمود که بجزورین ساخته بن بنا اسما آنرا ساخته زهراء نمود بسیار خوشوقت شد و تبسم
 کرد و هرگز او را بعد از واقعه آنحضرت خوشوقت و تبسم ندیده بودند با اسما وصیت کرد که بعد از مرگ
 مرا غسل دهی و علی با تو باشد و دیگری را گذاری که در آید پس بجهت حضرت امیر کسی را بر جنازه
 حضرت زهراء نطلبید و بقولی حضرت عباس چندی از اهل بیت نماز گذارده هم در شب دفن
 کردند و در بعضی روایات آمده که روزی دیگر ابو بکر صدیق و عمر فاروق و دیگر اصحاب که بخانه علی مرتضی
 بجهت تعزیت آمدند شکایت کردند که چرا ما را خبر نکردی تا شرف نماز و حضور درمی یا تقیم علی مرتضی
 گفت فاطمه و وصیت کرده بود که چون از دنیا بروم مرا شب دفن کنی تا چشم نامحرمان بر جنازه
 من نیفتد پس بموجب وصیت وی عمل کردم اینست روایت مشهوره و در فصل الخطاب آورده
 که ابو بکر صدیق و عثمان و عبد الرحمن بن عوف و زبیر بن العوام وقت نماز عشا حاضر شدند و رحلت
 حضرت فاطمه علیها السلام در میان مغرب و عشا شب شنبه سوم ماه مبارک رمضان بود آنشاه از
 رات سرور در جهان بوقوع آمده بود و سنین عمرش بت و هشت بود ابو بکر بموجب گفته علی مرتضی
 پیش امام شد و نماز بروی گذارد و چهار تکبیر بر آورد و دلیل عقلی بر آنکه حاضر کردن ابو بکر بر جنازه حضرت

حضرت زهراء از همین جهت بودند که در دست و پا خوشی است که اگر بنا بر کورت و ناخوشی باشد
 ازین جهت خواهد بود که ابو بکر بر دی نماز گذارد و این بر خود دست نمی شود زیرا که با جماع مؤمنین
 از شیعه و سنی چون خواجه امام حسن را آوردند امام حسین بسعید بن العاص از جانب معاویه امارت
 داشت اشاره کرده فرمود که اگر سنت جد من بر آن بودی که امام خواجه امیر باشد هرگز ترا پیش نمیکردم
 پس معلوم شد که حضرت زهراء بنا بر پاس نماز ابو بکر این وصیت فرموده بود و الا حضرت امام حسین
 وصیت حضرت زهراء چه قسم بعجل می آورد و ظاهرست که سعید بن العاص هزار مرتبه از ابو بکر کمتر بود و
 ایافت امانت نماز و حرف شمشاه بود که جناب پیغمبر پدر بزرگوار حضرت زهراء ابو بکر را پیش نماز جمیع
 مهاجرین و انصار ساخته تا کید تمام این مقدمه را پرده خسته چه جمال است که حضرت زهراء درین وقت
 این واقعه از یاد رفته باشد **اقول** این طعن در هیچ کتابی از کتب شیعه که در طاعت است
 اخبار ایشان تصنیف نموده اند دیده نشد چنانچه **قول** او که دعوی وصیت از حضرت زهراء بازتاب
 آن دعوی بشهادت کتابی کتب معتبره اهل سنت اشیعه ثبوت باید رسانید بعد از آن جواب
 باید طلبید صدق است بالجمله هر گاه علمای اهل حق این طعن را نکرده باشند این طعن
 بی جواب آن بی سود و ماردفع جواب آن غیر لازم اما **نسخه کفتمه** دوم آنکه وصیت با جماع شیعه
 و سنی اخت میراث است پس باطل میکند آنرا قول ابن حجر که در سواعق محرقة در حدیث رسول
 لعلی بنعلی رسول الله و سیف و هولا یجل له الصدقة گفته و من اثبات آن در کتاب علمای
 و لا صدقه تلامز بل بطریق الوصیه نه الیه علی ماورد انهمی صاحب آنکه جواب از حدیث رسول
 حدیث سخن لا نورث و ترکناه صدقه آنست که بدستیکه و رفع نکرد ابو بکر بنعلی بنعلی رسول
 را بعلی از روی میراث و نه از روی صدقه بلکه بطریق وصیت رسول خدا بنا بر آنچه وارد شده است
 اما **نسخه کفتمه** پس هر چیز را که در دست ایشان افتد عاریت خدا میداند الی قوله در ال عا
 بالبدیهه و وصیت کردن و میراث دادن ناقض نیست کافی است در جواب آن نسخه بعضی از علما
 شیعه افاده نموده است قال و لو لم یکن النبی ما لکان لزم امر کتاب النبی امر امر مالانہ
 قد تصرف فی بعض جوادیه بملک الیمن وقد نصر الله تعالی بکونها ملکاً له حيث قال
 یا ایها النبی انا اخلنا لک زواجک لانی ایتنا جوه من و ما ملکک یمینک و
 ایضا یلزم ان یکون اعتاق النبی صلی الله علیه و آله و سلم و صدقانه عبثاً غیر نافع لک لانه
 قد تصرف فی ملک غیره و ایضا یکن بد قوله تعالی و وجدک عاتقاً و اذ غننا لانی

۳۰۴

بدون الملك محال اما آنچه گفته در نجا لفظ ما تر كناه صدقه نماز خود کرده زفته است پس
 جوابش آنکه در صورت فرض صحت صدق این کلمه از حضرت رسول خدا ممکن است که گفته شود که مراد
 از لا نورث ما تر كناه صدقه آنست که ما بجهت صدقه فی حلال حیاتنا لا نورث و ملا علی قاری در شرح مشکوٰۃ
 در شرح این حدیث گفته و بروی صدقه بالنصب هو کذا لکن نسخه اما آنچه گفته اما حضرت امیر را
 در وقت خلافت خود چه عذر بود که وصیت جاری نفرمود پس بدانکه این اعتراض را در ذیل طعن
 سیزدهم اگر ذکر میکرد مناسب آن می داشت چنانچه دیگر علمای اهل سنت ذکر کرده اند و این قدر نمی
 فهمد که خود گفته که این طعن چهاردهم علمای زمان ما تراشیده اند و این اعتراض جواب آن در کتب
 قدیمه موجود است پس اگر این اعتراض با این طعن دلیل خطا است و بهر کیف جوابش آنست که حضرت
 امیر المؤمنین علی بن ابیطالب علیه السلام را آنقدر قدرت و استقلال حاصل نشده بود که جمیع بدعات
 اصحاب ثلثه را رفع نماید و چنانچه سید مرتضی علم الهدی در جواب فاضل القضاة گفته تا ما عاذا ذکرة
 من زلنا ویر المؤمنین فذلک لنا فی الامر الیه و استدلاله بذلك علی انه لم یکن الشا
 هبا فالوجه فی ترک ذلک هو الوجه فی قرار احکام القوم و کفایه من نقضها
 و تغییرها و قد بینا ذلک فیما سبق و ذکرنا ان کان فی انتهاء الامر الیه فی بقیة من التقیة
 التهیئة و فی قول الباری شرح صحیح بخاری مذکور است قوله و ما انتقم لنفسه خاصة فیه تراکم
 التمس و ان کان الحاکم مستلما من ذلک بحيث یومن منه الخیف علی المحکوم علیه لکن
 لحکم المادته و الله اعلم یعنی در قول راوی که انتقام گرفت رسول خدا برای نفسش بریف خود
 تا صدق دلالت ندارد بر ترک حکم برای نفس خود اگر چه حاکم ممکن باشد ازین معنی بجهت که ما یومن باشد
 و طعن سیزدهم علیه بجهت عصمت او لیکن برای قطع مآذنه توهم ترک فرمود و سید مرتضی در شرح مشکوٰۃ
 از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام نقل کرده که آنحضرت فرمود لایجاب المرء بتأخیر حقه انما یجاب من اخذ
 بالیس له یعنی عیب کرده نمی شود شخص تاخیر گرفتن حق خود بخراش نیست که عیب کرده می شود
 و اگر گرفتن چیزی که حق او نیست و بهر کیف چون بروایات کتب معتده نسبت به نجات و ضوح ثابت
 شده که جناب امیر فدک را حق حضرت فاطمه میدانست تا آنکه شهادت هبه فدک بحضرت فاطمه نزد
 او بگردد پس اهل سنت را که استقامت و عدالت آنحضرت دارند نیز لازم است که از ترک فدک
 و ندادن آن بحسین علیها السلام جوابی بدهند همان جواب را از طرف شیعه مقبول باید نمود +
 اما آنچه گفته عمر بن عبدالعزیز در وقت خود فدک را بحضرت امام محمد باقر و ادا ایشان گرفتند

ص
 ههنا نقاب رسول الله
 قبل مناقب ایش

ص

۲۸۴

ص
 در بیان مناقب ایش

و در دست ایشان بود و همچنین آنچه گفته تا آنکه در سینه و دست و بست مامون عباسی بجامل خود
 قسم بن جعفر نوشت که فدک را با ولاد فاطمه بده و در نوبت امام علی رضا اگر فتد پس منافی آنست
 آنچه خود در عاصیه همین قول از شرح معاصد نقل کرده و آن نیست و المذکور فی کتب التواریخ
 آن فدک کانت علی ما قتره ابو بکر الی زمین معاویه ثم اقطعها مروان بن الحکم و جسد مروان
 لابنه عبد العزیز و عبد الملک ثم لما ولی الولید بن عبد الملک و هب عمر بن عبد العزیز
 نصیب الولید و کذا سلیمان بن عبد الملک فصار کلها للولید ثم قتها عمر بن عبد العزیز یا
 خلافته الی ما کانت علیه ثم لما کانت سنه عشرين و مائتین کتب المامون الی عامله قثم
 بن جفران یرد فدک الی اولاد فاطمة فدفعها الی محمد بن الحسن بن زید بن علی بن الحسین بن علی
 ابیطالب محمد بن عبد الله بن زید بن الحسین بن زید ليقوموا بها و اهلها و عند ذلك من
 قشع المامون انتهى ازین عبارت ظاهر میشود که فدک در دست حضرت امام محمد باقر و امام رضا کما
 تیماده و همچنین منافات از آن سیدی که مخاطب جواب طعن سیزدهم از شکوه نقل نموده
 تصدیق آن به دانسته زیرا که در آن حدیث از عبارت واقع است ثم صارت لعمر بن عبد العزیز
 فقال فی ذات امر منعه رسول الله فاطمة لیس لعق وانی اشهد که انی مردتها علی ما کانت
 علیه یعنی علی عهد رسول الله و ابی بکر و عمر از عبارت شرح معاصد فسق عمر بن عبد العزیز
 ثابت است زیرا که سب این عبارت عمر بن عبد العزیز فدک را از مروان گرفته و حقه خود را بولید
 هبه نموده و ظاهر است که فدک نزد اهل حق حضرت فاطمه علیها السلام بود و حسب روایت بکر
 سلیم پس گرفتن عمر بن عبد العزیز از او و آن آن بولید فسق و فحور صریح است و بحسب که
 بروایت چنین ناکسی مخاطب در ابطال هبه فدک ثابت نموده اما آنچه گفته چنانچه قاضی
 نور الله در مجالس المؤمنین تفصیل ذکر آن نموده پس جمع البش آنکه این تفصیل که مخاطب ذکر کرده
 قاضی نور الله در مجالسش ذکر نموده آری و ادن عمر بن عبد العزیز فدک را بحضرت امام محمد باقر
 البته ذکر نموده و اخذ نمودن حضرت امام رضا فدک را در آنجا مذکور نیست

۲۸۵

و ادن عمر بن عبد العزیز فدک را بحضرت امام محمد باقر علیه السلام نفسی بمخاطب
 نمی رساند زیرا که این ادن فدک یا بر سبیل استحقاق بود یا بن جهت که چون فدک ملک حضرت فاطمه
 بود لهذا بحضرت که وارث بوده رو کرد پس بنا برین کمال جور و ظلم
 ابی بکر و عمر و عثمان و دیگر اهل عدوان ثابت می شود و اگر این ادن بطریق تولیت بود

خلافت

و بحث در گرفتار شدن بطریق
نیک است نه برای تقسیم
بیان مسلمانان

تا آنروز عرف آن که زرموم خلیفه اول و اتباع او بوده بیارند پس این تولیت در حقیقت گرفتن
نزد نیست اما آنچه گفته پس اگر اهل بیت معصوب را نمی گیرند این حضرات چرا گرفتارند پس جواب
آنکه تولیت سادق علیه السلام انا اهل بیت لا شریع شیئا اتخذنا ظلالا لا یکنه بر اینکه
این حضرات سبی و کوشش و طلب بر جمیع حقوق خود که قاصبین غصب کرده باشند نمیکند نه اینکه اگر
کسی از خود باریس و هر بلز نمیکند اما آنچه گفته و نیز حضرت امیرالمومنین خلافت معصوبه را بعد شهادت
عشمان چرا قبول کرد و حضرت امام حسین خلافت معصوبه را از یزید پلید چرا خواند آن تریغ شد پس
جوابش آنکه کلام در ایمان و احوال است پس اعتراض با خلافت که ازین قبیل نیست و ابرو
نشود و توجیه عریضی که قاصبین نمودند در مجالس المومنین درین بحث ذکر کرده در آن تصریح است با
علمان ایستاده که مالی را که از اهل بیت گرفته شود آن بر جوع نمی کنیم و ظاهر است که خلافت از قسم مال
نیست که گرفته آن است و نیز شریف است نیز خلافت امریست که مصالح دین و دنیا با آن متعلق
نیست و در این مقام نیز حضرت امیرالمومنین علیه السلام فرمودند که اگر بگویم آن مشروط قیام آن است
پس چرا خلافت را بر من نهادند و ایضا فرمودند که خلافت بر من است زیرا که منم که خداوند
فرمود است و در هر چه آمده ایضا فرمودند پس بخودش است باینکه ما او مانده ایم و حضرت
حضرت فاطمه علیها السلام در ترک فدک و واجب و لازم بود تا این سوال متوجه تواند شد بلکه فدک حق و از
حضرت فاطمه علیها السلام بود و ایشان در ترک و اخذ آن مختار بودند بعضی ازین مثل جناب امیرالمومنین
علیه السلام و حضرت حسین بجهت مصالح شتی که از جمله آن این وجه بود یعنی موافقت حضرت فاطمه
علیها السلام در عدم تصرف فدک و تمام از قبض چیزیکه آنحضرت آنرا نیافته ترک آن کردند و بعضی ازین
برای اتمام حجت بر مخالفین و اظهار ظلم خلفای متقدمین بفعال متاخرین آنرا گرفتند اما آنچه گفته
حضرت امیرالمومنین برای نقل ترک فرض کردند که حق بحقدار رسانید نیست پس جوابش آنکه رسانیدن
حق بحقدار وقتی فرض است که حقدار قصد اخذ آن داشته باشد و حضرت امام حسن و امام حسین
قصد اخذ حق خود کردند بلکه اقتدا بحضرت امیرالمومنین نمودند و خواستند که از استغناء بآن صبر فرمایند
اما آنچه گفته و نیز اقتدا در افعال اختیار به شخص میباشد نه در افعال اضطراری پس مراد
از اقتدا در اینجا مشارکت و موافقت حال حضرت فاطمه است در ترک فدک و عدم تصرف در آن
اما آنچه گفته حسین و خواهران ایشان را بر مردم المیراث ساخت پس چون ایشان هم
راضی بر ترک حق خود بودند ایرادی لازم نیاید اما آنچه گفته مردمی که گمان ناسد بحضرت

حضرت امیر علیه السلام داشته باشند و نمیقدیم همان مردم خواهند بود که روایات ایشان در باب
 عهد یا وصیت نمودند پس جوایش آنکه این صراحت است بلکه معتقدان مردم که گناههای فاسد
 با حضرت داشتند این گمان بدو نهدت نالائق بر آنحضرت میکردند اما آنچه گفته چون بعضی اولاد
 حضرت امیر گرفتند نواصب و خارج را توهم شده باشد که شهادت آنحضرت برای بر ترفع با اولاد خود بود
 پس باطل است باینکه این توهم وقتی متصور می شد که شهادت آنحضرت در رسیدن فدک با اولاد
 آنحضرت هیچ تاثیری میداشت و چون معلوم است که در رسیدن آن با اولاد آنحضرت شهادت آنحضرت
 اثر نکرد این توهم و حجتی نداشته باشد اما آنچه گفته و نیز اولاد او را در واقعات مانع گرفتن می شد
 پس جوایش آنکه اقتدا واجب نبود و مصالح حسب اختلاف اوقات و اشخاص مختلف میشود
 و چون این حضرات را در آن فدک از غلغای زمان خود مصلحتی عظیم بود بعضی اظهار ظلم غلغای شده پس
 ایشان چه بدادون این غلغای فدک را با این حضرات بر کاغذ ناس ظاهر شد که فدک حق حضرت فاطمه بوده
 که پورته آنحضرت در رسید و غلغای شده و منع آن ظالم و فاسق بود و چنانچه در مجالس المؤمنین مذکور
 روایت است که معاذان قریشی منافقان شام که در حوالی عمر بن عبدالعزیز بودند با او گفتند که در
 باب رو فدک با اولاد فاطمه اعتراضی است از تو بر فعل بود و عمر و طعن است بر ایشان و نیست
 در آنست که چون عمر بن عبدالعزیز فدک را بحضرت امام محمد باقر علیه السلام تفویض نمود مردم با او گفتند
 طعن علی اشبحین لهذا این حضرات اخذ از ترجیح دادند بر ترک آن و چون در آنحضرت امیر
 و حسین این مصلحت متصور نبود لهذا این حضرات ترک آن کردند و موافقت حضرت فاطمه
 علیها السلام اختیار کردند اما آنچه گفته هرگاه امام خروج فرماید و جنگ و قتال مشغول
 شود او را تقیه حرام میگردد چنانچه در هیچ بابی است پس کذب محض و اقترای صریح است
 اما آنچه گفته و لهذا حضرت امام حسین تقیه فرموده پس بانکه تعلیل این کلام با غلغای
 سابق سمعی از جواز ندارد و کما لا یخفی مدعی است اولاً باینکه اگر فرض کنیم که حضرت امام حسین
 ترک تقیه نموده پس جهش آنست که امری خاص در حق آنجناب اراده شده که آن مخصوص مومنان
 و جوب تقیه گردید و با آنست شد آن حضرت را بر ترک تقیه این امر خاص در صحیفه آنجناب بوده باشد
 که نزد اهل حق برای بر امام صحیفه عطا شده که بر وفق آن عمل میفرماید و نیز آنجناب رسالتی است
 آنجناب را برای خروج متحقق است و در کتب فریقین بروی شیخ عبدالحق در تحصیل الکمال ترجمه
 آنحضرت گفته و همای الحسین علی السیر الی العراق فقال له ابن عباس یا ابا طالب

۲۸۶

نسخه تحمیل لعل که تمام نموده
 مولوی رفیع الدین برادر صاحب
 نجف آباد نسخه منصف است و در
 کتب نجف منصف بر موجود است

تقتل بين ذنائبك وبنائك كما قتل عثمان فلم يقبل منه فيك بن عباس قال الحسين وبيت
رسول الله في انما طهرت باسرها قال ما امرت رسول الله اتقى وانا يا بئير يا بئير يا بئير
حضرت امام حسين عليه السلام اتقى بانزله وواجره اشرفه بعمل آورد مخالفت جوب تقية كه شرط بشر و طي
كرد و نجابت شده نيست چنانچه جناب سيد مرتضى رضی الله عنه در مناه و در تنزيه الانبياء بشرح و بسط
تمام بيان فرموده حيث قال قد علمنا ان الامام مته غلب على ظننا انه يصل الى حقه والقيام
بانفوس اليه بضرب من الفعل وجب عليه ذلك ان كان فيه ضرب من المشقة تحمل مثلها
تحتها ويستيدنا ابو عبد الله عليه السلام لم يسر الى الكوفة الا بعد توثق من القوم و عقود و
عهد بعد ان كان كاتوب طائعين غير مكرهين و مبتدئين غير محييين قد كانت المكاتبه
من جوع اهل الكوفة و اشرفها و قرنها تقدمت اليه في ايام معوية و بعد الصلح
الواقع بينه و بين الحسين قد فهم فقال في الجواب ما وجب ثم كاتوب بعد وفاة الحسن
و معوية باق فوعدهم و ثابهم و كانت ايام معوية صعبة لا يطمع في مثلها فلما مضى معوية
و اعاد المكاتبه و بدلوا القاعه و كرهوا الطلث الرغبه و راي من قوتهم على من كان
يليم في الحال من قبل يزيد و تشتمهم عليه و ضعفه عنهم ما توثق في ظن ان المسير هو القاعه
و قد تعين عليه ما فعله من الاجتهاد و التسبب لم يكن في حسبان ان القوم يعذب بعضهم و
يضعف اهل الحق عن نصرته و يتفقوا اتفاق من الامور الغريبه فان سلم بن عقيل لما دخل الكوفة
اخذ البيعة على اكثر اهلها و لما وردها عبيد الله بن زياد و قد سمع بخبر مسلم و دخوله
الكوفة و حصوله بها في ارضه اني بن عروة المرادي على ما شرح في السير حصل شريك بن
الاسود بها جاءه ابن زياد عائد و قد كان شريك و انق مسلم بن عقيل على قتل بن زياد
عند حضوره لعيادة شريك و امكنه ذلك تيسره فافعل و اعتذر بعد فوات الامر الى
شريك بان قال ذلك ذلك ان النبي قال ان الايمان تيد الفتك ولو كان فعل مسلم
من قتل ابن زياد ما تمكن من و واقفه شريك عليه لبطل الامر و دخل الحسين الى الكوفة
غير مدافع عنها و حصر كل احد قاعه في نصرته و اجتمع له من كان في قلبه نصرته و لما
مع اعدائه و قد كان سلم بن عقيل ايضا لما جلس ابن زياد هانيا سارا اليه في جماعة
من اهل الكوفة حتى حصره في قصر و اخذ بكظه و اعلق ابن زياد الابواب و نه خونا
و جنتا حتى يث الناس في كل و جبري غبون الناس يرهقونهم و يخذلونهم عن نصرته

وآمدید بن زیاد و مذاقه من الامان ما یوثق بمثله و انما اراد اذلاله و الغرض من قدره
 بالزویل تحت حکمہ ثم یغضو لامر عبد الذل الی ما جرى من تلویف النفس و لو اراد
 به الخیر علی وجه لا یحقیقہ فیہ تبعہ من طاعیة یزید لکان قد مکنه من التوجہ نحوہ و
 ہستظہر علیہ بن یغذہ مع لکن الترات البدیة و الاحقاد النبویة ظہرت فی ہذہ
 الاحوال و لیس یمتنع ان یکون فی تلك الاحوال ان یجوز ان یغی لہ قومین بابعہ
 و تعدد عنہ و یجلاسہ ما یرون من صبرہ و استسلامہ و قتلہ ناصرہ علی الرجوع الی الحق
 و یثار حویة نقدہ فلذلك نفر منہم حق قتلوا بین یدیدہ شداء و ہذا یطعم فیہ و
 ینوقع فی حوال الشدائد اما الجمع بین فعلہ و فعل اخیه الحسن فواضح صحیح لان اخاہ
 سلم نفسه کما الفتنتہ و خونا علی نفسه و اهلہ و شیعتہ و احساسا بالعدر من مخاطبہ
 و ہذا لما قوی فی ظنہ النصر من کاتبہ و توفیق لہ و ہر ای من اسباب قوت انصار الحق و ضعف
 انصار الباطل ما وجب معہ علیہ الطلب الخروج فلما انعکس فک و ظہرت امارات
 العذر فید و سوء الاتفاق راہ الرجوع و المکافاة و التسليم کا فعل اخو الحسن فتع من
 ذلك حیل بینہ و بینہ فالحالان متفقان لان التسليم و المکافاة عند ظہور اسباب
 العرف لم یقبلہ منہ و لم یجب الا الی احوالہ و طلبت نفسه فضع منها بعدہ حق من
 کما الی جنتہ و ہرولہ و رضوانہ و ہذا واضح لئلا ملہ اما آنچه گفته و با قطع نظر از ہم
 در کتاب شیخ الکرامہ شیخ ابن مطہر علی خبری گفته است کہ بسبب آن اشکال از شیخ و بن برکنہ شد
 و ہلجای طعن بر ابو بکر نامد و ہوانہ لہ و غطت فاطمہ ۱۲ ابابکر فی تذکر کتب ہا کتاب الایحس
 بدانکہ علامہ علی ح و در نہاج الکرامہ فی اثبات الامامہ فرمودہ لہ و غطت فاطمہ ۱۲ ابابکر فی تذکر
 کتب ہا کتابا بدورہ فاطمہا فخرت من عندہ علیہا عمر فخرق الکتاب الایحس واضح شد کہ استدلال
 باین روایت مذکورہ مثل استدلال قلندریت بقولہ تعالی لا تقر بواصلوہ بر وجوب ترک صلوة زیرا کہ
 دانستی کہ در کلام علامہ علی چنانچہ نوشتہ دادن ابو بکر کتابی در بارہ تذکرہ است این ہم مذکور
 کہ عمر بن خطاب آن کتاب را از انجناب گرفتہ بدید پس بسبب تقریر فعل عمر طعن و وبالاشد علیہ
 مذکور نہاد ہم عمر انقی و ایزد ایکہ بانجناب رسانید ہرود بران راضی شد و سکوت ورزید
 و نیز شبلی و تعلقی کہ قبل از و غلط حضرت فاطمہ ابو بکر و دادن مذکر بانجناب کرد ہمان باعث
 بدر رفتن او از بیات امامت می شود زیرا کہ این تثبیط موجب بیادای حضرت فاطمہ بود و آنست

و این کتاب از کتابهای معتبره است و در آنجا که از شیخ ابن مطہر علی خبری گفته است کہ بسبب آن اشکال از شیخ و بن برکنہ شد و ہلجای طعن بر ابو بکر نامد و ہوانہ لہ و غطت فاطمہ ۱۲ ابابکر فی تذکر کتب ہا کتاب الایحس بدانکہ علامہ علی ح و در نہاج الکرامہ فی اثبات الامامہ فرمودہ لہ و غطت فاطمہ ۱۲ ابابکر فی تذکر کتب ہا کتابا بدورہ فاطمہا فخرت من عندہ علیہا عمر فخرق الکتاب الایحس واضح شد کہ استدلال باین روایت مذکورہ مثل استدلال قلندریت بقولہ تعالی لا تقر بواصلوہ بر وجوب ترک صلوة زیرا کہ دانستی کہ در کلام علامہ علی چنانچہ نوشتہ دادن ابو بکر کتابی در بارہ تذکرہ است این ہم مذکور کہ عمر بن خطاب آن کتاب را از انجناب گرفتہ بدید پس بسبب تقریر فعل عمر طعن و وبالاشد علیہ مذکور نہاد ہم عمر انقی و ایزد ایکہ بانجناب رسانید ہرود بران راضی شد و سکوت ورزید و نیز شبلی و تعلقی کہ قبل از و غلط حضرت فاطمہ ابو بکر و دادن مذکر بانجناب کرد ہمان باعث بدر رفتن او از بیات امامت می شود زیرا کہ این تثبیط موجب بیادای حضرت فاطمہ بود و آنست

و این کتاب از کتابهای معتبره است و در آنجا که از شیخ ابن مطہر علی خبری گفته است کہ بسبب آن اشکال از شیخ و بن برکنہ شد و ہلجای طعن بر ابو بکر نامد و ہوانہ لہ و غطت فاطمہ ۱۲ ابابکر فی تذکر کتب ہا کتاب الایحس بدانکہ علامہ علی ح و در نہاج الکرامہ فی اثبات الامامہ فرمودہ لہ و غطت فاطمہ ۱۲ ابابکر فی تذکر کتب ہا کتابا بدورہ فاطمہا فخرت من عندہ علیہا عمر فخرق الکتاب الایحس واضح شد کہ استدلال باین روایت مذکورہ مثل استدلال قلندریت بقولہ تعالی لا تقر بواصلوہ بر وجوب ترک صلوة زیرا کہ دانستی کہ در کلام علامہ علی چنانچہ نوشتہ دادن ابو بکر کتابی در بارہ تذکرہ است این ہم مذکور کہ عمر بن خطاب آن کتاب را از انجناب گرفتہ بدید پس بسبب تقریر فعل عمر طعن و وبالاشد علیہ مذکور نہاد ہم عمر انقی و ایزد ایکہ بانجناب رسانید ہرود بران راضی شد و سکوت ورزید و نیز شبلی و تعلقی کہ قبل از و غلط حضرت فاطمہ ابو بکر و دادن مذکر بانجناب کرد ہمان باعث بدر رفتن او از بیات امامت می شود زیرا کہ این تثبیط موجب بیادای حضرت فاطمہ بود و آنست

و يعلم اليها تطيبا لقلوبها و قد يسوغ لولا ما ان يفعل ذلك من غير مشاورة المسلمين اذا
 سألوا للصحة فيه بيني تحقيق كذا خلل كذا قاضي القضاة بلغه عكاسيت كرده است آنرا از شيعه
 و كلام كرده بر آن و آن نطق حديث گفته اند شيعه تحقيق كه جليل تر آن بود كه منع ميكرد ایشان را
 مكرم از آنچه كتاب كردند با حضرت فاطمه و اين كلامي است كه جواب نيست از آن و تحقيق كه مكرم و
 رعایت حق رسول خدا و حفظ عهد و تقاضای آن بود كه عوفن سیداه نزد حضرت رسول خدا را از فدك
 بجز يك راضی ميكرد آنحضرت را اگر مسلمانان از فدك دست بردار نمی شدند و تحقيق كه جایز است
 تا آنكه كذا كذا انیر غیر مشاوری مسلمین و تیکه مصلحت در آن بیند اما آنچه گفته مردم بیعتن گمان می برد
 در حق رسول خدا و مسلمانان بقاء حکم میکند و رعایت می نماید و بی ثبوت و دعوی بروداران مدعی
 ایشان است پس جواب آنکه این گمان مضرتی با ابو بکر نمی رساند بلکه تسویه در بین رسول خدا
 و آنکه در حدیث صحیح و طهارت او از دعوی کذب و دروغ میکند و حدیث آن است غضب
 آنکه در حدیثی بر مذاک ساحت او از غضب ناحق مبرامی سازد و در احادیث مسلمین دلیل نهایت
 آنکه در حدیثی یاقانی است و معبد اما نگفتم كه تصدیق دعوی آنحضرت كرده می داد بلکه ما
 بگویم كه اگر فدك بموجب حدیث موضوع و مفسر آن ارباب مسلمین بود از مسلمین استیفاء ميكرد
 و غضب فاطمه سیداه آنحضرت رسول خدا مالی را كه زینب بنت آنحضرت صلی الله علیه و آله بر او
 تدریجی العاصم شهر خود فرستاده بود از مسلمانان كه در آنوقت در کمال عسرت بودند استیفاء
 نموده به خمر خود كه در رتبه كتر از حضرت فاطمه زهرا بود باز پس گردانید و علاوه برین كه ابو بكر را
 تدریجی در پیش آن كه این قباحت در آن لازم شد آن نیست كه جابر بن عبد الله دعوی
 نمود حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله نموده بود كه هر گاه كه مال بخرین خواهد آمد ترا چنین
 و چنان خواهیم داد و ابو بكر بدون اینکه از جابر طلب شهود و بینه كند تصدیق دعوی او كرده و
 يك هزار دینار تصد با داده و حدیثی كه متضمن این قصه است در رد جواب طعن سیزدهم از صحیح بخاری
 و غیر آن نقل نموده شد و ابو بشیر نیز همین دعوی كرده بود و ابو بكر او را كیفر از چهار صد دینار بخرد
 كتر العمل تبویب جمع الجوامع ذكر است عن ابی سعید الخدری قال سمعت منادی یكسر
 ینادی بالمدینه حين قدم علیه مال الجحش من كل ثلثه عند رسول الله صلی الله علیه و آله فلیات
 فیا قیه حال فیعطیهم فجاء ابو بشیر یلاذنی فقال ان رسول الله صلی الله علیه و آله قال لی یا ابشیر اذا
 جاء ناشئ فأتنا فاعطاه ابو بكر خنثیرا ان ثلثه فافضجدها الفان و بعائه ابن سعید الخدری

ص
 كتاب الامة حرف

پس بر گاه نزد مخاطب آن فدک بجزرت فاطمه زهرا عظیم و موجب فساد عظیم دین تا قیام قیامت باشد و آن ابو بکر مال را بجا برد ابو بشیر از تنی بدون تینه و گواه بطریق اولی زهرا عظیم و در دین و فساد عظیم و در شریعت سید المرسلین و حکم بر عایت و قضا بجا است که موجب خول نار و غضب پروردگار بود پس باین وجه هم ابو بکر که ترکب چنین فعل شنیع گشته قابل خلافت نباشد و تقدیر محمد علی ذلک حد اکثر است اما آنچه گفته پس اعاده این زمین که صدقه رسول بود بحکم ماترکناه صدقه در خانه آن رسول لازم می آید چو ایش آنکه هر جوایبیکه اهل سنت از عطای ابو بکر سیف و نعل با میرالمومنین علی بن ابیطالب که آنحضرت هم از خانه آن رسول بود گفته باشند بان جواب ریخا جار است و ظاهر این ناموسی بحکم آنکه در ونگو را حاکم نباشد آنچه سابق ازین در جواب طعن دوازدهم گفته را پوشش کرده و نیز در صحیح بخاری از عائشه مرویست که او گفت واتی النبی یلم فقلت نه اما تصدق به علی بر برهه فقال هو لها صدقة ولما بدت به و این حدیث صحیح دلالت میکند بریکه اگر صاحب صدقه مال صدقه را به یک حکم صدقه در آن باقی نمی ماند پس اگر ابو بکر از نامی سلیم از جمله اسوا یک حضرت رسول خدا بر ایشان صدقه کرده بود فدک را از ایشان استیهاب میکرد و بجزرت فاطمه میداد قباحی لازم نمی آید اما آنچه گفته حال آنکه از پیغمبر شنیده بود که العائذ فی صدقة کالکلب بیوفی قیسه پس مراد از آن آنست که خود صدقه دهند و عود کنند نه اینکه کسی که صدقه یافته آنرا بوارث صدقه دهند بجزرت اما آنچه گفته و همراه این دو وجه و وجه دیگر هم بود و بیوفی پس است گفته است که باعت بر زادن فدک وجه دینی بود مگر اینقدر است که دو وجه سابق دینی که بیان کرده نماند است دو وجه دینی نمانست که ذکر کرده بلکه آنست که ابن ابی الحدید در شرح نهج البلاغه ذکر کرده قال سالت علی بن علی الفارقی الشافعی مدینه المدرسه العریة ببغداد فقلت له الاکانت صادقة قال نعم فقلت فلم لم یهدم الیها ابو بکر فدک و هی عند صدقة فبستم ثم قال کلوا ما لطیفا مستحسنا مع نائمه و تریه و تله دعایه قال لو اعطاها الیوم فذک عجب دعواتها لیه فذکره ان وجه الخلفه و ذخرته عن مقام یمکنه الاعتذار و المدافعة بشی لانیه یكون قد سجل علی نفسه بانها صادقة فیما تدعی کائنا ما کان من غیر حاجه الی بینه و شهود و هذا کلام صحیح فان کان خرج عن حج الدعایه و المزل انتهى ما صدر آنست که ابو بکر باکم میدانست که حضرت فاطمه در دعوی فدک صادق است با آنحضرت نداد این خوف که اگر حضرت فدک را آنحضرت در فدک میکرد و فدک را آنحضرت میسوال می نمود می بایست که اگر فردا آنحضرت از خانه

کتاب الزکوة بالصدقة علی موالی از داج رسول الله

۲۹۳

جزر سادس عشر فصل فیما یجوز فدک

جلد اول

اختلاف جناب امیر میفرمود در آن هم تصدیق میکرد اما آنچه گفته درین صورت حضرت عباس
 و از وجوه اظهارات نیز طلب کرده الخ پس اگر بالفرض حضرت عباس و از وجوه زمین با طلب
 میگردند از دو وجه خالی نبود یا اینکه دادن آن زمینها با ایشان باین بودی پس هیچ قیاسی
 نبود و کار بر ابو بکر هر آننگ می شد مگر اینکه گویند زمینها در تصرف خاص ابی بکر بود و اگر جائز بود
 پس قیاس آن بردادن فدک بحضرت فاطمه با سیهاب از مسلمین که در جواز آن شکی نیست بجهت
 زیرا که امر جائز بر حرام قیاس نمائند و اما آنچه گفته در بیان ابو بکر و حضرت زهرا با سیهاب
 بصلح و صفای انجامید و وضع کرد و درت بخوبی حاصل گردید چنانچه از روی روایات شیعه و سنی
 ثبوت رسید پس کذب محض و افتزای صرف است و روایات طرفین دلالت بر کذب این دو دعوی
 می کند و روایات اهل سنت سابق ازین در رد جواب طعن سیزدهم نقل نموده شد اما آنچه گفته
 در این شب آنکه این وصیت حضرت زهرا بنا بر کمال تسویه و حیا بود پس همانست آنکه ابو بکر چو هر
 روایت کرده قالت فاطمة یعنی کانی بکر لا کلمتک ابد قال ابو بکر لا بحدتک ابد قالت
 و الله لا دعونا لله عینک قال و الله لا دعونا لله لک فلما حضرتها الوفاة او وصیت این
 لا یصلی علیها قد فنت لیل الخ و این روایت دلالت و وضوح دارد بر آنکه وصیت حضرت فاطمه
 بعدم حضور ابی بکر بر خبازة آنحضرت از رغبت آزردگی و عدم رضا بود نه بنا بر محض تسویه و حیا اما آنچه
 گفته و ابو بکر بوجوب گفته علی مرتضی پیش امام شد و ناز بردی گذارد و چهار تکبیر بر آورد پس
 کذب محض و افتزای صرف است و کذب میکند آنرا روایتی که خود مخاطب آورده و بجهت آن
 اعتراف نموده و چنین روایتی که آنرا مشهور گفته نیز تکذیب آن می نماید اما آنچه تکذیب روایت
 اولی این اقرار را پس نیست که در آن مذکور است که حضرت فاطمه وصیت کرده بود که کسی دیگر بر
 خبازة آنحضرت نیاید و خود مخاطب بعد نقل آن گفته پس این جهت حضرت امیر کسی را بر خبازة حضرت
 زهرا علیها السلام نطلبید و اما دلالت روایت ثانیه بر کذب این بهتان پس بغایت عیان است که درین
 اعتراف خود ابو بکر بعدم حضور بر خبازة آنحضرت منقول است و نه عبارتها ابو بکر صدیق و عمر فاروق
 و دیگر اصحاب که بخانه علی مرتضی بجهت تغیرت آمدند شکایت کردند که چرا ما را خبر کردی تا شرف نماز
 و حضور در می یافتیم و نیز جواب جناب امیر که باین عبارت نقل کرده که علی مرتضی گفت فاطمه وصیت
 کرده بود که چون از دنیا بروم مرا شب دفن کنی تا چشم ما حرممان بر خبازة من نیفتد پس بوجوب وصیت
 وی عمل کردم انهی تکذیب این اقرار بغایت صراحت می نماید عجب است که مخاطب را چنین غفول

ص

مقول و ذبول روداده که چنین بیان ظاهر و اقترای میرسد بجا صدمه از احادیث کذب آن نقل کرده
و تفضیح اطلاق مقرر این خود داده و این مجرستلانی در صدمه تفسیر و روی الواجب من طریق
قال صلے ابو بکر علی فاطمة و هذا فيه ضعف فانقطاع قدره من بعض المتروكين من صلوات
من جعفر بن محمد عن ابيه غوم و دها و الدار قطنی و سید مرتضی علم الهدی در جواب قاضی القضاة
گفته اما قوله ان ابابکر هو الذي صلى على فاطمة و كبر ابراهيم و ان كثر من الفقهاء استند
به في التكبير على الميت فهو ثبوت ما سمع الا منه وان كنت تلقينه من غيره من غير
مجراد في العصبية و الا قال آيات المشهوره و كتب الآثار و السير خالية من ذلك و يختلف
اهل النقل في ان عليا هو الذي صلى على فاطمة الا في اية شاذة نادرت و مردت بان العباد
صلے علیها ما صل انکه نماز گذاردن ابو بکر بر حضرت فاطمه و گفتن چهار کبیر چیز است که شنیده نشده مگر از
قاضی القضاة اگر چه متعلق باشد از غیر او که مجاری مجرای او باشد در عصبیت و گرنه روایات مشهوره و کتب
آثار و سیر ازین معنی خالیست و اختلاف نکردند اهل نقل و ریز معنی که علی بر خازنه فاطمه نماز گذارد
مگر روایت شاذه و نادره و وارده است که عباس بر آن حضرت نماز خواند و روایات صحیح بخاری و
مسلم هم کذب این خبر موضوع میکند چنانچه در صحیح بخاری که بنزد اهل سنت اصح الکتاب است
است و زنده و غیر مذکور است عن عائشة ان فاطمة بنت النبي ارسلت الي ابی بکر تسالته عن
میراثها من رسول الله ما انا لله عليه بالدينه و فدك و ما بقى من خمس خیر فقال
ابو بکر ان رسول الله قال لا نورث ما ترک کما صدقة انا یا اکل ال محمد ف هذا المال و ان
لا غیر شیئا من صدقة رسول الله من حالها التي كان عليها في عهد رسول الله و لا
فيها باعل به رسول الله فابی ابو بکر ان يدفع الي فاطمة منها شيئا فوجدت فاطمة
على ابی بکر في ذلك فحزبه فلم تكلمه حتى توفيته عاشت بعد النبي مستترة شهر فلما توفيته
دفنهم في جهة على البلاد و لم يوفون بها ابابکر و صلے الحديث و این حدیث در صحیح مسلم در کتاب
نیز مذکور است اما آنچه گفته باجماع مورخین طرفین از شیعه و سنی چون خازنه امام حسن
را آورند امام حسین بن سعید بن العاص که از جانب معاویه امارت داشت اشاره کرده فرمود که اگر سنت
جد من بران بودی که امام خازنه امیر باشد هرگز ترا پیش نمیگردم پس مرد دست او را بانیکه اگر سنت
جناب رسالت همین بودی که امام خازنه امیر باشد و بعدی اتباع آن مهم باشد که حضرت امام حسین
یا وصف کراهت تمام کالی شعر به مانتظر عنده سعید بن العاص را بر خود مقدم ساخت لازم آید که

ص

۲۹۵

کتاب القدرت

خلات

جناب امیر علیه السلام که امام خبازه حضرت فاطمه شده و ابو بکر را امام نکردانیده کافی روایات صحاح
 چنین سنت سنتی را که اتباعش پس هم بوده مخالفت کرده و ثانیاً باینکه دعوی اجماع مورخین برین
 بر امامت سعید بن العاص و گفتن امام حسین علیه السلام کلام مذکور را ممنوع است بلکه مورخین و محدثین شیعه
 بگویند که حضرت امام حسین علیه السلام خود بر امام حسین علیه السلام نماز گذارد و ابو جعفر محمد بن یعقوب ^{الطبری}
 در کتاب الحج از کتاب فی آورده ملائق الحسن و وضع علی التشریح من انطلقوا به الی المصلی ^{صلى الله عليه وسلم}
 الذى كان يصلي فيه على الجنائز فصله عليه الحسين و جعل ادخل الى المسجد اما آنچه گفته
 پس معلوم شد که حضرت زهرا علیها السلام پس و التستی که در روایت ابو بکر جوهری تصریح واقع است باینکه
 حضرت فاطمه و سمیت فرموده بود که ابو بکر بر آنحضرت نماز نتواند پس جمیع خرافاتی که مخاطب درین
 مقام سائیده بطلان آن بحال و ضوح ظاهر گردید اما آنچه گفته در صرف ششماه بود که جناب
 پیغمبر صلی الله علیه و سلم پدر بزرگوار حضرت زهرا ابو بکر را پیش نماز جمیع صحابه و انصار ساخته بجا
 تمام این تقدیر را برداخته پس **جوابش** آنکه بطلان حدیث پیش نماز ساختن جناب پیغمبر خدا
 صلی الله علیه و سلم ابو بکر را سابق ازین گذشت فاجع الیه بدانکه هر گاه از جواب کلام مخاطب
 متعلق بطعن مذکور فرغت حاصل شد مناسب چنان نمود که خطبه حضرت فاطمه که مشهور بخلبه
 له است و اکابر حدیثین اهل سنت آنرا روایت کرده و در کتب خود از ذکر آن نموده اند نقل کرده شود
 و از نقل آن چند فائده حاصل خواهد شد **اول** آنکه از این ظاهر میشود که حضرت فاطمه ابو بکر را
 در منع مذکور از آنحضرت ظالم و ناصب شمرکار میدانست و در حدیث لا نورث بر جناب رسول خدا
 صلی الله علیه و سلم آنکه معتدی و کاذب است پس جمیع توجیهاتی که اهل سنت در باب مساوت ابی بکر و عصب
 مذکور از آنحضرت میکنند استی از اتباع شیطان شقی و مخالفت اهل بیت نبی باشد و اتباع
 اولیبت است انمی ندو که برخلاف حضرت فاطمه معصومه سلطه ابو بکر را در عصب حق آنحضرت دانند
 آنجناب بر حق و انند و نیز حضرت فاطمه درین خطبه تصریح فرموده باینکه از ابی بکر در روز قیامت سلطان
 مذکور خواهد شد و قیل حکم الله تعالی خواهد بود و کفیل آنجناب رسالت ابی بکر است و انوت خواهند داد
 که کدام کس را در میگردد عذاب عظیم و فردی آید بر او عتاب عظیم و نیز آنحضرت از انصار استغاثه نموده
 و علامت و ندمت شان بر قذلان اولیبت و نکوت بر ظلم ائمه کفر نموده و قوم آنکه آنحضرت تصریح
 تمام ارشاد فرموده که هر گاه جناب سالتاب صلی الله علیه و سلم وفات فرموده صحاب کبار آنحضرت انقار
 و از او پیش گرفتند و در اتباع شیطان و مخالفت سنت و قرآن که میشدند در رسد و ایضا

طعن چهارم در نفس الحسین

